

Giới thiệu Mộc Lan Đi Theo Kỳ

Bạn đang theo dõi truyện Mộc Lan Đi Theo Kỳ của tác giả Lam Cầm. Ai nha nha! Rõ ràng nàng là làm theo truyện Hoa Mộc Lan theo cha tòng quân. Tại sao lại biến thành kỹ doanh trong quân đầy đủ sinh lực. Nói đi nói lại cũng đều tại tên nhị hoàng tử ngôn tình sắc kia, chẳng những liếc mắt nhìn kỹ một cái đã phá đi thân thể của nàng. Một phen lừa gạt nàng lên giường dùng “Kỳ môn binh khí” xuyên vào người nàng ai ai kêu. Còn không cho nàng tiếp tục giả nam trang làm “Đền nợ nước nghiệp lớn”? Hừ!

Tường nàng đến trong quân khá dẽ là vì làm đại sự, lập công lớn đấy. Vừa mới cùng hân ngày đem nhốt tại trong doanh trại “Cưỡi ngựa đánh giặc” đây! Nếu hành quân đi chiến đấu cũng không tới phiên nàng nhúng tay. Nàng sửa sang kỹ doanh “tạo phúc” cho huynh đệ trong quân được sao? Không nghĩ tới một lòng hảo tâm của nàng lại bị trở thành lòng lang dạ thú. Tên ác quỷ khát máu kia bắt nạt nàng lại yêu nàng bắt kể sau khi biết tên nàng không chỉ có nổi trận lôi đình... Còn dùng “Gậy gộc” đem sửa chữa nàng ba ngày ba đêm không xuống giường được...

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Một đôi vợ chồng ân ái trong phòng hôn nhau khó có thể chia lìa, môi cùng lưỡi quấn lấy nhau thành một cặp, không khí trong phòng tràn ngập xuân tình. “Cha, mẹ...” một tiểu oa nhi trắng nõn từ cửa chạy vào, trong miệng la lên khi nhìn thấy tình cảnh trong phòng chợt ngừng. Tiểu oa nhi kia tò mò trừng mắt nhìn, không hiểu hỏi: “Cha, mẹ, tại sao các người lại muốn ăn miếng đối phương?” Đôi vợ chồng kia đang ôm nhau ngọt ngào nhất thời nhảy dựng lên buông đối phương ra. Rồi sau đó, nam nhân tức giận mắt tiểu oa nhi: “Trẻ con đừng hỏi nhiều như vậy, vì ăn miếng đối phương mới có thể sinh ra đứa tai họa như con!” Tiểu oa nhi không nhịn được nhủ mầy, ăn uống cùng sinh ra nàng tai họa thì có liên quan gì? Thật khó lý giải! “Mộc Lan, con không có việc gì thì kích động làm cái gì?” Nữ nhân ngửi thấy mùi vị trong môi trường không thích hợp. Rồi sau đó đột nhiên tuôn ra một tràng thét chói tai: “Nói, có phải muốn mẹ vào phòng bếp đốt cháy con không?” Bọn họ khó có thể thuận lợi ở cùng một nơi thien nhiên như vậy. Tuy rằng ngày thường bọn họ cũng rất muốn thien nhiên nhưng cũng không dễ dàng làm được, bởi vì có người kia. Hai người cũng không muốn thừa nhận nữ nhi của mình sẽ lại trong thời khắc quan trọng muốn làm cho ra một đồng cân bọ họ lập tức đi giải quyết tai họa. Lấy đầu lưỡi đùa giỡn khuôn ngực đầy đặn trắng như tuyết của thê tử, bọn họ đang chìm đắm ở tình cảm mãnh liệt khoái cảm. “Cha, mẹ!” Tiểu cô nương mặt hoa da phấn rầm rập đẩy cửa xông vào, rồi sau đó trong chớp lát long lanh nước mắt trợn to không chớp mắt nhìn người đang làm một chuyện ở trên giường kia. Lần này, trên giường hai vợ chồng gât gao quấn lấy nhau lại cấp tốc tách ra, hơn nữa là cực kỳ khó xử, khuôn mặt nữ nhân đỏ ửng. “Cha, tại sao lại muốn uống sữa mẹ?” Tiểu cô nương chớp chớp đôi lông mi dài rậm, trên nét mặt tràn ngập kiểu khó hiểu. Hai người cũng chưa trả lời, nàng lại cự cố giải thích cho mình: “Sữa không phải là để tiểu oa nhi uống sao? Giống như con, sau này lớn lên không uống sữa nữa nha!” “Hoa Mộc Lan!” Nam tử đã không đủ có tâm trạng, cho dù nàng gặp phải tai họa gì, hân cũng chỉ hô lên một câu: “Lần sau muốn vào phòng cha mẹ, nhớ phải gõ cửa trước!” “Tại sao?” Tiểu cô nương ngây ngô hỏi. “Cha mẹ làm một chuyện con không thể xem được!” Tiếng nói của nam tử như rống lên: “Con đã biết chưa?” “Con biết rồi.” Tiểu cô nương gật đầu, trong lòng lại nghĩ, nhất định là bởi vì phụ thân thẹn thùng, sợ bị nàng cười người lớn rồi còn uống sữa của mẹ. Cho nên mới nằng nằng như vậy. Một khi đã như vậy, về sau nàng đứng ở cửa sổ nhìn lên phụ thân có uống sữa của mẹ hay không, rồi quyết định có vào phòng hay không. Hồng bét rồi! Không cẩn thận nàng lại đem sách bí truyền võ công của phụ thân biến thành đồng giấy vụn bị đốt đi, làm thế nào bây giờ? Theo bản năng muốn đẩy cửa phòng cha mẹ đi vào nhận lỗi, nhưng động tác của nàng đột nhiên ngừng lại. Có tiếng kêu kỳ quái ở trong phòng của cha mẹ, có tiếng thở của phụ thân, còn có tiếng kêu la của mẹ, rốt cuộc bọn họ đang làm cái gì rồi? Lúc đầu nàng muốn gõ cửa trước khi vào, nhưng bên trong có thể phát sinh thảm họa của võ lâm a? Hay là kẻ thù năm đó của phụ thân tìm đến cửa? Tuy rằng phụ thân là tiên nhiệm võ lâm minh chủ, võ công cao làm cho người khác khâm phục thề tướng tượng nổi, nhưng mà Trường Giang sóng sau đề sóng trước, nếu cha mẹ bị sao, thì nàng làm thế nào?” (Sóng sau đề sóng trước = tre già măng mọc, ý là thế hệ sau tài giỏi hơn thế hệ trước) Không được, nàng không muốn làm cô nhi, nhất định nàng phải thừa dịp khi cha mẹ còn có tiếng động, hành động khi người ta không đề phòng chạy ào trong phòng, như vậy người xấu sẽ bị “phô trương tỏ ra có tài” của nàng dọa mà chạy đi. Đúng, phải làm như thế! Quyết định chắc chắn, nàng trực tiếp phá cửa chạy vào. Rồi sau đó, nàng trông thấy phụ thân ở trên người mẹ, vẻ mặt của mẹ dường như là đau đớn, mồ hôi không ngừng chảy ròng ròng. “Không phải xảy ra thảm sát võ lâm sao?” Nàng kinh ngạc nói: “Người xấu đâu?” Nhìn trên giường có hai vợ chồng dính làm một, nàng lo nghĩ, bỗng nhiên tỉnh ngộ bắt đầu làm bầm lâu bầu. “A, con hiểu rồi, nhất định là phụ thân làm người xấu, làm cho mẹ đau đớn vô cùng! Phụ thân thật sự hơi quá đáng!” Nói xong, từng bước một đi về phía giường, một lòng muốn mở rộng chính nghĩa: “Mẹ, người đừng kêu nữa, Mộc Lan đến cứu người đây!” Lúc này, đôi vợ chồng đang ân ái ngay cả muốn tách ra cũng không có cách nào tách ra, bởi vì nếu tách ra sẽ khiến cho nữ nhi của mình nhìn thấy cảnh tượng không nên nhìn. Nam tử bỗng dưng hướng lên trời giận dữ gầm lên “Hoa Mộc Lan chết tiết, người mau rút ra ngoài cho ta!” “Ồ...” Chẳng hiểu tại sao lại bị rống, nàng cảm thấy uất ức vô cùng, không nhịn được khóc lên tiếng: “Mộc Lan nhìn thấy người ép mẹ đau quá, hơn nữa còn dùng binh khí xuyên qua người mẹ.... Thật quá đáng... ô...ô... Cha thật quá đáng, đối xử với mẹ như vậy, còn nằng Mộc Lan.... Ô...” Dùng binh khí? Hai vợ chồng nhất thời dựng lông mày lên. Chết tiết, Hoa Mộc Lan cái gì cũng nhìn thấy được! “Hoa Mộc Lan, người rút ra ngoài cho ta nhanhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!” Lúc này tiếng kêu phát ra rốt cuộc cũng chịu không nổi gần như làm hỏng mất miệng của thê tử ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.

Tuyệt phu hoa mạo là lướt dáng người Mê người say mê càng mê người phạm tội. Tiếng kêu chít chít lại chít chít của khung cửi mà Mộc Lan đang dệt vải. Không nghe thấy tiếng gió thổi chỉ nghe thấy có người thở dài. “Aishhh...” Một tiếng buồn bất đắc dĩ thở dài từ bên trong Hoa gia truyền đến, trong đó có sự áp lực, phẫn hận giống như ông trời có thể nghe thấy. “Aishhhh...” Lại một âm thanh thở dài trầm trọng nổi gót nhẹ nhàng mà ra, âm thanh bi thương hình như cảnh ngộ gặp phải thật thảm thương cực độ. “Mộc Lan...” tiếng thứ ba kế tiếp nhưng không phải là than thở, mà là giọng thê thê. “Con dệt vải không tốt còn chưa tính, ngang nhiên còn nghĩ ngàn năm nhà ta mới bị hồng phượng tuyến. Ôi, ông trời của ta ơi...” Nhâm Doanh Tâm che mặt, không đành lòng nhìn cuộn vải kia bị xé khỏi khung cửi. “Mẹ...” Hoa Mộc Lan bày ra ánh mắt trong veo hiện lên nhìn hai người trước mặt vẻ mặt không dễ chịu cho lắm, bình tĩnh nhìn Nhâm Doanh Tâm nói. “Mộc Lan không phải cố ý, chỉ là Mộc Lan thấy tấm tơ lụa (tơ dùng để dệt thành vải gọi là phượng tuyến) rất đẹp, nghĩ rằng nếu dùng nó để tạo lên tấm vải dệt, làm cho vải dệt ra không được đẹp, cần bản những sợi vải không bị cọ xát, nhưng Mộc Lan kéo tơ có vài cái, nó lại bị đứt.” Aishhh! Làm sao nàng biết lại xảy ra tình hình này? Phượng tuyến rất nhỏ cũng không phải lỗi của nàng đâu! “Hoa Mộc Lan!” Nhâm Doanh Tâm sau khi nghe nàng giải thích, sắc mặt người quá mức phẫn nộ mà đỏ lên. “Rõ ràng con nghĩ ngờ tầm ở Thiên Sơn nhà tơ thành phượng tuyến rất nhỏ? Con...” Trong đầu bà một trận bất tỉnh, suýt nữa ngã nhào xuống. Hoa Vô Cực đuổi cánh tay cường tráng ra, đem thê tử sắp ngã ôm vào trong lòng. “Đều là tại chàng!” Nhâm Doanh Tâm đấm Hoa Vô Cực. “Chàng không nên chạm vào thiếp! Đều là tại chàng làm hại, hại thiếp sinh ra loại này chuyện đi phá hoại, hơn nữa còn là nữ nhi ngu xuẩn, thiếp không thừa nhận nó là do thiếp sinh, chàng cho thiếp hủy bỏ đi.” (HNN: cười lẫn lộn với đoạn này) Hoa Vô Cực cực khổ hé ra mặt. “Doanh Tâm, sinh ra nó cũng không phải chỉ có nàng chịu khổ...” Những năm gần đây, hẳn không biết bị làm hỏng bao nhiêu bảo kiếm, mấy bức họa quý bị hủy, mấy quyển bí kíp võ công tiêu cùng, hẳn cũng là một trong những người bị hại. “Mặc kệ, thiếp mặc kệ!” Bàn tay mềm mại của Nhâm Doanh Tâm chỉ vào người chuyên gây họa kia. “Buổi sáng mới làm cháy một góc phòng bếp của thiếp xong, làm hỏng chậu hoa lan do thiếp cẩn thận trồng, bây giờ còn dám làm hỏng tơ lụa mà thiếp yêu thích. Thiếp chịu đựng đã đủ, chàng mau xử lý nó nhanh lên!” Nhưng nó là con gái của mình, không được! “Muốn đem xử lý nó đến chỗ nào?” Hoa Vô Cực sắc mặt khó đến nỗi không thể khó thêm được nữa. “Nữ nhi như vậy, ngay cả đưa cho người khác có thể bị trả lại, nàng muốn ta xử lý nó như thế nào?” Bọn họ cũng không phải chưa từng nghĩ qua đem Mộc Lan đưa cho người khác nuôi dưỡng, hẳn là tiền nhiệm vô lương tâm chủ, ngay từ đầu đã có một đoàn người muốn thu nhận Mộc Lan, nhưng được một thời gian lại khóc sướt mướt đến trả người, cầu xin hẳn đừng dùng phương pháp này để ngược đãi vô lương nhân sĩ (người vô lương), ngay cả hẳn tâm đem Mộc Lan quăng cho con sói mẹ nuôi dưỡng, đều bị con sói quăng trở về, hại hẳn đành phải bản thân chấp nhận cái tai họa này! Aishhh..... Có phải ông trời thấy đôi phu thê hẳn quá mức ân ái. Cho nên mới phải sao chổi đến phá hoại bọn họ? Hoa Vô Cực nghĩ như vậy, hơi thở nặng nhọc chậm rãi thở ra. “Đem gả nó đi.” Đôi môi đỏ mọng cong của Nhâm Doanh Tâm phun ra bốn chữ này. “Khuôn mặt kiều diễm như hoa như ngọc của nó, gả cho người khác là tốt nhất!” Nhìn toàn thân trên dưới Mộc Lan, chỉ có khuôn mặt là chấp nhận được, nàng lợi dụng điểm này, nhanh chóng gả Mộc Lan đi, để tránh Mộc Lan khi già thành hàng ế, lúc đó thật sự thảm hại! “Vấn đề là...” Giọng nói của Hoa Vô Cực có chút không rõ ràng. “Phương pháp này chỉ có thể trị phần ngọn, không thể trị tận gốc! Nàng nghĩ sau khi gả nó cho người khác, liệu có bị trả lại không?” Hẳn đã trải qua muôn ngàn thử thách nguy hiểm, bị trả lại đã có kinh nghiệm để nói chuyện! “Con nói đi, con muốn tự xử trí mình thế nào?” Nhâm Doanh Tâm nhìn Hoa Vô Cực không nghĩ ra phương pháp hoàn hảo, rõ ràng đang muốn chĩa mũi nhọn vào kẻ đầu sỏ gây nên. “Con?” Cảm xúc Mộc Lan khôi phục cực nhanh tâm trạng, khuôn mặt vừa mới có chút nao núng đã chuyển sang thành khuôn mặt tươi cười trong sáng. “Con quyết định tiếp tục cố gắng học tập, rửa sạch nhục nhã, tục ngữ nói ông trời không phụ lòng người, con nghĩ nhất định con sẽ biến phượng tuyến thành một tấm vải đẹp hảo hạng nhất.” Nàng chỉ vào phượng tuyến duy nhất mà nói. “Con đừng nắm mơ!” Nhâm Doanh Tâm vội vàng thoát khỏi lòng Hoa Vô Cực, cứu vớt phượng tuyến cuối cùng đem vào trong lòng. Hoa Mộc Lan chu cái miệng nhỏ nhắn. “Mẹ, đúng là người không biết suy nghĩ, ngay cả một cơ hội cũng không cho Mộc Lan.” “Cơ hội?” Nhâm Doanh Tâm cười lạnh. “Cơ hội không biết đã cho con bao nhiêu lần rồi.” “Sao mẹ lại nói như vậy?” Hoa Mộc Lan khổ sở chớp chớp lông mi dài cong vút. “Chỉ là Mộc Lan không cần thận thôi.” Nhâm Doanh Tâm cắt ngang lời nàng. “Con không cần thận thật sự là rất hiếm có hơi quá đáng!” Nếu sớm biết đức hạnh nữ nhi của mình kém như vậy, nàng nhất định tại thời điểm sinh nữ nhi, liền động thủ bóp chết nữ nhi, để tránh đem phiền toái cho mình bị tức đến chết mất! (HNN: á quá =”=) Hoa Mộc Lan môi đỏ mọng hé mở, trong khi đang muốn nói cái gì đó, lổ tai nhạy bén đột nhiên nghe tiếng khóc thê lương. Đương nhiên Hoa Vô Cực cùng Nhâm Doanh Tâm cũng sẽ không bỏ qua âm thanh này. “Có phải con lại lên lút chạy xuống núi?” Vợ chồng cùng nhau tròn mắt nhìn Hoa Mộc Lan, đồng thanh hỏi cùng một câu. Âm thanh này là từ dưới chân núi truyền đến, liệu có phải ngày hôm qua Mộc Lan xuống núi gây chuyện, bị nó phá hỏng bây giờ mới phát hiện? “Con nào có?” Về mặt vô tội của Hoa Mộc Lan lắc lắc đầu. Tại sao sự việc gì cha mẹ cũng đổ lên người nàng? Thoát khỏi đôi mắt của quân gia còn không xong, làm gì con có tinh lực vụng trộm đi xuống núi nữa? “Thế sao họ lại khóc thê thảm như vậy?” Hoa Vô Cực cùng Nhâm Doanh Tâm thể hiện rõ không tin nữ nhi của mình, đồng thời trong lòng nghĩ, khó trách ngày hôm qua bọn họ không bị hồng thứ gì, hóa ra là Mộc Lan đem bản tay quý dữ đến dưới chân núi đi chọc người khác! “Làm sao con biết được?” Hoa Mộc Lan buông tay, nhìn ánh mắt Hoa Vô Cực và Nhâm Doanh Tâm không tin tưởng mình, nâng lên giọng. “Các người đều không tin con, vậy để tự con đi xuống núi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Nói xong, cô cúi đầu cha mẹ, xoay người muốn trốn. “Khoan đã!” Hoa Vô Cực quát nặng dừng lại, thân ảnh chợt bay tới ngoài cửa. Muốn cho nữ nhi của hắn đi xuống núi? Chỉ sợ tiếng khóc càng ngày càng thê thảm! Tự mình suy nghĩ, hẳn vẫn là tự mình đi một chuyến. “Doanh Tâm, chúng ta được cứu rồi!” Hoa Vô Cực hưng phấn gào to vang dội truyền vào trong phòng. Nhâm Doanh Tâm đang luyến tiếc phượng tuyến của mình có chút không hiểu ngẩng mặt lên tò mò, không biết Hoa Vô Cực có chút cao hứng cái gì. Haizz Trong nhà đã có nữ nhi rước họa là đủ rồi, trăm ngàn lần không cần phu quân của nàng điên nữa, như vậy nàng chịu đựng không nổi! “Rốt cuộc là có chuyện gì?” Nàng nhìn về phía giống như một trận gió xoáy đang đi vào trong cửa, Hoa Vô Cực hưng phấn quá, không làm sao có hứng thú nổi. Chỉ cần nghĩ đến cái siêu vô địch phá hoại điên cuồng còn ở bên cạnh mình một ngày, nàng không có cách nào cao hứng nổi. “Chúng ta được cứu rồi!” Hoa Vô Cực mừng rỡ như điên ôm lấy Nhâm Doanh Tâm. “Ta có biện pháp đem Mộc Lan đi ra ngoài!” “Phương pháp gì?” Vừa nghe Hoa Vô Cực nói như vậy, ý định muốn đuổi nữ nhi ra khỏi nhà đã tuyệt vọng, nội tâm Nhâm Doanh Tâm nhất thời dấy lên hy vọng. Hoa Vô Cực quá mức sung sướng ôm nàng xoay xung quanh, nửa chữ cũng không nói nên lời. “Chàng nói mau, đừng ôm thiếp nữa! Chàng làm thiếp chóng mặt đến bất tỉnh rồi!” Đầu Nhâm Doanh Tâm choáng váng muốn nổ tung thúc giục Hoa Vô Cực. “Hoàng Thượng tuyến dụng binh, muốn chiêu mộ nam tử nhập ngũ!” Hoa Vô Cực cười đến thoải mái. “Chuyện này thì có gì mà cao hứng?” Sắc mặt Nhâm Doanh Tâm trầm xuống, nói. “Đừng nói là chàng muốn mang gánh nặng nhận đi tòng quân nhé, để tự thiếp xử lý nữ nhi của chàng!” Nghĩ đến có khả năng này, nàng có cười được không? Nữ nhi của chàng? Cách đối đáp của nàng khiến Hoa Vô Cực cười khổ. Đẩy nữ nhi sang cho hắn, nếu nếu có thể, hẳn thật sự rất là không muốn thừa nhận nàng. “Không phải như thế, Doanh Tâm.” Hoa Vô Cực giải thích cho thê tử bảo bối, để tránh nàng tức giận. “Ta với lão hoàng đế là huynh đệ tốt, trong cuốn sách điều binh cơ bản không có tên của ta.” Nhưng.... Khả khả, có thể lợi dụng quan hệ này, cho nên..... “Sau đó thì sao?” Nhâm Doanh Tâm muốn biết Hoa Vô Cực sẽ nói ra điều gì. “Ý ta là, Mộc Lan nhà chúng ta cùng với Mộc Lan thời xưa có cùng tên, Mộc Lan người ta có thể thay cha tòng quân, Mộc Lan chúng ta tại sao không được?” Hoa Vô Cực nghĩ đến giải quyết chuyện nữ nhi của mình, khuôn mặt tuấn tú đầy ý cười. “Ý của chàng là?” Nhâm Doanh Tâm xuất hiện hy vọng. “Ta muốn ghi tên của mình đi nhập ngũ! tuy rằng Mộc Lan nhà chúng ta có ngực, nhưng chỉ cần bó chặt bộ ngực đi, cho nó trà trộn vào trong quân, người khác cũng không phát hiện ra...” Hoa Vô Cực dừng lại một chút, vừa cười nói. “Dù sao chờ bọn họ phát hiện ra, muốn đem Mộc Lan trở về, đại quân cũng đã ở xa biên cương, không kịp nữa rồi!” “Phương pháp

này tuyệt quá!” Nhâm Doanh Tâm ôm lấy cổ Hoa Vô Cực , cười nói :” Tướng công , thiếp thật yêu chàng !” Hoa Vô Cực bị Nhâm Doanh Tâm kéo lại ôm, càng đặc ý tự mình có thể nghĩ ra hảo kế tuyệt diệu như vậy . Hiện tại chỉ còn chờ đem Mộc Lan đuổi ra khỏi cửa , hai vợ chồng bọn họ có thể hưởng thụ cuộc sống thanh nhàn mong ước đã lâu , thật sự là người làm người ta mong đợi . Vợ chồng Hoa Vô Cực còn lo lắng Hoa Mộc Lan không đồng ý quyết định hai người bọn họ , định bí mật đóng gói Mộc Lan , trực tiếp đưa đến quân doanh . Không nghĩ tới Hoa Mộc Lan vừa nghe lời đề nghị thay cha tòng quân , lại rất hưng trí đồng ý ngay . “Được , được!” Hoa Mộc Lan liếc mình gật đầu . Nàng rất sớm đã muốn đi ra ngoài để trải nghiệm cuộc sống ! Hơn nữa chuyện thay cha tòng quân dường như không quá khó khăn , thấy tiền bối Hoa Mộc Lan thời xưa thành công như vậy , nàng cũng sẽ không thất bại đâu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 1.2

Nàng có thể lợi dụng cơ hội này thoát khỏi danh hiệu “ sao chổi”, thành quả một phen ra trò.

“ Con đi ra ngoài nhanh đi!” Hoa Vô Cực và Nhâm Doanh Tâm vừa nghĩ có thể nhanh chóng thoát khỏi đũa phiền toái này , ngay cả tiệc tiễn đưa cũng bỏ bớt , hai vợ chồng sớm đã chuẩn bị hành lý của Mộc Lan cho thật tốt , chỉ cầu mong mau mau đem tống nàng ra khỏi nhà.

Vì sợ nữ nhi đổi ý , bọn họ còn đau lòng tặng con ngựa tốt đi được ngàn dặm Thất Bảo Mã cho Mộc Lan cưỡi , hy vọng con ngựa kia có thể mau chóng chở Hoa Mộc Lan rời đi , hơn nữa cách bọn họ càng xa càng tốt , nếu Hoa Mộc Lan muốn quay về , cũng không biết mình ở nơi nào!

“ Cha mẹ .” Hoa Mộc Lan nhìn tuần mã trước mắt , cảm động vạn phần , khóe môi giương lên cười sáng lạn như hoa : “Các người cũng không phải không tin tưởng Mộc Lan , cho nên ban tuần mã cho Mộc Lan?”

“ Đúng , đúng , đúng .” Hai vợ chồng lười cãi lại , quyết định mặc kệ Mộc Lan hiểu lầm .

Dù sao nữ nhi phải đi rồi , thật sự bọn họ cũng không đành lòng đâm thủng ảo tưởng của nàng trước khi đi !

“ Cha , mẹ . Hẹn gặp lại !” Hoa Mộc Lan một tay nắm dây cương , một tay ôm hành lý , tạm biệt cha mẹ .

Hoa Vô Cực và Nhâm Doanh Tâm mỉm cười gật đầu , trong mắt có lệ quang , vạn phần không muốn nói hẹn gặp lại .

Gặp lại ? Tốt nhất đừng gặp lại !

“ Té ra cha mẹ không nỡ bỏ ta .” Hoa Mộc Lan một bên dắt ngựa đi , một bên nghĩ lại vẻ mặt của cha mẹ trước khi , cảm động lắm lắm lâu lâu.

Nàng không biết là , hai vợ chồng bọn họ căn bản đúng là chờ mong nàng rời đi quá mức , hai trông mắt ứa lệ quang thỏa mãn .

“ Bọn họ rất buồn khi Mộc Lan đi , mi thấy đúng không?” Lâm bẩm lâu lâu còn chưa đủ , Hoa Mộc Lan bắt đầu nói chuyện với ngựa

Chỉ thấy con ngựa kia buồn không hé răng , mặc kệ nàng .

“ Không nói lời nào tức là ngầm thừa nhận .” Hoa Mộc Lan thân nhiên cười , vỗ vỗ tuần mã .” Xem ra mi đồng ý ta!”

Tương lai sau này nàng cùng với con ngựa nhất định có thể ở chung vui vẻ.

Mới nghĩ như vậy , con tuần mã kia đột nhiên chạy xuống chân núi với tốc độ như điên , dường như muốn thoát khỏi nàng .

“ Đây , mi đợi ta với!” Hoa Mộc Lan xách theo hành lý , chật vật đuổi theo con ngựa .” Ta biết mi chạy rất nhanh , nhưng không cần chứng minh hiện tại cho ta xem .”

Nàng ở phía sau hô to gọi nhỏ , nhưng con ngựa nào có để ý đến nàng ? Hơn nữa dù sao nó cũng là Thất Bảo Mã , tốc độ chạy đi chạy vội , nàng cũng không đuổi kịp .

Hic ... Học nghề chưa được ngựa đã chạy mất , ngay cả quân doanh nàng còn chưa thấy , vừa mới được cho một con Bảo mã đã bị đánh mất !

May mắn là đi tòng quân , nếu không không tìm thấy ngựa . Về nhà khẳng định nàng bị cha mẹ giáo huấn một hồi !

“ Chợ phía đông mua tuần mã , phía Tây mua yên ngựa , phía Nam mua hàm thiếc và dây cương , phía Bắc trường tiên (trường tiên là cái roi da dùng để quất ngựa) ...” Trong miệng Hoa Mộc Lan lầm bầm cầm một cái yên ngựa hảo hạng , còn cảm thấy đặc ý vì mình rất thông minh .

Nhớ hồi xưa tiền bối Hoa Mộc Lan chạy ngược chạy xuôi mới mua được một đồng linh kiện này , nhưng với nàng tất cả các chợ phải được công bằng

Tuy rằng đã đánh mất Thất Bảo Mã , nhưng bây giờ tâm trạng của nàng lại rất tốt.

Cũng bởi vì thật sự quá hưng phấn , nàng không chú ý đến phía sau có một đám người ánh mắt như hổ rình mồi cùng với nhà buôn rên rỉ đau xót .

“ Cô nương ..... cô nương ...”

Đoàn người la lên đã muốn náo loạn ở chợ , Hoa Mộc Lan đang chìm đắm trong mộng tưởng bị tiếng gọi tỉnh lại .

Nghe được tiếng kêu mọi người gọi Hoa Mộc Lan nhẹ nhàng dừng lại cước bộ , chỉ có quay đầu , hai tròng mắt nhìn rất nhiều gương mặt , môi nở nụ cười sáng lạn đủ để mê đảo mọi người , hỏi mọi người ở phía sau nàng : ” Có chuyện gì sao?”

Ngoài đầu nhìn lại sơ sơ là bộ dạng nhất tiểu bách mị sinh (Một cười trăm vẻ thiên nhiên) ? Chỉ thấy tất cả mọi người trừng mắt nhìn dung nhan xinh đẹp khuyên thành của nàng , suýt chút nữa đã quên bản thân muốn nói cái gì .

“ Cô nương ....” Rốt cuộc tiền bạc vẫn là quan trọng nhất , có người hoa mắt bồng chốc tỉnh táo : ” Ngựa của cô đâm nát toàn bộ rau quả của tôi .”

Lời vừa nói ra , bắt đầu có người liên tiếp tỉnh táo lại .

“ Ngựa của cô còn ăn trộm một miếng thịt của tôi , không ăn lại nôn ra !” Người bán thịt tiếp tục nôn mửa vàng .

“ Cô nương , cô vừa đi qua quầy của tôi , làm đổ hết thóc hết ròi!”

“ Cô nương ....” Nhiều người bị hại ở phía sau trực tiếp kể lại tình hình tai nạn cho nàng gây ra .

“ A ?” Hoa Mộc Lan chớp chớp đôi mắt bối rối : ” Các người mau tránh ra cho tôi xem ?”

Bọn họ thật sự thảm hại như vậy sao? Nàng còn chưa có làm cái gì nha !

Mọi người nghe theo lời nói của nàng , tự động rời khỏi cho nàng xem cảnh tượng bị thảm này .

“ Không thể nào?” Hoa Mộc Lan nhìn trước mắt cảnh tượng tan hoang , lộn xộn , ấp úng giải thích : ” Tôi không cố ý ...”

“ Chúng tôi cũng biết cô không phải cố ý ....” Mọi người chìm đắm trước dung nhan xinh đẹp của nàng : ” Nhưng cô là người đã phá hỏng thứ của bọn tôi là sự thật ! Dù sao cô cũng phải giải quyết ?” Giọng điệu đoàn người là ôn hòa cầu xin , nếu có người không biết còn tưởng đang nũng nịu với một cô nương .

“ Giải quyết ?” Hoa Mộc Lan tràn đầy ý cười : ” Mọi chuyện là do tôi làm , đương nhiên tôi sẽ giải quyết . Các người muốn tôi giải quyết thế nào? Các người muốn có thảo luận chút không , rồi nói cho tôi ?”

Nếu như không nói , nàng có thể là một người nghe , nhưng hiện tại nàng muốn đi tòng quân , thật sự là không có thời gian rảnh rỗi để giải quyết chuyện này .

Những người bị hại thì thầm với nhau trong chốc lát , rốt cuộc cũng thảo luận xong đều vừa lòng đáp án : ” Cô nương , cô đền tiền đi!”

“ Đền tiền?” Không dễ dàng đâu? Hoa Mộc Lan cười , hỏi : ” Tiền thật sự tính rất khó ! Tôi chỉ có vòng ngọc này không biết có đủ không?”

Nàng cười , cõng vòng ngọc màu phấn tím , đưa cho mọi người .

“ Đây ...” Đoàn người vây lạ xem vòng ngọc , liên oà lên : ” Đây là ngọc từ từ Tây Vực được chế thành vòng tay , vô giá đấy!”

“ Tôi gđeo nó nhiều năm mà không biết giá trị của nó ! Nhà tôi có nhiều lắm , đếm đi đếm lại còn không xong , các người lấy đi!” Hoa Mộc Lan cười yếu ớt , đột nhiên nghĩ tới cái gì đó : ” Đợi chút , nếu vòng ngọc này không đủ đền , các người muốn cái gì khác không?” Nàng vừa nói vừa tính cõng bỏ hành lý của mình ra .

Mọi người muốn bảo nàng đừng làm như vậy , đột nhiên có giọng nói lạnh lợ không đứng đắn xen vào.

“ Đại gia ta muốn người .” Tên Sở Đại ác bá đột nhiên xuất hiện , đứng trước mặt Hoa Mộc Lan la ầm ĩ .

Tất cả mọi người ở đây đã từng bị thế lực của Sở Đại sợ hãi , bởi vậy không ai dám ra mặt ngăn cản hắn , chỉ có thể dùng ánh mắt lo lắng nhìn Hoa Mộc Lan , sợ nàng sẽ bị Sở Đại nuốt vào trong bụng .

“ Người muốn ta?” Hoa Mộc Lan cười duyên , đôi con ngươi trừng mắt thật lớn , không thể tin được có người nói như vậy .

“ Đúng vậy , bổn đại gia muốn người .” Sở Đại cười đậm đặng lấy ngón trỏ muốn chạm vào Hoa Mộc Lan , lại bị nàng nhẹ nhàng né tránh .

“ Nghĩ tới ta bị phụ thân không yêu , mẫu thân không thương , đuổi ra khỏi nhà lại có người muốn?” Hoa Mộc Lan mỉm cười , giả vờ bộ dáng rất là kinh ngạc . ” Ta rất là muốn đi theo người ,hiếm thấy có người muốn ta ! Nhưng ta còn có việc quan trọng phải làm!” Nàng chớp chớp ánh mắt trong trẻo : ” Thật xin lỗi , đại gia , ta phải đi trước .”

Nàng đem vòng ngọc đưa cho mọi người, chuẩn bị chạy đi tòng quân.

“Được đại gia coi trọng, người nói đi là đi sao?” Sở Đại ngăn Hoa Mộc Lan lại, không cho nàng rời đi.

“Như vậy người kiên trì muốn ta vào nhà người?” Hoa Mộc Lan nhìn đôi mi thanh tú, không thoải mái lắm hỏi.

Người này thật không biết phân biệt, nàng đã ám chỉ rõ ràng, nàng là phụ thân không yêu, mẫu thân không thương, hẳn còn muốn đùa giỡn nàng?

Nhìn dân chúng đều sợ hãi không dám hé răng, xem ra nàng cần phải giúp mọi người trừ bỏ tai họa này!

“Đúng!” Sở Đại gật đầu, khẩu khí quả quyết.

“Do người nói đấy!” Nàng chuyển động đồng tử tròn đen như mực, cười tươi như hoa nói: “Người đừng hối hận!”

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 2.1

Yến Độ Phi chú ý nàng lúc nàng đang đuổi theo Thất Bảo Mã. Hắn lên núi định mượn tiền bối Hoa Vô Cực binh pháp để nghiên cứu, không nghĩ tiền bối Hoa Vô Cực nói rằng bộ binh pháp đã sớm bị nữ nhi của mình làm cùi lừa đốt, hoàn toàn không để lại một chút tro tàn. Rồi sau đó, hắn thất vọng xuống núi, lại thấy một cô gái có vẻ mặt khẩn trương đuổi theo Thất Bảo Mã chạy như điên. Nữ tử kia, sợi tóc mềm mại như tơ, cánh môi ướt át có màu hồng nhạt. Đồng tử trong suốt long lanh, còn có mũi xinh xắn thẳng tắp, làn da trắng như tuyết, đáng người yêu điệu, thật sự làm cho người ta rất khó không đem ánh mắt đặt ở trên người nàng. Nhìn nàng đuổi theo vất vả như vậy, hẳn phi người một cái, dễ dàng lướt qua trước mặt nàng, từng bước từng bước một phục tùng con tuấn mã kia. Nói cũng kỳ quái, con Bảo Mã kia rất nghe lời hắn, cứ như hắn chính là chủ tử của nó. Thất Bảo Mã để yên một chỗ, hẳn chờ nàng. Tính đem Bảo Mã trả lại cho nàng ấy. Nhưng khi nàng đến, đột nhiên hắn lại không muốn quấy nhiễu giai nhân, muốn nhìn xem nàng làm gì. Vì thế đi theo đuổi nàng, ngắm ngấm quan sát tất cả hoạt động chậm chạp của nàng, và miệng cười của nàng mê hoặc lòng người. Khi Sở Đại cưỡng ép nàng đi, hắn định nghĩ cách cứu nàng, nhưng nhìn vào mắt nàng, hắn lại cảm thấy có kỳ quái. Vì vậy quyết định đi phía sau, đợi thời cơ cứu nàng ra. Rốt cuộc nàng đang nghĩ cái gì? Trong người muốn biết lý do nàng bị nam tử khác bắt đi dâng lên cảm giác sốt ruột, hắn quyết định muốn tìm tòi đến cùng! Yến Độ Phi kinh ngạc nhìn Hoa Mộc Lan một cọng tóc cũng không bị tổn thương ở nhà họ Sở đi ra. Lúc này đây, hắn nghe được tiếng thét chói tai, hắn tiếp tục đi theo nàng, nhìn xem tiếp theo nữ tử này sẽ làm gì? Trừ những lần đó ra, điều quan trọng hơn là hắn nhất định phải biết rõ ràng! Chết tiệt! Liệu nàng có bị Sở Đại bắt nạt hay không? Tại sao nàng lại không bị thương dù chỉ một cọng tóc từ nhà Sở Đại đi ra? “Không có việc gì đã nghĩ muốn trêu ghẹo con gái nhà lành rồi. Giờ mới biết, khổ đây!” Đi thẳng đến quán trọ, vào cửa phòng, Hoa Mộc Lan cao hứng lắm bầm. “Đừng trách Hoa Mộc Lan ta không nhắc nhở người...” Nàng một bên cười châm biếm, một bên tự trút bỏ y phục của mình, chuẩn bị nhảy vào thùng gỗ đã chuẩn bị nước tắm, ấm sạch sẽ. “Sớm đã nói với người là phụ thân không thương, mẫu thân không yêu...” Đem toàn thân thoát hết sạch, nàng nhảy vào thùng tắm đầy cánh hoa cúc. Vui vẻ xoa bóp da thịt trơn bóng toàn thân. Nàng tiếp tục lăm bầm lâu bầu: “Người nghĩ rằng ta vì sao lại phụ thân không thương, mẫu thân không yêu? Bởi vì công lực phá hoại của ta rất cao cường, mỗi lần không cẩn thận đều gây ra một đồng tai họa, ngay cả cha mẹ ta đều trốn tránh ta chỉ sợ còn không kịp.. A... Tới tìm ta, người xứng đáng sao? Sở Đại!” Thoải mái tắm rửa ở thùng nước ấm đầy những cánh hoa, hơi nước bốc lên làm cho khuôn mặt trắng như tuyết đỏ ửng, dung nhan đẹp đẽ dường như bị đạn làm phá, chu môi giống như đang tô son màu đỏ, cả người thật sự xinh đẹp. Mà cảnh sắc như vậy, toàn bộ rơi vào tầm ngắm của Yến Độ Phi. Người neo lên nóc nhà của phòng trọ, hắn định tìm thời điểm tốt để hiện thân, đem trả lại Thất Bảo Mã cho nàng, sau đó... sau đó... Sau đó cái gì? Hắn cũng không biết! Dù sao, hắn cũng chưa nghĩ được nàng muốn làm cái gì, nhưng khi nhìn thấy nàng đang trút bỏ quần áo, lý trí muốn hắn dời ánh mắt, nhưng tâm hồn hắn lại kiên trì nhìn nàng nhẹ cời áo ra, cho đến khi lộ thân thể xinh xắn trắng trẻo kia.

Ngực phập phồng kia thật đầy đặn, vòng eo nhỏ nhắn, cặp đùi dài nhỏ thật cân xứng, nàng còn có rùng rợn thật mê người, đều làm cho huyết mạch của hắn nổ tung. Hắn muốn nữ tử này! Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng là như thế đó. Mà giờ phút này, dục vọng muốn nàng càng thêm mãnh liệt, ngay từ đầu hắn cảm thấy tính tình nàng thật đặc biệt, với lại sau khi nhìn thấy thân thể mềm mại, sinh động của nàng, tâm lý cùng sinh lý mong muốn. “...” Hoa Mộc Lan hoàn toàn không biết có người đang nhìn trộm nàng tắm rửa, cao hứng bắt đầu ngân một khúc ca dân gian. Nàng ấy đang hát bài gì thế? Yến Độ Phi nhẹ nhủ mi. Chỉ sợ là nàng thuận tiện hát bữa một câu! Nhưng mà giọng hát trong trẻo của nàng thật ngọt ngào, làm cho hắn càng thêm mê luyến nàng. Ngồi trên nóc phòng trọ nhìn trộm giai nhân đang tắm, Yến Độ Phi còn đang suy nghĩ thì ở ngoài cửa có tiếng gọi nàng lỗ mãng truyền đến. “Nha đầu chết tiệt kia, người đi ra cho ta!” Hoa Mộc Lan đang mê mải tắm, bỗng nghe tiếng gọi, kinh ngạc nhìn đôi lông mi thanh tú lại. Giọng nói này là của Sở Đại! Nhưng chẳng phải Sở Đại bị nàng làm cho cả người đều phồng hay sao? Tại sao lại còn đi ra ngoài được? Hay tại nàng xuống tay rất nhẹ, Sở Đại chưa tắm phục khẩu phục, còn muốn ý mạnh hiếp yếu? “Nha đầu chết tiệt kia, người mau đi ra cho ra, đừng trách ta đập cửa đi vào?” Hoa Mộc Lan nghe Sở Đại gọi như vậy, vội vàng đứng dậy gấp gấp mặc quần áo: “Đội lạt nữa ta mở cửa!” Không thích Sở Đại, nàng định mặc nam trang nhưng bị hắn thúc giục như vậy, không kịp buộc ngực, đành phải mặc nữ trang một lần nữa. “Nha đầu chết tiệt kia, nếu không nhanh, đại gia ta đi vào đây!” Tên này chẳng có tính nhẫn nại gì cả? Chẳng lẽ hắn không biết làm nữ nhân thật sự vất vả hay sao? Hoa Mộc Lan luống cuống chân tay không để ý chiếc váy bị mắc vào chân bàn. Nàng bước ra để mở cửa rồi cuộc váy bị kéo căng ra. Váy bị vướng mắc vào ghế dựa làm lung lay cái bàn khiến cho cái bàn bị đổ bịch xuống đất, chạm vào ghế dựa bên kia, đụng vào đầu ghế dựa khác, sau đó lại chạm vào thùng tắm. Rồi sau đó, Sở Đại kiểm chế không được phá cửa đi vào trong, kết quả là bị hứng ngay một trận nước tắm. “Ha ha ha...” Nhìn Sở Đại cùng bọn thuộc hạ trong bộ dáng chật vật, Hoa Mộc Lan cười đến đau cả bụng. “Người cười cái gì? Nha đầu chết tiệt kia!” Sở Đại bị nước bắn tung toé cả người

uớt sùng nhưng vẫn độc mồm độc miệng chất vấn Hoa Mộc Lan. “Ta ... ha ha ha ...” Người này vương người kia, thoạt nhìn không giống người, lại bị tát nước càng thêm chật vật, không muốn cười cũng khó. “Nha đầu kia, rõ ràng là người cố ý!” Sở Đại chật vật không chịu nổi, hờn hèn quát: “Người đâu, bắt cho ta!” Nghe hẳn ra lệnh, lập tức đám người bao vây Hoa Mộc Lan, chuẩn bị mang nàng đi. “Khoan đã!” Hoa Mộc Lan nũng nịu một tiếng, nói: “Ta không cố ý mà, chỉ là ta không cẩn thận, người đừng nói xấu ta như thế chứ!” “Ai biết được người cố ý hay không cố ý? Tội bay đâu, tóm cổ ả cho ta!” Sở Đại tức quá quát lớn: “Không cho người biết sự lợi hại của ta, người không ngoan ngoãn!” Hoa Mộc Lan nhìn đám người hung hăng bao quanh nàng, trong lòng nghĩ thầm không ổn. Tuy rằng cha nàng là tiền nhiệm võ lâm minh chủ, trước kia mẹ là nữ hiệp luôn hành hiệp trượng nghĩa đã về hưu, nhưng lại không có võ công trụ cột gì cả ... Hiện tại bị đám họ Sở ăn hiếp, nàng nên phải làm gì bây giờ? Lần trước để có thể thuận lợi chạy ra khỏi Sở gia, nàng đã cố ý giả vờ yếu ớt, phòng bị của hắn lơ lửng, thuận tiện dạy dỗ, nhưng bây giờ đã bị lộ tẩy, nàng có thể thoát khỏi bàn tay quỷ dữ hay không, thật sự là vấn đề lớn! “Đừng chạm vào ta!” Hoa Mộc Lan kinh hãi. Nàng vừa mới tắm sạch sẽ, không muốn bị người ta chạm vào ô uế! “Nha đầu chết tiệt kia, tại sao ta không thể chạm vào người?” Sở Đại thấy nàng bị vây quanh có bộ dáng yếu đuối bất lực, sắc dâm phất chọc bùng cháy, đi vào bên trong đám vây muốn giải quyết nàng tại chỗ. “Đừng tới đây ...” Đầu Hoa Mộc Lan trống rỗng, liên tục lùi lại phía sau, muốn dùng phương thức đánh bắt ngờ để đánh bại Sở Đại, nhưng nàng đã lùi đến đụng vào người ở phía sau, lại không nghĩ ra phương pháp gì. Làm sao bây giờ? Tâm lý nàng hoảng loạn, tận mắt thấy bàn tay ma quỷ của Sở Đại đang hướng về phía nàng, đột nhiên có một thân ảnh hắc y từ cửa sổ tiến vào, còn chưa làm rõ được đã xảy ra chuyện gì, tiếng khóc thét không ngừng truyền đến lỗ tai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 2.2

edit : Mai Như Ảnh Hoa Mộc Lan tròn tròn hai hốc mắt đầm nước lên, thấy đám người trước mắt vây quanh nàng ngã trên mặt đất đau đớn lăn lộn. Sở Đại càng thăm hại hơn, mảnh vải băng bó người hẳn bị tuột, để lộ miệng vết thương, lại thêm vết thương mới, thoạt nhìn hẳn không giống người, chỉ giống quỷ, nhưng không được ghê gớm như quỷ thôi. Kết cục nhưng người trên mặt đất rất bị thảm, nàng từ từ ngẩng mặt lên, muốn thấy rõ ai đã cứu nàng. Vừa nhấc mắt lên, nàng lập tức rút con mắt đen và tình huống rơi ở bên trong. Nàng kinh ngạc sững sờ, hình như ngay cả hồn phách đều bị hút đi. Nam tử này, có đôi mắt tà mị hút hồn, ánh sáng trong mắt kia, dường như có thể làm cho trời trăng lâm vào ảm đạm. Hoa Mộc Lan nín thở tập trung suy nghĩ, bất giác lấy tầm mắt đảo qua khuôn mặt của hắn. Ngoài cặp mắt hút hồn kia, hắn còn có mũi thẳng, môi mỏng nhếch mép mỉm cười, tập trung tất cả các bộ phận trên người, diện mạo của hắn cực kỳ ấn tượng. “Ngài ...” Do ngạc nhiên cực độ, nàng chỉ có thể lấy ngón trỏ chỉ vào hắn, nói không nên lời. Yên Độ Phi nhìn sắc mặt nàng ửng hồng, bộ dáng ấp úng, hơi hơi nở nụ cười nói: “Nàng muốn những người này tiếp tục ở lại trong phòng với nàng sao?” “Những người này?” Mãi nhìn dung mạo tuấn mỹ của hắn, Hoa Mộc Lan nhất thời quên đồng người trên mặt đất đang rên rĩ: “Đương nhiên không muốn.” Nàng quả quyết nói: “Ngài có cách đem những người này biến mất sao?” Nàng mới nói một câu, liền thấy hắn tóm lấy một người sau đó một người tiếp ném ra ngoài cửa sổ, giống như vứt đi bao rác. “Phập.” Tiếng động vật nặng rơi xuống đất, quái lạ, rơi xuống đất mà một tiếng gào thét cũng không có. Nàng cứ tròn mắt há hốc mồm mà nhìn động tác của hắn, nghe thấy tiếng động người va chạm vào mặt đất. Cho đến khi đám người bị ném ngoài cửa sổ hết, âm thanh cũng thuộc về yên tĩnh. Trong phòng to như vậy chỉ còn hai người bọn họ. Yên Độ Phi nhẹ nhàng vỗ tay, con người đen hoi giống như xem xét nhìn nàng: “Như vậy nàng vừa lòng rồi chứ?” “Vừa lòng, vừa lòng.” Hoa Mộc Lan thật vất vả mới kéo hồn trở lại, thiếu chút nữa vì hắn mà vỗ tay theo: “Cực kỳ vừa lòng.” “Vậy là tốt rồi.” Yên Độ Phi cười: “Nàng làm gì mà để Sở Đại tức giận như vậy?” Hắn luôn suy nghĩ điều đó, chẳng qua là ở ngoài Sở gia đang do dự, nàng cũng đã thành công chạy thoát ra ngoài, nhưng rốt cuộc nàng đã làm gì? Đòi đồng tử của Hoa Mộc Lan sáng lên, cười duyên nói: “Tôi cũng không làm cái gì, chẳng qua thời điểm hắn muốn tắm uyên ương với tôi, tôi không nghe theo liền cương quyết tự mình vì hắn là đun nước nóng. Sau đó đun đun, liền cháy một góc bếp, rồi thời điểm Sở Đại đến hỏi thăm tình hình, tôi không cẩn thận đem trần nước nóng tạt lên người hắn ...” Trần thuật lại quá trình xảy ra, nàng bắt đầu đi lại vô tội bổ sung nói: “Tôi thật sự không cố ý, chỉ là nhất thời không cẩn thận, hơn nữa hắn cũng tự mình làm ...” “Không sao là tốt rồi.” Yên Độ Phi không khỏi mỉm cười. Hình như suốt con đường đi nàng đã xảy ra rất nhiều sự cố không cẩn thận ngoài ý muốn. “Thật sự cảm ơn ngài đã cứu tôi!” Giữa con người mắt Hoa Mộc Lan lộ vẻ mặt cảm kích: “Được anh hùng cứu giúp, tôi muốn báo đáp ngài ...” Nàng cúi đầu trong chốc lát, bắt đầu lâm bẫm. “Nhưng, phải báo đáp như thế nào?” Nàng thăm thẳm trong phòng này chẳng có thứ gì quý báu, thu hồi ánh mắt dừng ở trên người hắn, môi đỏ thắm giương lên càng lộ vẻ xinh đẹp. “Thế này đi! Lần tới tôi trở về nhà, nhất định tôi sẽ gửi cho ngài tất cả bảo vật mà cha mẹ tôi không cho tôi chạm vào. Cha mẹ tôi thường tức giận, luôn nói vài thứ kia một khi qua tay của tôi, nhất định sẽ bị tôi làm phá hỏng ...” Phát hiện chính mình nói nhiều quá, lại không hỏi ý kiến của hắn, nàng vội hỏi: “Ngài thấy được không?” “Không.” Yên Độ Phi lắc đầu. “Làm sao bây giờ?” Hoa Mộc Lan nhúc nhích đầu nghĩ: “Trừ thứ đó ra, tôi không có gì báo đáp ngài. Vậy ngài nói đi, ngài muốn thứ gì?” Yên Độ Phi chăm chú nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, môi mỏng phun ra một chữ mị hoặc. “Nàng.” “Hả?” Hoa Mộc Lan nghe được đáp án của hắn mà giật mình sững sờ, trừng mắt nhìn, nàng muốn nghe một lần nữa cho chắc ăn: “Ngài nói lại lần nữa xem, nói rõ ràng chút!” Nàng có nghe nhầm không? Rốt cuộc hắn đang nói cái gì? “Nàng, ta muốn nàng.” Yên Độ Phi cười yếu ớt: “Nàng chưa từng nghe qua câu lấy thân báo đáp sao?” Hoa Mộc Lan nghe hắn nói, phe phẩy đầu: “Không ...” Chuyện vớ vẩn này làm sao lại xảy ra trên người nàng? Nhất định là hắn không biết nên mới có thể đưa ra loại yêu cầu này! “Không?” Yên Độ Phi cười dụ hoặc như trước: “Chỉ sợ nàng không có quyền lợi phản đối.” Là do hắn cứu nàng, không phải sao? “Đợi chút.” Hoa Mộc Lan bối rối khua chân khua tay: “Không phải là tôi muốn nói không .... Khoan đã, không đúng hay không? Ý tôi là nói không đúng!” Hừm, việc này xảy ra quá bất ngờ, hại nàng bị hoảng sợ trở nên nói lắp. “Rốt cuộc nàng muốn nói gì?” Yên Độ Phi một mực chờ nàng mở miệng nói cho rõ ràng, làm tiêu hao bao nhiêu thời gian của hắn. “Tôi muốn nói là, tôi không thể lấy thân báo đáp!” Hoa Mộc Lan hết sức giải thích. “Tôi là kẻ gây họa, chỉ cần qua tay tôi là chết không toàn thây. Cho nên tôi không thể hại ngài!” Nàng thật tâm muốn báo ân. Hắn nhủ đôi mi lại: “Chết không toàn thây?” câu dùng từ của nàng thật đặc biệt! “Đúng vậy!” Hoa Mộc Lan liệt nhiệt gật đầu: “Ngài phải tin tưởng tôi, chết không toàn thây tuyệt đối không nói quá. Từ nhỏ đến lớn, nhà chúng tôi bị tôi làm hỏng vô số kẻ, hơn nữa đều là do tôi không cẩn thận, vài thứ kia sẽ qua tay tôi tự động tiêu hủy ... Cho nên tôi không thể hại ngài? Ngài là ân nhân cứu mạng của tôi, làm sao tôi có thể lấy thân báo đáp? Đó là hại ngài đấy!” Nàng sao có thể lấy oán báo ơn! Yên Độ Phi nhìn nàng, khẽ lắc đầu, nhìn nàng cười rồi nói: “Ta không quan tâm.” Hoa Mộc Lan kinh ngạc nhìn vẻ mặt của hắn, nghĩ đến hắn còn chưa hiểu rõ sự việc nghiêm trọng của mọi việc, lại mở miệng nhấn mạnh: “Không thể không quan tâm! Ngay từ đầu cha mẹ tôi cũng rất là ... không tin ta không cẩn thận lại có lực phá cao cường như vậy, sau này mới hiểu ra, liền hận ta hận đến ngứa răng lợi, không muốn thừa nhận ta là con gái, cuối cùng đuổi ta ra khỏi nhà.” Nàng kể tóm tắt qua nhưng lại không đề cập chuyện thay cha tông quân, không muốn cho hắn biết sau này nàng đi về phía nào, để tránh sau này hắn đi theo nàng. “Bọn họ không cần, ta cần.” Yên Độ Phi

nghe nàng thao thao bất tuyệt, môi mòng phun ra một câu. “Ồ...” Hoa Mộc Lan thấy hân cố chấp như vậy, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt. “Tôi biết ngài là người tốt, đã cứu tôi một mạng, nhưng làm được người tốt không cần phải làm lúc này, ngài cũng đừng cố chấp như vậy!” Vì muốn cho hân biết chuyện nghiêm trọng của sự việc, nàng nhấn mạnh câu: “Tôi là cái loại người đem giặt quần áo thì toàn bộ quần áo bị hỏng, nấu cơm lại bị cháy cả phòng bếp, tưới cây cho tươi tốt lại bị chết, ngay cả dệt vải cũng làm hỏng phướng tuyến. Tuy rằng tôi quyết tâm cái gì cũng học được, làm cho cha mẹ không xem thường tôi, nhưng.... Dù sao ngài cũng là ân nhân cứu mạng tôi, tôi không muốn hại ngài. Tuy thanh sắt mài thành kim may, thực ra trong lòng tôi không biết khi nào mới có thể mài thành kim!” Yên Độ Phi bỗng cười ra tiếng, bởi vì nàng tuôn ra tràng dài: “Nhà của ta, ta không sợ.” Đây là đáp án của hân, một khi ý đã quyết thì không sửa đổi. “Ngài...” Hoa Mộc Lan thấy hân hết thuốc chữa. Nàng đã nói như vậy mà hân vẫn chưa từ bỏ ý định sao? Yên Độ Phi nhìn bộ dáng của nàng, mỉm cười nói: “Không cần nói gì cả, ta muốn nàng.” “Ngài đừng hại tôi làm kẻ tiểu nhân! Hoa Mộc Lan sột ruột la hét: “Tôi...” “Nàng muốn nói gì đó, đột nhiên Yên Độ Phi duỗi thẳng cánh tay ra, vòng qua vòng eo nhỏ và dài của nàng, cúi đầu đem môi khẽ mở lên môi của mình. “A...” Hoa Mộc Lan bị hai cánh môi áp lên cảm giác sợ hãi, vội vàng lùi về phía sau, hân nhanh chóng vươn cánh tay giữ lại không chịu buông. Nàng buộc lòng phải sử dụng sức mạnh, đầu nặng nề mà ngã ngửa ra sau, mới thuận lợi thoát khỏi môi hân. “Vì sao ngài lại muốn ăn miếng của tôi?” Hoa Mộc Lan thờ phỉ phò, không biết vì sao hân đột nhiên lại làm hành động kỳ quái này. “Ăn miếng người?” Yên Độ Phi suy nghĩ ngôn từ của nàng ấy, nhất thời mỉm cười. “Đúng vậy, lần trước tôi cảm thấy rất lạ, tại sao phụ thân thường lên lút ăn miếng của mẹ, lúc tôi có tình hỏi hai người bọn họ, bọn họ không thêm đề ý đến tôi, còn nói vì làm nhiều lần như vậy nên mới có kẻ gây tai họa là tôi.” Hoa Mộc Lan nói tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc trắng bạch, nước mắt sợ hãi rơi nhìn Yên Độ Phi: “Vừa rồi ngài ăn miếng của tôi, liệu sau này tôi có sinh ra một nữ nhi giống như tôi không?” Gay to rồi, nàng cũng không phải! Định nói làm cho hân tâm phục khẩu phục, bảo hân đừng cố chấp nữa, mau rời xa nàng, để cho hân hạnh phúc với người khác, nếu thật sự có con cái, chỉ sợ chia lìa cũng khó khăn! “Nàng lo lắng à?” Yên Độ Phi lười giải thích cho nàng, càng muốn lừa nàng tiếp. “Trong bụng của nàng đã có con của ta, cho nên nàng phải đi theo ta.” Thật sự là không biết làm sao nàng có thể giải thích đem một cái hôn thành ăn miếng đối phương? Hôn nữa hân hôn chưa sâu! Nếu thật sự hôn sâu, nàng lại nghĩ như thế nào? Cực chẳng đã muốn biết phản ứng của nàng, cũng muốn nhắm nháp cánh môi đỏ búng mề người kia, Yên Độ Phi thừa dịp nàng lo lắng, một lần nữa săn bắt môi của nàng. Môi của nàng thật mềm mại và thơm mát, giống như suy nghĩ của hân. Nước bọt có hương vị thật ngọt ngào, làm cho người ta điên cuồng mà hút lấu, cái lưỡi bất lực kia ở trong miệng nàng lăn tròn, khiến cho hân càng khát vọng muốn chiếm lấy môi nàng. “A....” Hoa Mộc Lan xụi lơ dưới nụ hôn của hân, không giống như lần trước mà thoát đi, chỉ cảm thấy cả người nóng lên, đầu oang oang thành một mảng trống. Môi lưỡi của hân đột nhiên quán lấy môi lưỡi của nàng, nàng vùng về nhận lấy sự dịu dàng của hân mà lại hơi khí phách tấn công, tuy ý để hân chiếm lĩnh môi nàng. Rốt cuộc, hân thoả mãn rời khỏi môi của nàng, cánh tay vẫn thô bạo ôm lấy nàng không buông. “Ngài...” Hoa Mộc Lan vừa có dịp để nói ra, liền thở gấp hỏi: “Lần đầu tiên là ăn miếng tôi, sau đó lại cắn miếng tôi?” “Ta cắn miếng nàng?” Yên Độ Phi cảm thấy buồn cười để giải thích của nàng. Trời ạ, một cái hôn sau lại bị nàng ấy nói là cắn, lần đầu tiên hân gặp phải cách nói đặc biệt như vậy! “Đúng vậy!” Hoa Mộc Lan uất ức vô cùng nói: “Tuy rằng ngài là ân nhân cứu mạng tôi, có quyền lợi. Muốn đền ơn ngài nhưng vì sao ngài lại muốn cắn miếng ta? Cắn làm cho ta bất tỉnh, giờ chưa lấy lại sức!” Yên Độ Phi nhìn dung nhan của nàng, cười hỏi: “Nàng thích ta cắn nàng sao?” Nghe nàng ấy nói câu dài như vậy, lần đầu tiên hân thấy. “Vớ vẩn!” Hoa Mộc Lan xì một tiếng. “Tôi cũng không phải bị ngược điên cuồng, làm sao có thể thích bị người khác cắn miếng được?” Nàng nói chắc như đinh đóng cột nhưng một đoạn sau lại suy ngẫm, đột nhiên bắt đầu áp a ấp úng: “Nhưng...” “Nhưng mà cái gì?” Yên Độ Phi gắt gao nhìn chăm chú hai gò má đã hồng của nàng. Hoa Mộc Lan giãy dụa trong chốc lát, quyết định nói cho ân công cảm giác của mình: “Nhưng mà cảm giác... hình như... cũng không tệ... huhu.... làm sao bây giờ, hay là ta thích ngược điên cuồng? Hoá ra ta không những là kẻ tai họa mà còn là thích ngược.” Yên Độ Phi nhìn phản ứng của nàng không biết nên khóc hay cười nữa. Cô gái này thật sự rất là đáng yêu lại rất đặc biệt! “Huhu, thế này thì làm sao Hoa Mộc Lan ta hoàn thành nhiệm vụ thay cha tông quân vĩ đại được?” Hoa Mộc Lan quá mức kích động, bất giác đã đem chuyện không nên kể nói cho hân biết. Đợi khi nàng đột nhiên nhớ tới, muốn che miếng lại, nhưng đã quá muộn!

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỹ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 3.1

edit : Mai Như Ánh

“Thay cha tông quân? Hoa Mộc Lan?” Yên Độ Phi nghĩ dòng họ nàng kia trùng hợp quá mức, lại muốn chính mình mới gặp địa điểm của nàng. “Không phải ngài tưởng tôi là Hoa Mộc Lan kia chứ!” Hoa Mộc Lan viết tên mình ở trên tay hân: “Nhưng tôi phải đi thay cha tông quân, ngài đừng làm thế!” Nàng xinh đẹp ở trước mặt hân lấy ngón trỏ làm động tác ra hiệu ‘chớ có lên tiếng’. “Hoa Mộc Lan?” Tên này rất có ý nghĩa. “Nàng có phải là con gái của tiền bối Hoa Vô Cực không?” Hoa Mộc Lan gật đầu: “Đúng vậy, cha tôi chính là Hoa Vô Cực!” Nàng giương con mắt lên nhìn hân: “Làm sao ngài biết tên cha tôi?” Yên Độ Phi ngẫm nghĩ, dễ dàng giải quyết vấn đề của Hoa Mộc Lan: “Phụ thân nàng là Minh chủ võ lâm, không ai mà không biết chứ?” Hân không nói cho nàng biết, mục đích hân đến đây là đến nhà nàng định mượn cuốn binh pháp đã bị nàng đốt thành tro. “Đúng vậy.” Hoa Mộc Lan gật đầu, một chút cũng không nghi ngờ lời nói của hân. “Sao nàng lại muốn tông quân thay cha?” Yên Độ Phi tò mò hỏi. Hân không nghĩ đến tiền bối Hoa Vô Cực lại phải đi tông quân. Cho dù ông ấy muốn đi tông quân, cũng không cần kêu con gái của mình đi thay thế! Chẳng lẽ Hoa tiền bối hy vọng quân đội bên mình bởi vì có nàng mà thua sao?

Lạ lùng là, tên của nàng cũng là Hoa Mộc Lan.... Hay là Hoa tiền bối muốn nàng làm theo Hoa Mộc Lan kia? “Tại sao á?” Hoa Mộc Lan mỉm cười rạng rỡ: “Bởi vì cha tôi muốn đuổi tôi ra khỏi nhà, lại không biết đưa tôi đi đâu nên đã ghi danh gia nhập vào quân đội, sau đó muốn tôi đi tông quân...” Yên Độ Phi lắc đầu cười khê: “Cha nàng thật nhẫn tâm.” Có một nữ nhi khuynh quốc khuynh thành như vậy mà lại tùy ý quăng nàng vào quân đội, ông ấy không sợ nữ nhi của mình bị người khác ăn sống nuốt tươi sao? Hoa Mộc Lan phe phẩy đầu phản bác nói: “Cha tôi muốn tôi đi làm! Ông ấy đã nghĩ muốn đem tôi đưa cho người khác từ mấy trăm năm trước nhưng không biể tặng cho ai~! Bây giờ có cách giải quyết này có thể cho ông ấy cuộc sống thanh nhàn, đương nhiên sẽ nắm chắc cơ hội này!” “Thế còn nàng? Sao nàng lại đồng ý?” Yên Độ Phi hứng thù hỏi dò nàng. “Tôi?” Hoa Mộc Lan cong môi đỏ mọng cười yếu ớt: “Bởi vì tôi muốn tạo nên một sự nghiệp cho cha mẹ tôi nhìn với cặp mắt khác xưa, cho nên mới đồng ý!” “Tạo dựng sự nghiệp?” Yên Độ Phi rướn mày kiểm chọn mi: “Nàng khẳng định?” Nghĩ đến chuyện công lực phá hư của nàng có thể làm cho cha mẹ thân sinh đều muốn đuổi nàng ra khỏi nhà, nên lời nói này khiến hân bất ngờ. Hoa Mộc Lan tự vỗ ngực chính mình, về mặt hào khí nói: “Tiền bối Hoa Mộc

Lan làm được , Hoa Mộc Lan tôi cũng có thể làm được !” “Nàng thật đẹp .” Yến Độ Phi dùng ngón trỏ chỉ vào bờ môi đỏ thắm của nàng : “ Về điểm này , sẽ không có thể làm cho nàng trở thành Hoa Mộc Lan khác .” Vì sao hẳn lại dùng ngón trỏ chạm vào đôi môi đỏ mọng của nàng , nàng lại bắt đầu nóng lên ? Cảm giác thật kỳ quái , rất lạ . Hoa Mộc Lan ngoe nguẩy đầu , cảm giác vừa rồi thật kỳ lạ : “ Chỉ cần ngài không nói , tôi cũng không nói , cha mẹ tôi cũng không nói , tôi quần chặt bộ ngực lại , chắc chắn không ai biết tôi là nữ .” Yến Độ Phi thiếu chút nữa bị vẻ mặt bí mật kia của nàng mà buồn cười . Nàng thật sự nghĩ sự tình đơn giản như vậy , chỉ cần đem quần chặt bộ ngực sửa cao ngất của nàng , sẽ không có ai nghi ngờ nàng là nam hay nữ ?????????? “ Tại sao về mặt ngài lại muốn cười nhưng không cười thế kia ?” Hoa Mộc Lan nhìn vẻ mặt của hắn , không vừa lòng lắm , hỏi . Hắn cũng sẽ giống như cha mẹ , nghĩ rằng toàn bộ trong quân đội sẽ bị phá hủy chứ ! “ Lấy mảnh vải buộc ngực , rất đau .” Tầm mắt Yến Độ Phi nhìn vào bộ ngực đầy đặn của nàng , bắt đầu hồi tưởng lại cảnh lúc này thấy giai nhân tắm rửa . “ Làm sao ngươi biết ?” Hoa Mộc Lan hỏi vấn đề này , đột nhiên hoảng sợ , kinh hãi nhìn hắn : “ Ngài là nữ giả nam trang , rất đau , cho nên .... Cho nên ....” Bởi vì trong đầu nàng sinh ra ý tưởng này mà rút lui ba bước lớn . “ Ta là nam , Mộc Lan .” Yến Độ Phi bình tĩnh nói : “ Ta là vị hôn phu tương lai của nàng , Yến Độ Phi .” Hắn cầm lấy bàn tay mềm mại xương tay nhỏ bé nhỏ nàng , bắt đầu viết tên mình xuống lòng bàn tay của nàng . “ Cái tên rất hay .” Mà sao cảm thấy có điểm quen tai ? Không đúng ..... Hắn vừa mới nói cái gì cơ ? “ Vị hôn phu của ta ” .. Nàng ghen hờn nhìn trố mắt , thiếu chút nữa không nói ra lời : “ Ngài nhầm à , tôi nói là muốn gả cho ngài bao giờ ?” Yến Độ Phi chớp mắt xem xét nàng : “ Ta không nhầm , vì ta muốn kết hôn với nàng .” Lần đầu tiên nhìn vào ánh mắt kia , hắn biết chính là nàng ! “ Á ...” Hoa Mộc Lan lại bắt đầu ngập ngừng : “ Ngài là người tốt , tôi không thể làm liên lụy ngài ....” Aiz! Sao hẳn lại không chịu nghĩ thông suốt ? Không phải nàng luôn luôn nói với hắn , nàng là sao chổi sao? “ Hôn nữa , tôi mang nhiệm vụ trong người , phải đi tòng quân , ngài không thể biến tôi thành kẻ bất nhân .” Hoa Mộc Lan rối loạn , nghĩ muốn chạy trốn khỏi hắn . “ Muốn đi tòng quân ?” Yến Độ Phi miễn cưỡng mỉm cười , giống như không tập trung , kỳ thật trong đầu đã có mưu tính . “ Đúng vậy !” Hoa Mộc Lan ra sức gật đầu , cho hắn biết là nàng rất kiên quyết : “ Ngài không được đi cáo trạng nói tôi muốn thay cha tòng quân nhé ! Hôn nữa , tôi thật sự không muốn hại ngài , trăm ngàn lần ngài đừng tiếp cận tôi , bằng không ngài sẽ gặp điều xui xẻo rất xui xẻo , giống như cha mẹ tôi vậy .” “ Nếu muốn đi tòng quân ...” Yến Độ Phi buông tay nàng . “ Nhanh đi .” Rốt cuộc hẳn cũng nghĩ thông suốt , muốn buông nàng ra ? Hoa Mộc Lan kinh hãi nhìn hắn , “ Tôi biết ngài không phải ngu ngốc , nhất định ngài rất thông minh sẽ hiểu đến gần tôi là điều rất nguy hiểm .” “ Đến gần nàng rất nguy hiểm ?” Yến Độ Phi bên môi cười tà mị : “ Ta , cái gì càng nguy hiểm càng tò mò ...” Hoa Mộc Lan trừng mắt nhìn , thật sự khó có thể hiểu ra hắn đang nói cái gì : “ Lời nói của ngài cao thâm , tôi nghe không hiểu , nhưng ngài yên tâm , tôi cũng lười hỏi rõ cho đến cùng , tôi muốn nhanh tòng quân , cảm ơn đại ân đại đức của ngài , sau khi tôi đi tòng quân trở về , nhất định tôi sẽ cố gắng tìm được ngài ... Á , hình như có chút khó khăn , dù sao tôi nhất định sẽ báo đáp ân tình của ngài , tạm biệt !” Nàng hướng hắn phát phát tay , thân ảnh xinh đẹp trong chớp mắt đã biến mất trước mắt hắn . Giờ đây trong đầu hắn chỉ có hai chữ cuối cùng của nàng “ Tạm biệt .” Ấy thế mà , hắn lại đi theo nàng , lại sớm cùng nàng từng bước quay về trong quân đội , chờ nàng chui đầu vào lưới , hắn sẽ bí mật đan thành cái lưới để giam nàng lại , không bao giờ cho nàng đi nữa . Về phần trừng trị nàng đã là cục diện rối loạn rồi ! Nhìn đến con Thất Bảo mã kia , hẳn liền mê chuyện này . “ Bây giờ làm gì nhỉ?” Đã đổi nam trang tới quân doanh , Hoa Mộc Lan muốn đi báo danh nhìn đằng trước có đám nam tử vóc người so với nàng cao lớn hơn đang vây quanh bàn cáo thị trước mặt , không biết đang nhìn cái gì . Vóc dáng của nàng so với nữ nhân có thể gọi là cao , nhưng khi đứng cùng nam tử vẫn kém một mảng lớn , đám người lại vây quanh trước mặt , nàng muốn xem bài cáo thị viết chữ gì , căn bản không nhìn tới . “ Quan trên viết nói cái gì vì phòng ngừa gần đây càng ngày càng nhiều người làm theo Hoa Mộc Lan , nữ giả nam trang thay cha đi tòng quân , cho nên quyết định kiểm tra từng bước , ngăn chặn chuyện này xảy ra .” Mọi người xem xong bàn cáo thị , bắt đầu bàn luận . “ Thật sao?” Hoa Mộc Lan bắt đầu nhăn nhó , khó hiểu dò hỏi : “ Kiểm tra như thế nào?” “ Đương nhiên là coi quần áo kiểm tra !” Một nam nhân làm rõ nói : “ Nhưng theo tôi không cần coi quần áo , những ai thoát nhìn có vẻ giống nữ hài tử mới cần coi quần áo để kiểm tra ! Như vậy sẽ tiết kiệm được thời gian .” “ Thật không ?” Hoa Mộc Lan nghĩ đến từ trước tới nay nàng đều trông thấy cha mẹ trần truồng , trong lòng ước chừng có vài phần sáng tỏ . Cha và mẹ không giống nhau , trừ bỏ ngực của mẹ thoát nhìn rất mê người , nhưng cha còn có một cây binh khí . Aiz nha .... Nàng không có binh khí , nếu bị kiểm tra , phải làm sao bây giờ? “ Ô , vị huynh đệ này , tôi thấy huynh rất giống tiểu cô nương , nói thật đi , huynh không phải là con gái chứ ?” Có vị nam tử trông thấy Hoa Mộc Lan , trong lòng bắt đầu nghi ngờ hỏi . “ Tôi đương nhiên không phải .” Hoa Mộc Lan trực tiếp trả lời , nội tâm cũng không có phép , bắt đầu khăn trương . “ Nhưng huynh thật sự rất giống ! Khuôn mặt này , thật sự là khuynh quốc khuynh thành .... Huynh không phải là nữ hài tử thì thật đáng tiếc .” Một nam tử khác phụ họa . “ Tôi nói rồi , tôi không phải nữ hài tử !” Giọng điệu Hoa Mộc Lan cương quyết nói . “ Nhưng giọng nói của huynh nghe qua rất giống con gái !” Lại có một người nữa chỉ ra điểm nghi ngờ . “ Đúng vậy ! Đúng vậy !” Một đồng ánh mắt nam tử tất cả đều chuyển từ bài cáo thị lên người Hoa Mộc Lan : “ Huynh thật sự đẹp quá !” “ Tôi là nam nhân !” Phát hiện một đám nam tử đều chảy nước miếng , trong lòng Hoa Mộc Lan tăng vài phần cảnh giác . “ Nhưng thật sự huynh rất giống ....” “ Đúng vậy ! Đúng vậy , huynh rất giống ...” Nhìn chúng nam tử từng bước tới gần nàng , hình như còn nghĩ nếu không vào quân doanh đã ăn sống nuốt tươi nàng , Hoa Mộc Lan vội vàng chạy trốn chết . Xem ra nàng không đi đem biến mình thành người xấu xí , cho nên người trong quân ngay cả việc kiểm tra quần áo nàng cũng không để nàng dễ dàng vượt qua kì kiểm tra này ! Hoa Mộc Lan đứng ở bên ngoài khu kiểm tra , trong lòng thỉnh thoảng thỉnh thoảng đập mạnh . Nhìn một đám người an tâm đi ra , nàng hơi khăn trương , không biết đến phiên nàng sẽ như thế nào nhỉ? Nàng đã dùng bùn đất vẽ than đen bôi vẽ lung tung trên người mình , làn da vốn trắng nõn hiện tại đen không thể đen hơn được nữa , ngay cả miệng cũng có cái nốt ruồi , thay đổi giọng nói , sửa sang toàn diện như vậy , nàng có được toàn thân trở ra không ? “ Tiếp theo , Hoa Vô Cực . !” “ Hoa Vô Cực !” Quen nghe tên của mình , Hoa Mộc Lan đang dùng tên của phụ thân , thân cha còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại . “ Hoa Vô Cực !” Một tiếng hét to như sấm đánh vào lỗ tai của nàng , lúc này nàng mới nghĩ đến bản thân là thay cha tòng quân , vội vàng lên tiếng trả lời đi theo người trong quân vào phòng kiểm tra . “ Hoa Vô Cực ?” Giọng nói này , hình như có chút quen quen , Hoa Mộc Lan từ từ ngẩng đầu lên , nhìn người phụ trách thẩm tra . Trời ạ ! Không thể nào ? Vừa gặp cặp đồng tử đen như mực kia , nàng liền bừng tỉnh hiểu ra vì sao lại cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc . Người này chính là .... Chính là người đã cứu nàng – Yến Độ Phi ! Tại sao hẳn .... Hắn có thể ở trong này ? “ Hoa Vô Cực , ngươi có phải là Hoa Vô Cực tiền nhiệm Võ Lâm minh chủ không?” Con người của Yến Độ Phi ẩn sâu nhìn nàng không cười . Hắn đã có mưu kế lúc nàng còn chưa nhận thẻ tre , hiện tại chờ nàng bước vào cạm bẫy . “ Không phải .” Hoa Mộc Lan lập tức phủ nhận . Dù sao toàn thân nàng đã bôi bẩn , chắc hẳn cũng không nhận ra đâu ! “ Thật sao ?” Yến Độ Phi tự nói : “ Xem ra cũng không phải ... kỳ thật hôm nay ta muốn xem lòng hiếu thuận nữ nhi của Hoa tiên bối , tới chỗ riêng thăm vấn , muốn nàng vượt qua kỳ kiểm tra nữ giả nam trang này , nếu ngươi không phải là Hoa Vô Cực , thì ta cũng không gặp được Hoa Mộc Lan kia ! Thật sự đáng tiếc ...” “ A ?” Hoa Mộc Lan kinh ngạc nhìn Yến Độ Phi : “ Ý của ngài là , ngài muốn thả Hoa Mộc Lan ?” “ Đúng vậy !” Yến Độ Phi gật đầu , rồi sau đó hình như nhớ tới cái gì đó , lại nói : “ Ta với ngươi nói nhiều làm gì , ngươi cũng không phải Hoa Mộc Lan . Mau coi quần áo cho ta kiểm tra .” “ Khoan đã !” Nếu hẳn có lòng hảo tâm muốn thả nàng , sao nhân cơ hội này nàng lại không nhận cơ chứ? “ Tôi là Hoa Mộc Lan , tôi là Hoa Mộc Lan !” Nói đến đây , bởi vì có chút kích động , một viên nốt ruồi giả rơi khỏi mép miệng nàng . “ Ngươi ?” Yến Độ Phi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nàng : “ Giọng nói này có chút giống , nhưng theo ta biết thì bộ dạng của Hoa Mộc Lan xinh đẹp tuyệt trần , đâu có đen thui như vậy .” Cái gì ? Nàng lo lắng cho nên giả dạng thành người bản thủ lem luốc như này , nhưng thật sự là gặp tai họa rồi sao ? Vội vội vàng vàng lau chùi vết dơ trên mặt , để cho hắn nhận ra được : “ Tôi là Hoa Mộc Lan , ngài nhìn cho kỹ đi ?” Đáng ghét , khi đó phòng ngừa than bùn rơi xuống , họ sẽ phát hiện nàng là con gái . Cho nên trát quá dày , nói vậy phải chùi thật lau mới tẩy hết được . “ Hình dáng này có chút giống , nhưng Hoa Mộc Lan đẹp hơn ngươi nhiều .” Yến Độ Phi nhìn nàng bằng ánh mắt vẫn không tin : “ Huống chi , Hoa Mộc Lan có bộ ngực đầy đặn lắm , nhưng ta thấy ngực ngươi rất phẳng ?” Hắn trịnh trọng nói . “ Tôi ....” Hoa Mộc Lan nóng vội , muốn chứng minh mình là nữ nhi . “ Ta dùng than bùn đắp lên , quần bộ ngực , mới biến thành như vậy !” “ Ngươi nói như vậy , ai tin ngươi !” Yến Độ Phi không chịu tin nàng chính là Hoa Mộc Lan . “ Tôi có thể chứng minh !” Hoa Mộc Lan một lòng

muốn chứng minh mình là nữ nhi, cũng bắt chước việc khác : “ Không tin tôi có thể cởi quần áo cho người xem !” Nàng không nói hai lời, liền bắt đầu cởi áo . “ Đợi chút !” Yên Độ Phi lắc tay : “Đừng cởi ! Thân mình người đen như than , ta cũng không có hứng ! Bằng không người cho ta kiểm tra , ta xem người có phải đường đường chính chính là nam tử không? Nếu người nói đúng , ta cho người qua cửa này .” Hắn từng bước từng bước một tiếp cận nàng, hướng dưới hạ thể của nàng dò thám . “ Khoan đã!” Hoa Mộc Lan cuống quýt quát hắn dừng lại . Làm sao bây giờ, nơi đó nàng không có binh khí, làm sao có thể cho hắn mò chỗ đấy ? Nếu ở chỗ đó có một cây gậy thay thế binh khí thì bây giờ nàng cũng không cần khăn trương cởi quần áo . “ Tôi là Hoa Mộc Lan thật mà , cho nên không có khả năng ... híc .... Không có khả năng ....” “ Miệng người luôn nói người là Hoa Mộc Lan, rốt cuộc người có thể chứng minh người là Hoa Mộc Lan hay không?” Yên Độ Phi bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn . “ Đương nhiên có thể .” Ánh mắt Hoa Mộc Lan phóng trên người Yên Độ Phi, chậm rãi nói : “ Chỉ cần cho tôi tắm rửa , có thể cho ngài xem diện mạo ban đầu của tôi !” Than bùn này vừa thôi vừa dính, nàng sớm không chịu nổi ! Vừa vặn muốn chứng minh cho hắn xem, cứ nhân cơ hội tắm một cái thật sạch sẽ . Vì hoàn thành sứ mệnh thay cha tòng quân, nàng sẽ làm bất cứ việc gì ~! “ Người thật sự muốn chứng minh người là Hoa Mộc Lan?” Yên Độ Phi giương môi tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) “ Đúng vậy .” Hoa Mộc Lan gật đầu . Dù sao sớm hay muộn đều bị cởi quần áo hoặc bị sờ, bằng không nàng tự chứng minh mình là Hoa Mộc Lan !!! Hơn nữa, nghe hắn nói, hắn hẳn là vị quan quân hoặc cái gì đấy, chỉ cần thông qua cửa này của hắn, nàng sẽ không sao, cho nên hắn cố gắng muốn chứng minh nàng là Hoa Mộc Lan ! “ Được, vì muốn chứng minh người là Hoa Mộc Lan, tự mình ta mang người đi ra bờ suối tắm rửa, nhưng ta phải ở bên cạnh để tránh người đào tẩu !” Yên Độ Phi nói hợp tình hợp lý . “ Vậy cũng được .” Hoa Mộc Lan cô chấp một lòng nghĩ muốn chứng minh mình là Hoa Mộc Lan, những chuyện khác không thêm để ý . “ Vậy đi thôi !” Yên Độ Phi mặt ngoài thần sắc nghiêm túc, kỳ thật trong lòng rất đắc ý . Lại một lần nữa ngắm mỹ nhân tắm rửa, sao hắn có thể không vui cơ chứ ? Mộc Lan ơi Mộc Lan, nàng làm sao thoát khỏi lòng bàn tay hắn ! Yên Độ Phi dẫn Hoa Mộc Lan đi ra suối . Chân trời xanh thẳm một mảng, gió thổi nhẹ nhàng, có mấy đám mây lay động bay qua, khe suối chảy chậm chậm, phối hợp gió thổi khiến cho nhánh cây buời xào xạc, làm cho người cảm thấy lành lành mà thoải mái . “ Tôi muốn tắm rửa, ngài đứng nhìn !” Dù sao cũng là nữ hài tử, mặc dù Hoa Mộc Lan muốn chứng minh thân phận của mình, nhưng vẫn là cô gái rụt rè ẽ lệ .

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 7: Chương 3.2

Yên Độ Phi dựng một bên mi, vẻ mặt không tùy tiện : “ Ta muốn xem có người có chạy trốn hay không ? Nếu người là nữ nhi thật, nhưng không phải là Hoa Mộc Lan, sợ ta biết tông mà nhân cơ hội này bỏ chạy thì sao?” Hắn nói cũng không có sai, nhưng .... Chẳng lẽ nàng cứ để mặc cho hắn xem như vậy ? “ Híc ...” Đột nhiên Hoa Mộc Lan nghĩ một chút : “ Nếu tôi rửa mặt, giống Hoa Mộc Lan, vậy ngài có tin tôi không?” “ Có lẽ là hai người có bộ dạng rất giống nhau, nhưng dáng người người cứng nhắc như vậy, lại đen đen xấu xấu, có mặt Hoa Mộc Lan thì được ích gì?” Yên Độ Phi dễ dàng bắt thóp lời nàng, kỳ thật nói nhiều như vậy, mục đích của hắn chỉ có một, chính là từng bước tiếp cận nàng . “ Ngài nói cũng có lý !” Hoa Mộc Lan cúi đầu, lại nói : “ Đó là lý do vì sao tôi muốn có tắm rửa một chút, đổi quần áo, cho ngài nhìn bộ dáng ban đầu của tôi .” “ Nếu người muốn chứng minh, quả thật không thể làm như vậy .” Yên Độ Phi ung dung nhìn nàng, xem nàng muốn làm gì bây giờ . “ Vậy ....” Hoa Mộc Lan vừa không muốn cho hắn thấy, lại muốn chứng minh mình là Hoa Mộc Lan, tình thế cấp bách, suy nghĩ một cái : “ Thế này đi, ngài áp lưng vào lưng tôi, cảm giác sau lưng có người, chắc là có thể .” Tuy rằng nàng thay quần áo gặp chút khó khăn, nhưng ... vì muốn cho hắn tin tưởng mình không đào tẩu, lại không muốn cho hắn thấy bộ dạng tắm rửa của mình, nàng đành phải dùng phương pháp này . “ Được .” Yên Độ Phi gật đầu, trong lòng lại bắt đầu muốn ngắm nhìn thân hình xinh đẹp của nàng . Nàng nghĩ hẳn thật sự sẽ ngoan ngoãn nghe theo như nàng nói, khi nàng tắm rửa xong, đổi lấy quần áo, đổi mặt với bộ dáng ban đầu của mình, nàng nghĩ rất đơn giản ! Chính xác hẳn muốn, tuyệt đối không một ít như thế !

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 8: Chương 4.1

edit : Mai Như Ánh

Thiên chân vô tà ngây thơ bộ dáng

Dẫn nhân xa tư càng dẫn nhân a liên

Bàn tay nhỏ dài và trắng nõn bắt đầu mức nước, Hoa Mộc Lan khom người rửa mặt, bùn trên mặt từ từ biến mất, hé lộ dung nhan xinh đẹp.

Mim cười, nàng vừa lòng nhìn mặt mình khôi phục bộ dáng trắng nõn như ban đầu.

Đứng dậy, lưng của nàng áp vào lưng Yên Độ Phi, trong nháy mắt không hiểu sao có loại nóng rực truyền đến thân nàng.

“ Kỳ quái .” Nàng lẩm bẩm một tiếng, không nhìn thấy phía sau Yên Độ Phi giương môi lên cười, bắt đầu trút bỏ quần áo của mình.

“ Mặc quần áo nữ tử vẫn là thoải mái nhất .” Dù sao mặc nhiều năm như vậy, nàng đã có thói quen, buộc ngực thành nam trang, hiện nay còn phải tháo

dây buộc , thật sự là rất phiền toái .

Bởi vì lúc cởi quần áo , nàng còn phải cởi dây buộc ở sau lưng , động tác mạnh , không nghĩ qua là sẽ chạm đến hân .

“ A.” Yến Độ Phi hét lớn một tiếng , giả vờ đau kêu lên : “ Ngươi cẩn thận một chút , nếu không ta vì ngươi mà ngã đấy.”

Kỳ thật , bị thân nàng cọ xát như vậy cảm giác thật sự tốt đẹp nhưng .... Nếu cứ tiếp tục hân nhất định sẽ không đứng vững.

“ Tôi xin lỗi , xin lỗi .” Hoa Mộc Lan không ngừng xin lỗi hân : “ Tôi sẽ cẩn thận , cố gắng không chạm đến ngài.”

Cẩn thận cởi dây buộc ngực xuống , Hoa Mộc Lan càng lúc càng cảm thấy bộ ngực không có bó buộc , toàn thân trên dưới chỉ có cái quần , liền xoay người sang chỗ khác quan tâm tình hình hân .

Cảm giác được động tác toàn thân của nàng , đương nhiên Yến Độ Phi cũng đem thân mình chuyển lại đây , bởi vì động tác quá mức vội vàng bối rối , vướng vào mép đá , không cẩn thận té sấp về phía trước . “ Á .”

Yến Độ Phi nhanh tay lẹ mắt đúng lúc đỡ lấy nàng , đem nàng vào trong lòng .

“ Ngài ...” Hoa Mộc Lan theo bản năng muốn đẩy hân ra , hai má đỏ ửng giống như ánh nắng chân trời chiếu vào.

“ Nhìn khuôn mặt này rất giống Hoa Mộc Lan , nhưng người ngòm thì ....” Yến Độ Phi liếc mắt nhìn xuống phía dưới : “ Rất bần .”

Vì muốn cho nàng quên mất xấu hổ , tự nhiên hân muốn nghĩ cách dời sự chú ý của nàng , mới thuận lợi ăn được nàng .

Quả nhiên , Hoa Mộc Lan bị chiêu khích tướng của hân kích thích , cố gắng chứng minh mình là Hoa Mộc Lan .

“ Tôi không bần mà ! Ngài xem.” Nàng múc nước tự rửa người mình , muốn đem chất bần trôi treo dòng nước .

“ Đụng tới nước quả nhiên trắng nõn hơn .” Yến Độ Phi nhân cơ hội lấy tay vuốt ve da thịt trắng nõn của nàng . “ Chẳng qua là đụng vào nước ...”

Hân lấy bàn tay to mon tron lau sạch bùn trên người nàng , kỳ thật không để tâm chuyện nàng bần .

Hoa Mộc Lan còn đang suy nghĩ muốn chứng minh thân phận của mình , căn bản không để ý đang bị người khác sàm sỡ .

“ Không cần đụng vào nước , chỉ cần dùng nước rửa sạch là được , cũng rất sạch sẽ.” Hoa Mộc Lan kích động nói.

Hai gò má nàng trắng óng ánh vì ưu tư mà đỏ bừng hồng nhay , làm cho người ta rất muốn âu yếm .

“ Thật không?” Yến Độ Phi trợn mắt , không tin : “ Ta không tin ngươi là Hoa Mộc Lan , không tin cổ , trên cánh tay , trên đùi đen thui này được rửa sạch .” Hân vừa nói , bàn tay to vỗ vỗ một bên cánh tay đang bần của nàng .

“ Thì rửa với ngài!” Hoa Mộc Lan cực hối hận khi lúc ấy biến mình thành như thế này , đến nỗi bây giờ muốn lau mà lau sạch .

“ Lau lâu như vậy vẫn bần , ta nghĩ da thịt ngươi vốn như vậy ?” Yến Độ Phi tiếp tục sử dụng phép khích tướng .

“ Tại tôi sợ người khác nhận ra tôi là nữ nhi , cho nên mới trát bùn nhiều thế này !~” Hoa Mộc Lan mở to mắt trong veo như nước mùa thu giải thích .

Yến Độ Phi cười yếu ớt tỏ ra hoài nghi : “ Ngươi đừng gạt ta.”

“ Ngài không tin thì có thể tự lau!” Nàng kích động bắt lấy hân , căn bản không thèm để ý câu cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân .

“ Sao ta lại phải lau giúp ngươi ?” Trong lòng thầm mừng rỡ nhưng Yến Độ Phi vẫn giả bộ không vui .

“ Muốn ngài lau thì ngài cứ lau , nói nhiều lời làm gì?” Hoa Mộc Lan bởi vì không muốn bị nghi ngờ , còn bị nói là đen và xấu , lòng tự trọng tổn thương nghiêm trọng , rốt cuộc tính tình cũng bộc phát ra .

Yến Độ Phi dò xét , nàng vẫn ung dung thản nhiên.

“ Mau lau đi!” Sức lực của nàng quá nhĩ , muốn lau có vẻ lâu mới trắng , mà lực đạo của hân hân là mạnh hơn nhiều , cho nên bảo hân lau là cách nhanh nhất , có thể tự hân kiểm tra thân phận của nàng , cũng lại đỡ tổn sức nàng.

“ Ta lau , ta lau , là tự ngươi bảo ta lau đấy , ngươi đừng hối hận .” Yến Độ Phi một lời có 2 ý.

“ Sao tôi phải hối hận?” Hoa Mộc Lan không nghĩ nhiều lắm , đừng đừng nổi giận mắng hân một câu .

Yến Độ Phi cười , bắt đầu lấy nước lau người nàng .

Mới đầu , nàng chỉ cảm thấy sức lực của hân dịu dàng , nhẹ nhàng , bàn tay to chạm vào da thịt nàng , so với nàng dùng sức chà lau thoải mái hơn .

Sau đó , nàng có cảm giác không thích hợp cho lắm .

Những chỗ tay hấn lướt nhẹ qua , không biết có phải quá mức thoải mái hay không mà lại bắt đầu có cảm giác run rẩy.

Nàng có chút thất thần , ngạc nhiên trong chớp lát , không biết tại sao mình lại có cảm giác như vậy .

“Sao thế nhỉ?” Nàng nói thầm, mắt đẹp quá mức tò mò , không nhịn được nhìn xuống dưới , trong tầm mắt nhìn thấy bóng của bản thân dưới nước , nàng mới ngạc nhiên .

Hóa ra ở trong dòng nước nàng sớm đã trở lại Hoa Mộc Lan như ban đầu !

Nhưng sao hấn cứ dưng chạm vào da thịt nàng làm cái gì ? Mà .... Vấn đề này không phải là vấn đề quan trọng , trước mắt nàng muốn hỏi hấn một câu !

“Bây giờ ngài tin tôi là Hoa Mộc Lan chưa?” Nàng nâng mắt lên nhìn hấn , lộ vẻ đắc ý .

Lúc trước trách nàng lừa hấn , bây giờ không có biện pháp nói nàng lừa hấn ! Đã sớm nói bao nhiêu lần mà hấn không chịu hiểu , nàng chính là Hoa Mộc Lan mà !

“Tin .” Yến Độ Phi mỉm cười gật đầu , cánh tay phủ lên cổ nàng , thuận tiện cởi bỏ nốt dây buộc ngực của nàng , rơi xuống dòng suối .

“Tin tôi ...” Hoa Mộc Lan bắt đầu tập trung hóa lực cho một vấn đề khác : “Thế sao ngài lại vẫn còn lau thân thể tôi?”

“Ta không phải đã nói qua , muốn Hoa Mộc Lan nàng lấy thân báo đáp sao?” Yến Độ Phi mở rộng đôi mắt gian xảo .

“A!” Hoa Mộc Lan lúc này mới nhớ ra một chuyện : “Ngài .... Không quên sao?”

Chết tiệt ! Nàng cứ cố sống cố chết để chứng minh mình là Hoa Mộc Lan , chẳng phải ngược lại chuyện rồi bỏ hấn ? Hấn là ân nhân cứu mạng của nàng , nàng không muốn hại hấn ! Vì sao hấn cứ một mực khẳng định , cố tình tới gần nàng chứ?

“Đương nhiên ta không quên , Mộc Lan của ta .” Yến Độ Phi gắt gao ôm lấy Hoa Mộc Lan , cúi đầu thưởng thức hương vị môi của nàng.

Hấn .... Hấn lại cắn miệng của nàng .

Mới bị hấn làm cho kinh hãi , Hoa Mộc Lan bị hấn mãnh liệt có chút dịu dàng xâm nhập chinh phục nàng . Ánh mắt có tầng lớp sương mù hoang mang bất lực , chỉ có thể để mặc lưỡi hấn chuyên động trong miệng mình , hấp thụ yêu nước của nàng , liếm láp lưỡi của nàng .....

Ý nghĩ mơ màng nóng bỏng , tại đây gió lạnh thổi nhẹ phả ở dưới , nhiệt độ toàn thân cao không thể nhúc nhích , chỉ có thể dựa sát vào hấn , loại cảm giác này không được tốt , thật làm cho người ta sợ hãi , lại rất ... rất thích !

Yến Độ Phi thưởng thức mùi vị của nàng , hoàn toàn say mê những thứ của nàng , được giai nhân ôm , cảm giác của hấn tốt lên nhiều .

Tạm rời khỏi môi nàng , chạy lên trên mũi nàng mà hôn , mặt mày của nàng , hấn hôn luôn cả những giọt mồ hôi thấm đẫm trên da thịt nàng , mũi chuyên tâm hít lấy hít để mùi thơm của nàng .

“Hình như tôi bị bệnh ...” Hoa Mộc Lan thì thầm tự nói : “Tôi cảm thấy nóng quá ...” Đầu óc nàng hỗn loạn nhớ tới tên đầu sỏ gây nên , lấy cặp mắt đẹp kia không ngừng nhìn hấn , lên tiếng : “Đều tại ngài , tại ngài làm hại !”

Lúc này Yến Độ Phi đang vui đùa vào mái tóc dày của nàng , những sợi tóc mềm mại , hít lấy hương thơm trên mái tóc .

“Ta làm hại ?” Giọng nói của hấn truyền đến đầu nàng , mang theo ý cười , dụ hoặc đến mê người .

“Đúng vậy !” Hoa Mộc Lan gật đầu , lại bị hấn thổi hơi vào làm xuất hiện cái loại cảm giác nóng nóng là lạ , ngay cả da đầu cũng run lên : “Ngài đừng cắn tôi , cũng đừng làm vậy , ngài làm như vậy hại cả người tôi nóng như hỏa thiêu đây!”

Hành động kỳ lạ của hấn , hại nàng cảm thấy cả người khó chịu đến cực điểm!

“Nàng muốn ta dừng tay?” Yến Độ Phi dao động môi ở một bên tai nàng , thổi hơi nhẹ khiến trong lòng người cảm thấy ngứa ngáy .

“Đúng ...” Hoa Mộc Lan vừa xuất khẩu , liền cảm thấy câu trả lời của mình thật vô ích . “Á ....” Nàng không giỏi về nói dối , nhất thời áp úng : “Hình như ... hình như ... Tôi bị ngược cưỡng , nhất định là tôi bị ngược cưỡng !”

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 4.2

Bị hấn nghe thấy, cắn đi cắn lại, ăn đến ăn đi, nàng lại cảm thấy rất thoải mái, rất sung sướng ... huhuhu ... nhất định là nàng bị ngược cuồng.

Yến Độ Phi tròn mi: “ Ý của nàng là nói ta ngược đãi nàng?” Hấn sờ soạng thân nàng, nàng lại bảo là ngược đãi?

“Ngài cần tôi, còn hà hơi lỗ tai tôi, như vậy không phải ngược đãi thì là gì?” Hoa Mộc Lan nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Ngược đãi mà làm nàng thoải mái như vậy sao?” Yến Độ Phi bên môi tươi cười, cánh tay tiếp tục sờ loạn làn da của nàng.

“Sao ngài biết?” Đột nhiên động tác của hấn làm cho nàng thở dốc vì kinh ngạc: “Ngài buông ra!” Nàng phui tay hấn, gạt bỏ cái tay đang làm bậy kia ra.

Yến Độ Phi cười không đàng hoàng, tiếp tục hỏi: “Làm sao ta có thể biết nàng có thoải mái hay không?”

Hấn vừa lòng nhìn đầy mắt kinh ngạc của nàng, bàn tay to lớn đang vỗ về bộ ngực rất tròn của nàng, làm nàng phát âm thanh yêu kiều.

“A ..” Hoa Mộc Lan thốt ra tiếng kêu cảm thấy xa lạ: “A ... A .... A ....”

Vì sao?

Vì sao nàng lại không tự chủ được vẫn kêu?

Hơn nữa ..... nàng muốn gạt tay hấn nhưng lại không được, thậm chí còn có chút thích được hấn vỗ về chơi đùa như vậy ....

“Biểu hiện của nàng đang mách bảo ta biết nàng rất thoải mái.” Yến Độ Phi cười nói, môi nóng lần nữa dán trên môi của nàng mà quấy động, dọc theo cổ nàng, cắn cắn.

Hai tay của hấn lưu luyến nơi trắng nõn của nàng, bộ ngực sữa co giãn mềm mại, về qua về lại làm cho nàng từng trận run rẩy.

“Tôi ... A ....” Hoa Mộc Lan ngâm một câu rất khó khăn, ngừng hít hơi thật sâu, vất vả lắm mới lên tiếng: “Tôi có thoải mái đâu? Tôi khó chịu đến chết ... nóng quá ... hơn nữa vẫn không thể không chế rên ... a .... A .... Tại sao tôi lại như vậy?”

“Nàng thật sự không thoải mái sao dù chỉ một chút sao?” Yến Độ Phi môi gần sát da thịt non mịn của nàng: “Nàng biết không? Phải rất thoải mái mới có thể phát ra loại âm thanh này.”

Nói xong, hấn điên cuồng hôn lên xương quai xanh của nàng, một trận tê dại khiến toàn thân nàng mềm nhũn.

“Thật à? A ....” Hoa Mộc Lan đầu óc mơ màng, khó có thể suy nghĩ xem hấn nói thật hay giả: “Tôi bị bệnh ... ngài mau thả tôi ra ... mau thả tôi ra ....”

“Sao ta lại buông nàng ra chứ?” Yến Độ Phi xác định cảm giác của mình, hoàn toàn không muốn buông tay: “Ta muốn nàng, Mộc Lan.”

Bàn tay hấn đùa giỡn bộ ngực cao ngất của nàng! xoa bóp ngực trái, ngón tay kia lại vân vê đầu nhụy kiêu diễm, đầu hấn lại xuống giữa hai ngực, hít lấy hít để hương thơm trên người nàng.

Thân thể của nàng cũng giống như nàng, đều làm cho người ta khó có thể kháng cự hương thơm, đó là thể chất của nàng, cũng chỉ thuộc về mình hấn.

“Ngài không nghe thấy!” Hoa Mộc Lan vô lực đẩy hấn, sao lại có người không tự lượng sức mình, vì sao nghĩ muốn đầy ra lại không đầy ra được?

“Sao ngài lại ngửi người tôi ... a a a?” Lời của nàng khiến hấn càng trêu chọc.

“Bởi vì nàng có hương thơm.” Trả lời đơn giản dễ thuyết phục nàng, cánh môi hấn mon trón ngực nàng, nhẹ nhàng liếm láp.

“Hương của tôi?” Hoa Mộc Lan một bên thở dốc, một bên nghi hoặc khó hiểu nói: “Tôi đâu có dùng phấn thơm, làm sao có hương được?”

“Ngay cả bản thân của nàng còn không biết, sao ta lại hiểu được?” Hấn khẽ cười, đưa lưỡi quấn lấy núm hồng tươi đẹp kia.

“A...” Hoa Mộc Lan bị lời lẽ của hấn mang đến loại xúc cảm ám áp cùng tê dại, cúi đầu kêu một tiếng: “Ngài ....”

Môi lưỡi của hấn uốn lượn hút núm hoa hồng nhật mê người của nàng, không ngừng tiếp xúc.

“A .... A ....” Cả người nàng nóng như lửa, đầu óc quay cuồng, trong đầu chỉ có một vấn đề: “Vì sao .... A”

“Nàng muốn hỏi gì?” Động tác lưỡi của hắn không ngừng nghỉ, không biết nàng có phát ra câu kinh người nào không.

“Tại sao ngài lại hút sữa của ta?” Nàng vắt và lăm mới nói ra câu chữ đầy đủ: “Hơn nữa ... “Khuôn mặt của nàng vốn đã hồng nhuận bỗng dưng càng thêm đậm đà. “Rõ ràng tôi không có sữa cho ngài hút .... Lạ ghê ... ngài cũng không phải là tiểu hài tử ...”

Trong đầu nàng nhất thời nhớ lại cảnh phụ thân hút sữa của mẹ, lại buồn bực khi hắn giống phụ thân! Khi đó, phụ thân hút sữa của mẹ, có phải vì bà nội mất sớm nên phụ thân đành phải tìm tới mẹ?

Yến Độ Phi cố gắng tự không chế mình, sẽ không vì nguyên nhân câu nói có vấn đề của nàng mà cười ra tiếng. Hút sữa? Thế mà nàng cũng nghĩ ra được!

“Làm sao ngài lại có vẻ mặt đau đớn?” Hoa Mộc Lan nhìn Yến Độ Phi, bỗng nhiên hiểu ra: “Tôi biết rồi, nhất định là muốn ôn lại cảm giác hút sữa, lại không có mẹ cho ngài hút, cho nên mới nhăn nhó như vậy, phải không?”

Yến Độ Phi không dám hé răng, chỉ sợ nếu mở miệng sẽ cười không thôi.

Nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Yến Độ Phi đang chịu đựng cực khổ. Nàng độ lượng nói: “Xem ngài là ân nhân cứu mạng tôi, nên tôi cho ngài hút sữa. Nhưng tôi không có sữa, hút không được đừng có trách tôi ...”

Yến Độ Phi cố nín, không muốn cười trước mặt nàng. Ông trời ơi, dưới tình huống này mà không thể cười được, hắn rất bội phục sức kiềm chế chính mình.

“Ngài mau hút đi! Không cần nhịn!” Hoa Mộc Lan thúc giục hắn, không muốn nhìn mặt hắn đau khổ như vậy.

“Nàng ...” Yến Độ Phi không cười, thở từng ngụm khí đi ra. “Tuân mệnh.” Nếu nàng cho phép, tội gì hắn không “Hút sữa” cơ chứ!

May là thân thể thuần khiết trắng nõn của nàng làm cho người khác yêu thương, nếu không mà nghe được câu chữ ngu đần như vậy, hắn có thể tiếp tục thêm cũng là cực kỳ lợi hại!

Một tay nắm nụ hoa ướt át, một tay thì khiêu khích sùròn.

“A ... Ừm .... “Nàng khó có thể kiềm chế bản thân, cảm giác như bị sét đánh.

Hóa ra bị người khác hút sữa vắt và như vậy ... Về sau nàng tuyệt đối không sinh nhiều hài tử, khỏi phải hút sữa nhiều!

Yến Độ Phi đang chăm chú ngắm cảnh đẹp trước mặt mình, không biết trong đầu nàng suy nghĩ cái gì, có hoan ái hay không khỏi cần phải kéo dài nữa.

“A ... A ... A .....A .....” Hoa Mộc Lan chỉ cảm thấy động tác của hắn khiến cả người đều xụi lơ.

Đưa tay cùng môi trao đổi vị trí, môi hắn ngậm lấy nụ hồng kiều diễm, ngón tay kẹp lấy ngực bên kia, hoặc xoay tròn hoặc ra sức bóp.

“A ... A .....” Tiếng rên của nàng khiến động tác của hắn càng lúc càng điên cuồng càng lúc càng mê loạn: “A nha ...”

Yến Độ Phi rời khỏi nụ hồng của nàng, mỉm cười, lại lần nữa ngậm lấy nụ hồng ở bên kia.

“A ...” Hoa Mộc Lan yêu kiều toàn thân bên trong dường như sa vào ngọn lửa hừng hực: “Nóng .... Nóng quá ...”

“Còn chưa đủ nóng đâu.” Yến Độ Phi liếc mắt đưa tình vừa lóe tà khí lại dịu dàng, môi tiếp tục trêu đùa nụ hoa nở rộ của nàng, bàn tay to thì trượt dần xuống bụng tròn hằn, chọn chỗ để chơi đùa.

“Không đủ nóng?” Toàn thân nàng đã nóng như bị lửa đốt, như vậy còn chưa đủ nóng sao? “A ... đều là tại ngài, hại tôi bị bệnh.”

Cho tới bây giờ nàng chưa từng sốt cao đột ngột như vậy! Đều là hắn làm hại.

“Ta sẽ giúp ngươi chữa bệnh.” Yến Độ Phi giương con mắt đen nhìn nàng cam đoan, hướng trên cổ nàng mà hôn, bàn tay hướng từ bụng càng lúc càng đi xuống, đi vào u mật rậm rạp mềm mại kia nhẹ nhàng gây sự.

“Lừa ..... gạt người .....” Rõ ràng nàng càng lúc càng nóng “Dù bị thêu tôi cũng không nóng như vậy .... A a aa .....”

Yến Độ Phi xoa nhẹ nơi rậm rạp kia, rồi sau đó mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy bụi cỏ rậm rạp ra, đi vào u cốc của nàng.

“A ... Á ...” Hoa Mộc Lan rên không ngừng, cảm giác giữa hai chân chảy ra chất lỏng ẩm ướt, chất lỏng kia vừa có, nhưng dựa theo độ trượt của ngón tay hắn, chất lỏng càng thêm nhiều. “Ngài ..... Không phải là ngài làm tôi chảy máu chứ? Nếu không vì sao giữa hai chân ta lại ẩm ướt ... nhất định là máu, đúng không?” Một bên nàng rên, một bên nàng kêu oa oa.

“Không phải máu, chưa đến lúc chảy máu đâu!” Cánh tay Yến Độ Phi nhẹ nhàng vuốt ve ngực mềm mại của nàng, tay kia thì tiếp tục trêu đùa u mật kia.

“A ... A ..... “Nàng khó khổng chế được tiếng kêu của mình , suy nghĩ hỗn loạn về lời nói của hấn .

Cái kia không phải là máu ? Chưa đến lúc chảy máu ? Nàng nghe không rõ .

Hoa Mộc Lan quá mức mê mẫn , vì thế nhìn xuống phía dưới , muốn biết thứ dính dính ẩm ướt rớt cuộc là cái gì , nhưng nàng lại trông thấy cái tiết khô (quần nhỏ) của mình không cánh mà bay , hay nói cách khác , hiện tại toàn thân nàng trần trụi .

“A !” Hoa Mộc Lan theo bản năng chụp lấy bàn tay to của hấn , che chắn phía dưới của mình : “Ngài đừng sờ loạn nữa ! Cả người tôi trống trơn , bị người khác nhìn thấy rất xấu hổ , ngài cứ như vậy hại tôi khó ngẩng đầu nhìn người khác được !”

Hấn là ân nhân cứu mạng của nàng , nàng đành chịu thiệt thòi để hấn nhìn thấy hết , nhưng vấn đề là ban ngày thế này , nếu có người khác đi qua , cả đời nàng cũng không dám gặp người khác !

“Ai nói hại nàng khó làm người ?” Yến Độ Phi mỉm cười nói xong , cố tình không hiểu lời nàng nói : “Ta với nàng đều là người !” Hấn ngừng một chút lại nói : “Hơn nữa , chưa cho phép của ta , người khác không thể vào đây , không ai nhìn thấy bộ dạng lỏa lồ của nàng đâu !”

Nàng nghĩ hấn cho người khác xem bộ dáng trần trụi của nàng sao?

Không ! Hấn muốn giữ chặt nàng , tuyệt đối không chia sẻ cho người khác , cho dù chỉ là nhìn thôi cũng không được !

“Thật không?” Hoa Mộc Lan chớp đôi mắt lông mi dài , vẫn còn nghi hoặc .

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hoang mang , Yến Độ Phi cười mê đắm , ngón tay dài bỗng nhiên đi vào bên trong u cổc .

“A ... A .... “Cảm giác có thứ xâm nhập làm cho nàng kiều mị rên rỉ không thôi , trán cũng không ngừng ngoe nguẩy , cảm giác bần rần , khô nóng .

Nơi u mật ẩm ướt kia cực kỳ chặt chẽ , làm cho ngón tay hấn khó đi vào , hấn phải từng bước một chui vào động , mới có thể tiếp tục đi sâu vào .

“Um ..... A .....” Hoa Mộc Lan rên rỉ không ngừng , cảm giác ngón tay hấn đi vào , chưa từng có người nào vỗ về chơi đùa nơi riêng tư của nàng , một luồng ẩm ướt nóng nhầy càng lúc càng ra nhiều . “A .... Nóng .... đau ... a”

Hấn thật sự làm nàng bị bệnh ! Nếu không thì nàng sẽ không vừa nóng vừa khó chịu như vậy , rốt cuộc nàng bị hấn hạ thuốc độc gì ? Tại sao bị động tay động chân như vậy thôi mà hại nàng đầu choáng váng hoa mắt chóng mặt giống như toàn bộ thế giới này theo hấn chuyển động ?

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 5.1

Hấn làm đau nàng ?

“Nhấn nại một chút , đột lát nữa nàng sẽ không đau đâu ....” Yến Độ Phi hôn gió , giữa trán nàng hơi thấm đầm đầy mồ hôi .

Ngón trở về chơi đùa bức tường hoa kia , hấn thông thả tiếp tục thâm nhập vào chỗ sâu bên trong hoa huyết của nàng , cảm nhận được bức tường hoa không ngừng co rút lại , nuốt trọn ngón tay của hấn .

“A ... A ..... “Hoa Mộc Lan thấy phản ứng của bản thân cảm thấy kỳ quái mà xấu hổ : “Vì ... vì sao ngài nói một lời làm ...”

Loại cảm giác này thật mê hoặc người , trực giác nàng chống cự loại cảm giác hoàn toàn xa lạ này , nhưng những nơi bị hấn xâm nhập , chỉ có thể bao bọc ngón tay của hấn .

Hơn nữa , thân thể của nàng không hiểu vì sao không tự chủ được mà bám vào hấn , làm cho hấn càng thêm xâm nhập vào hang ổ ẩn mật kiều diễm kia .

Híc .... Chắc chắn là nàng bị hấn hạ thuốc mê ...

Yến Độ Phi cười , không đáp hồi lại : “Nàng không thoải mái sao? Mộc Lan của ta !”

“Tôi ...” Hoa Mộc Lan mở to mắt nhìn hấn , trông thấy nhãn đồng đen như mực bùng lên ngọn lửa , càng lúc càng thấy tình dục tràn ngập . “Tôi ... A .. thoải mái .... Híc ... tôi bị ngược cuồng !”

Lúc trước hấn hút đến hút đi , cắn đi cắn lại , nàng rất thoải mái ~! Bây giờ hấn sờ tới sờ lui nửa người dưới , chọc đến chọc đi , nàng lại có thể cảm thấy sáng khoái không nói lên lời ... Nếu không phải nàng bị ngược cuồng thì là cái gì?

Híc ... Hấn hại nàng càng lúc càng không thể thoát khỏi sự khoái cảm đó !

“Ta đâu có ngược đãi nàng ?” Yến Độ Phi hôn lên đôi môi đỏ tươi , cười quý dị .

Ngón tay ở trên trong vách tường khó khăn đi vào , rồi cuộc cũng tới hoa tâm của nàng .

“A ...” Nàng không được kêu , thân thể vận vẹo không ngừng : “Ngài rõ ràng ... Híc ... Ừm A ... đau ....”

Rõ ràng là hấn ngược đãi nàng ! Luôn ôm trọn lấy nàng , sờ điên loạn ? Nhưng . .... Nàng có một khoái cảm không nói nên lời .

Híc ! Vì sao lại như vậy ?

“Mộc Lan , ta sẽ cố hết sức làm cho nàng cảm thấy sung sướng ... “ Tuy rằng biết nàng là xử nữ , nhưng dục vọng của hấn đã không thể dừng lại được , hấn đang tưởng tượng bộ mặt ngây thơ ngu đần của nàng bị hấn chiếm đoạt thân thể !

Hấn xoa nhẹ nơi mềm mại mà hoa điểm hơi hơi nổi lên , làm cho cái kia chảy ra chất dịch màu trắng bạc .

“Ừ ... “Tiếng rên rỉ của nàng lớn hơn , cảm thấy dưới thân vừa chảy ra một luồng nóng : A ... Ừm ...”

“Mộc Lan , thoải mái sao?” Yến Độ Phi mỉm cười nhìn về mặt đáng yêu dục vọng của nàng tăng vọt , đem ngón tay xâm nhập thêm lần nữa .

“Ngừng ... ngừng ... “ Nàng thở hồng hộc , không ngừng kêu , cảm giác nơi âm cốc non nớt của mình tuyệt đối không có cách nào lại bao bọc hấn .

Nếu là lại bị hấn làm như vậy , nhất định nàng không ngừng mà chết mất !

“Nàng muốn ta ngừng ?” Giữa con người mắt Yến Độ Phi dục vọng nổi lên : “Mộc Lan ,hãy nói thật ... cho ta biết cảm giác của nàng ...”

Trên thực tế , mỗi lần nàng kêu , nhất cử nhất động đều cho hấn biết cảm nhận của nàng , chính là lần đầu thử mùi vị nên nàng còn chưa biết .

Không sao , lần đầu là thế , sau này hấn sẽ có càng nhiều cơ hội từ từ dạy nàng , nàng cũng sẽ càng lúc càng hiểu được chuyện gì đã xảy ra ...

“A ... Không ...” Hoa Mộc Lan không biết mình đang nói cái gì : “Ngừng .... Không ...”

Yến Độ Phi vẫn hôn lên cánh môi sưng phù của nàng , ngón tay ở bên trong âm cốc khẽ ngoáy , yêu dịch của nàng không ngừng ra nhiều , cảm giác càng lúc càng trơn ...

Hoa Mộc Lan đánh sát thân mình vào nhau , cảm giác dục vọng của mình ngày càng nhiều , nhưng nàng cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra .

“Tôi nóng quá ...” Nàng vừa nói vừa kêu “Yến ...”

Hấn thấy nàng kêu to , một bên môi khẽ nhếch cười , hôn nàng : “Về sau gọi ta là Phi , hiểu chưa?”

Ngón tay hấn tiếp tục chọc ngoáy vào bên trong hoa huyết ẩm ướt u ẩm , làm cho nàng khoái cảm thất hồn lạc phách .

“Biết rồi ...” Nàng thất thần gật đầu . “A .... Ngài .... Tôi ...” Nàng thóp bụng lại , nóng rực , dường như có thể nổ mạnh bất cứ lúc nào .

“Cởi quần áo của ta ra , Mộc Lan .” Yến Độ Phi nhìn dung nhan thanh tú ê lệ của nàng , thân thể mềm mại trắng mịn , cảm giác mình đã bị khiêu khích đến cực điểm .

“Cởi quần áo của ngài?” Hoa Mộc Lan hơi ngạc nhiên , không biết vì sao hấn lại nói như vậy : “Ngài muốn tôi kiểm tra ngài sao?”

Yến Độ Phi suyết nữa vì lời nói thiếu suy nghĩ của nàng mà cười : “Đúng vậy , Mộc Lan . Ta cũng muốn nàng kiểm tra ta , nhanh lên ...”

Hấn buồn cười mà hôn lấy môi nàng , ngón tay rời khỏi hoa huyết đang tràn mặt kia , cầm lấy bàn tay mềm dãi và nhỏ của nàng bắt đầu cởi quần áo của mình .

Cởi áo ngoài ra , chỉ còn lại áo mỏng ở bên trong , khuôn ngực bụng rắn chắc của Yến Độ Phi đều rơi vào trong mắt Hoa Mộc Lan .

Nàng kinh ngạc phát hiện , thân thể của hấn so với phụ thân không thua kém nhau là mấy , nhưng khi dựa sát vào làm cho người ta có cảm giác rất lạ .

Thấy nàng hơi hơi đỏ mắt , hấn nắm lấy bàn tay ngọc ngà của nàng cởi quần áo hấn , ôm lấy nàng , lấy y phục làm đệm lót , bản thân thì ngồi ở dưới dòng nước , dịu dàng đem hông nàng ngồi lên trên hấn .

Hoa Mộc Lan nghi hoặc , không biết hấn sẽ làm gì , hơn nữa hấn chỉ mặc một bộ quần áo mỏng ở trên người , nàng nhìn không rõ lắm có cái gì đó ở ngực mình , chỉ biết là cái vật cứng thẳng tắp kia làm cho mình có cảm giác thật khó chịu .

“Ồ ... “ Nàng nhìn không được khẽ rên một tiếng , cau mày : “Ngài , đó chẳng phải là binh khí sao?” Nàng nhớ tới chỗ nam nữ bất đồng , cái của hấn

thật lớn .

“Bình khí?” Đang vuốt ve nàng , chuẩn bị muốn đi vào của nàng , Yến Độ Phi dựng lông mi . Tại sao nàng lại đặt ra từ kỳ lạ thế ?

“Đúng .” Hắn mỉm cười , vật nam tính quanh quần ở cửa hang động mềm mại của nàng , khiến cho nàng chảy ra càng nhiều yêu dịch .

“A ...” Nàng hồi tưởng năm xưa nàng trông thấy cha mẹ làm như vậy : “Ngài đừng giống phụ thân bắt nạt mẹ tôi chứ , dùng binh khí chọc khiến tôi đau?” Giữa hàng lông mày sít sao nhú chặt lại , dường như vạn phần bất an .

Yến Độ Phi mỉm cười lắc đầu : “Nhất định cha mẹ nàng rất đau đầu về nàng!” Cũng khó trách lần trước nàng nói phụ thân không thương , mẹ không yêu .

“Ý của ngài là ngài sẽ không dùng binh khí chọc vào người tôi , phải không?” Hoa Mộc Lan nhìn hắn lắc đầu , tự động giải thích nói .

“Ta không nói cho nàng biết đấy .” Yến Độ Phi giương viền mép môi mỉm cười mỉa hoặc lòng người : “Chỉ là , Mộc Lan , bộ dáng nàng tương tượng cũng không phải .... “

Dịch chuyển vị trí của nàng sao cho thích hợp nhất tại nơi hai người hoan ái , hắn ra sức cầm lấy hông nàng , rồi sau đó đem nàng thả ra một cái thật mạnh .

Vật ngang tàng nam tính của hắn lúc này đang nặng nề mà xô xuyên qua nơi mềm mại nữ tính của nàng .

“A ...” Hoa Mộc Lan thét chói tai , cảm giác được có một loại xé rách đau đớn , toàn thân không ngừng run rẩy : “Đau ...”

Yến Độ Phi đau lòng không ngừng hôn lên đôi môi yêu kiều của nàng , vật nam tính nóng rực không dễ dàng hoạt động : “Lần đầu tiên đều đau như vậy , đợt lát nữa sẽ không đau đâu .”

“Híc ....” Tuy rằng nửa người dưới ngâm trong dòng nước suối trong vắt , nàng vẫn cảm giác được nóng rực làm cho người ta thiếu chút nữa không thờ được : “Ngài bắt nạt tôi , giống phụ thân bắt nạt mẹ , oa oa , đau quá .... “ Nàng lên án hắn , hai tay bám víu vào lưng hắn để tìm điểm chống đỡ .

Bình khí của hắn lúc này còn cấm ở bên trong thân thể nàng , cảm giác đau nhức vẫn còn , nhưng dường như đã không còn đau như trước .

“Vẫn còn đau sao?” Yến Độ Phi dịu dàng hỏi nàng , cảm giác giữa u huyết thần bí tiết ra bao nhiêu yêu dịch bao vây lấy vật cường tráng .

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 5.2

Hai má hồng dung đỏ ửng hơn lửa đỏ , Hoa Mộc Lan phe phẩy đầu : “Không , không đau như vậy ...”

“Tốt lắm” Yến Độ Phi vừa lòng , đem thân ngang tàng hướng nơi giữa u huyết chặt chẽ của nàng mà tiến vào .

“A ....” Hoa Mộc Lan không ngừng kêu , cảm giác bản thân mình hình như bị hắn đâm vào : “Đau .... “

Yến Độ Phi lập tức hôn lên môi nàng đang kêu đau đớn : “Ợi chút sẽ không đau , tin tưởng ta ...” Hắn dịu dàng trấn an nàng .

Tự đem thân mình bồng bồng phần chắn ngang tàng một chút nhanh chóng đến nơi sâu nhất của âm đạo , cảm nhận được vách tường mềm mại đang bao bọc lấy hắn , chậm rãi đi tới hoa tâm của nàng .

Hắn găt gao ôm lấy nàng , cảm giác cùng nàng hợp làm một thật vui thích , miệng phát ra tiếng kêu vui sướng .

“A ...” Hoa Mộc Lan cuồng loạn phe phẩy đầu , ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn nước suối trong veo có màu đỏ , cả kinh : “A ! Chảy máu !”

Đây là thời điểm hắn nói phải chảy máu sao? Híc , Hắn hại nàng chảy máu ....

Yến Độ Phi mỉm cười , giải thích : “Bởi vì nàng là xử nữ ! “ Xem ra mẹ nàng giáo dục nàng quá ít !

“Xử nữ?” Hoa Mộc Lan không rõ hắn đang nói cái gì , liên tiếp trách hắn : “Rõ ràng ngài bắt nạt tôi , còn đường hoàng tìm lý do ... Híc . Nếu ngài không phải là ân nhân của tôi , còn lâu tôi mới để ngài bắt nạt ...”

Nghe vậy , Yến Độ Phi bắt đầu dĩ nhẹ nhàng lắc đầu , phát hiện muốn giải thích cho nàng biết sự thật là chuyện quá vất vả : “Còn đau không?”

Vật nam tính lúc này đã hoàn toàn để hẳn trong u huyết mềm mại của nàng , chỉ là sợ nàng đau cho nên hẳn vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ .

“ Ừi ... ” Nàng cảm giác được vật to cứng để trong cơ thể mình , làm cho nàng hết đau đớn , bắt đầu cảm nhận được mùi vị vui sướng : “ Không ..... “ Nàng khẽ lắc đầu , sắc mặt thanh tú lại đỏ lên .

“ Không đau sao ? ” Yến Độ Phi lại hôn môi đỏ hồng của nàng , rồi sau đó nàng cặp mông tròn , lấy tay khiến nàng đong đưa trên xuống .

“ A .. A ..... A ..... ” Thân mình khao khát , nàng không ngừng rên rỉ , cảm giác vật to cứng không ngừng ra vào hoa huyết của nàng , dần dần từ khó khăn đến cực điểm trở nên trôi chảy .

Nửa người trên dịch chuyển về phía sau , lại đi tiến gần phía trước , nàng gắt gao leo lên bờ vai của hắn , làm cho thân mình có chút chống đỡ .

“ Không đau thật chứ ? ” Nhìn khuôn mặt ửng hồng của nàng đang gần đạt đến cao trào sung sướng , hắn hé mở cánh môi , nhợt nhạt nở nụ cười .

“ Không ... ” Nàng lắc đầu , môi rên khẽ : “ A .... ”

Mông của nàng không ngừng nâng cao nâng xuống , khiến cho vật to cứng kia lần lượt tạo sự ham muốn của nàng .

Giao hợp như vậy khiến nàng tê dại không thôi , hơn nữa ngày càng mãnh liệt , dần dần lan tràn các nơi khác dọc theo xương sống , giống như phong ba bão táp thổi quét thân thể của nàng , sinh ra một loại ngay cả trái tim cũng mất cảm giác .

“ A .... ” Nàng có loại đặt mình như trên thiên đường : “ Tôi chết mất ... A ... A ..... A A ... ”

Về mặt của nàng không ngừng rên , Yến Độ Phi biết mình đã làm cho nàng đạt đến cực vọng cao nhất . Hắn mỉm cười , hai người thay đổi tư thế , đem hai chân nàng quấn quanh phần eo của hắn , hai người gắt gao ôm lấy nhau , hắn cầm lấy eo nhỏ , hai tay nàng đặt ở phía sau .

“ Ừm a ... A “ Nàng thở dài , tư thế như vậy làm cho nửa người dưới hưng phấn mãnh liệt , hai chân gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn , có tình cảm mãnh liệt vui sướng .

Yến Độ Phi ôm lấy thắt lưng nàng , vật nam tính không ngừng va chạm rút ra rút vào ở nơi mềm mại ướt át , ma sát vách tường mềm mại ướt sũng , mang đến cảm giác vô cùng thoải mái .

“ A ..... A ..... A ..... ” Hoa Mộc Lan thật sự không rõ cảm giác này như thế nào , chỉ có thể không ngừng nũng nịu , ra sức phối hợp với hắn , cho hắn tùy ý hoạt động trong cơ thể mình .

“ Thích không ? Mộc Lan . ” Hắn mỉm cười , hôn vành tai châu ngọc của nàng , nhẹ nhàng thổi bên tai nàng .

Vật to cứng nam tính của hắn ở trong cơ thể nàng càng lúc càng di chuyển nhanh , một hồi quay về càng đâm sâu vào mật huyết của nàng .

“ Hi ... A ..... ” Nàng muốn nói ra nhưng bởi tình cảm mãnh liệt quá mà thành : “ A ... Hoan ... ô ... ” (hi hoan)

Nghe câu trả lời của nàng , hắn giương môi lên , cười quỷ dị : “ Bây giờ nàng còn cảm thấy ta ngược đãi nàng sao ? ”

“ Tôi ... ” Hoa Mộc Lan ý thức sớm không biết người nào vậy , căn bản không còn cách nào khác trả lời vấn đề này : “ A ... ”

“ Mộc Lan , ta đối đãi với nàng tốt còn không hết , làm sao bắt nạt nàng được ? ” Yến Độ Phi vừa nói vừa không ngừng đưa thân kiên cường tiến vào hoa nhị non mềm bên trong nàng .

“ Tôi biết ... A .... Ngài rất tốt với tôi ... ” Hoa Mộc Lan đứt quãng , mồ hôi không ngừng từ trong da thịt nàng chảy ra : “ Nhưng ... A ... ” Có một chút khó hiểu : “ Vì sao ... A ... vì sao lại đối tốt với tôi ? ”

“ Bởi vì nàng đáng giá . ” Yến Độ Phi trả lời , đồng thời ôm eo nhỏ của nàng , ra sức va chạm , hoa nhị của nàng phun ra vô số yêu dịch .

“ A ..... ” Hắn hứng lấy yêu dịch của nàng , Hoa Mộc Lan không ngừng rên lên tiếng : “ A ... Ừm ... A . ”

Thân thể mềm mại đạt được sự cao trào khoái trá , Yến Độ Phi chôn sâu trong cơ thể nàng , ngừng động tác , nằm úp sấp nằm ở trên người hắn .

“ Tôi không hiểu . ” Nàng lên tiếng , ý thức đã muốn đã gần như vô thức . “ Tôi làm sao đáng giá ? Sao tôi lại không biết . ”

Cha mẹ rõ ràng bảo nàng là sao chổi , vì sao hẳn một mực bảo nàng đáng giá ?

“ Tất cả thuộc về nàng , đều đáng giá . ” Bên môi hắn giương lên thân nhiên cười nhạt , rất khó giải thích loại nhận định mãnh liệt này .

“ Aishhh ... ” Nàng nhẹ giọng thở dài . “ Tôi mệt mỏi quá , buồn ngủ quá ... ” Hơn nữa nàng vẫn không nghĩ ra được , vì sao hắn lại nói như vậy ?

“ Nàng mệt rồi . ” Hắn sững nhìn cười , đắc ý vỗ về lưng nàng , trấn an nàng đi vào giấc ngủ : “ Nàng có thể nghỉ ngơi trong lòng ta , ta sẽ bảo vệ nàng . ”

Trong lúc nàng tiến vào giấc ngủ , bên môi nhẹ giọng nghi hoặc : “ Tôi đáng giá ? Ngài bảo vệ tôi ? Ngài không sợ tôi gây rối ? ”

“Sao phải e ngại?” Yến Độ Phi hôn lên trán trắng nõn kia : “ Là vì ta thích nàng .”

Nghe lời hắn nói , cánh môi hồng hào của Hoa Mộc Lan giương lên , lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Trái tim , say đắm ngọt ngào như mật ong , là vì lời hắn nói.

Hắn nói , hắn thích nàng !!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 6.1

Sau khi tỉnh dậy , Hoa Mộc Lan mở mắt nhấp nhem buồn ngủ nhìn trước mắt .

Thật ra cái gọi là trước mắt cũng không có công nhận , bởi vì khi mở mắt trọn con người , toàn bộ tầm mắt của nàng đặt lên khuôn mặt tuấn tú mê người của hắn .

“Một mối quá.” Nàng nhìn về mặt quan tâm của Yến Độ Phi , thâm oán giận : “ Ai da , thất lưng của ta mối quá , lưng đau quá , xương cốt toàn thân dường như rạn nứt ra.”

Đều là lỗi của hắn ! Động tay động chân với nàng , hại nàng không ngăn cản được , mới có thể lâm vào hoàn cảnh đau đớn này .

“Nàng ngọt ngào như thế làm cho người ta khó có thể kháng cự.” Yến Độ Phi mỉm cười , nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hồng .

“Ê !” Tuy rằng được hưởng thụ , nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Mộc Lan có sự phòng bị rõ ràng : “ Tôi muốn chứng minh mình là Hoa Mộc Lan , ngài sẽ không làm lại một lần nữa chứ?”

Tuy rằng cái loạn mùi vị này thật mê hồn , nhưng xương cốt của nàng đã muốn gãy vụn , nếu thêm một lần chắc chắn xương cốt vỡ ra làm nhiều mảnh mất .

“Ta quả thật rất muốn.” Yến Độ Phi nói đến đây , hiểu được cảm giác của nàng thông qua ánh mắt , hắn hơi hơi cười yếu ớt , lại nói : “ Nhưng ta không nghĩ lần đầu tiên ném thử mây mưa nàng lại vất vả như vậy ? Nàng nghỉ ngơi cho thật tốt nhé !”

Đoạt lấy thân nàng , bước đầu tiên hắn sẽ giữ lấy thể xác và tinh thần của nàng , nàng còn non nớt như vậy , cái gì cũng không hiểu , hắn cần mở khóa cho nàng .

“Cái gì mây mưa?” Hoa Mộc Lan hiểu sai ý của hắn : “ Lúc ngài lấy binh khí chọc vào người tôi , trời không có mưa , cũng không có mây mà!”

Yến Độ Phi thiếu chút nữa bị ông trời của nàng đánh bại ! Không biết cha mẹ nàng dạy dỗ như thế nào đến nỗi cái gì nàng đều chưa hiểu rõ , thậm chí còn không biết gì cả !

Thế nhưng , nàng thường gây chuyện thị phi như vậy , cha mẹ nàng đại khái cũng không giáo huấn nàng mấy thứ này ! Chỉ là thay nàng giải quyết mớ rắc rối cũng đủ mệt nhọc lắm rồi !

“Sao bỗng nhiên ngài cười mà không nói lời nào thế?” Hoa Mộc Lan thay đổi tâm tư : “ Bây giờ ngài đã biết tôi là Hoa Mộc Lan , có thể thả tôi đi tòng quân được không?”

Nàng nhớ tới mục đích ra bờ sông tắm rửa , thật sự khó tin tưởng mọi chuyện đơn giản cuối cùng trở nên phức tạp như vậy , thậm chí làm cho toàn thân xương cốt của nàng đều muốn vỡ vụn !

“Ta sẽ để nàng ở trong quân doanh , không cho nàng đi.” Yến Độ Phi xao động môi : “ Chỉ có điều , nếu nàng muốn giả trang làm nam , trăm ngàn lần không được!”

“Vì sao?” Khuôn mặt Hoa Mộc Lan hơi hơi đỏ lên , thần sắc có chút kích động : “ Ngài nói nếu tôi là Hoa Mộc Lan , ngài sẽ để tôi qua kì kiểm tra này mà!”

“Nếu nàng thật sự muốn thay cha tòng quân , cũng không phải không được.” Yến Độ Phi nói : “ Nàng đồng ý tham gia quân ngũ khi mỗi ngày đều phải đập đồng bần kia , hơn nữa đem cuốn trọn bộ ngực này sẽ nhanh chết , còn muốn 10 ngày không được tắm rửa sao ? Nếu nàng không ngại , ta đây cũng sẽ không can thiệp , mặc cho nàng tự do !”

“Haiz...” Nghe hắn nói xong , Hoa Mộc Lan áp ứng : “ Tại sao muốn mỗi ngày trát một đồng bần , không được tắm rửa à?”

Buộc ngực tuy rằng đau muốn chết , nàng còn có thể chịu được , nhưng cứ suốt ngày vác đồng bần thối thối bần bần trên người , nàng vốn không có biện pháp chấp nhận , thậm chí hơn là không được tắm rửa ! Muốn nàng biến thành một con hổ bần không được tắm rửa , chỉ sợ mạng nàng yếu !

Yến Độ Phi mỉm cười , giải đáp thắc mắc của nàng : “ Bởi vì nếu là nàng không tắm rửa , rất dễ bị nam nhân khác phát hiện là nữ , sau đó chắc chắn bị người khác bắt nạt . Về phần không được tắm rửa ? Ta nói rồi , cái dòng suối này là của ta , bình thường binh lính không được đi vào , nàng hiểu chứ ? ”

“ Tôi biết . ” Hoa Mộc Lan gật đầu tỏ vẻ nghe hiểu được lời hắn nói : “ Nhưng ngài không lên thả nước sao ? ” Tròng mắt nàng bắt đầu chuyển đen thui , cầu xin hắn : “ Ngài không thể mắc một cái lưới , để tôi lên lút qua đó tắm rửa sao ? ”

“ Quân có quân kỷ , nếu nàng thật sự muốn giống binh lính khác , ta không thể cho nàng có đặc quyền đó . ” Về mặt Yến Độ Phi nghiêm túc : “ Đồng ý cho nàng tòng quân , đã là quá lắm rồi , huống hồ cho nàng được tắm rửa mỗi ngày , hay là nàng muốn mang theo bần thối mỗi ngày , nàng xác định mình có chịu được không ? ”

“ Híc .... ” Hoa Mộc Lan nghe hắn nói , thoáng chốc lại bắt đầu ấp a ấp úng : “ Chắc là không chịu được .... ”

“ Cho nên , ta khuyên nàng bỏ mục đích ý trong đầu đi . ” Yến Độ Phi con người đen lệt ra .

“ Vấn đề là .... ” Hoa Mộc Lan nghi hoặc nói : “ Tôi tới đây rồi , ngài không cho tôi đi tòng quân , ta làm cái gì giờ ? ”

Yến Độ Phi mỉm cười , nói ra yêu cầu của mình : “ Chuyện gì cũng không cần nàng làm , chỉ cần ở trong doanh trại là được rồi . ”

“ Thật không ? ” Hoa Mộc Lan suy tư , trực giác nghĩ trên đời này không cái gì có chuyện thoái mái như thế . “ Dễ dàng quá , chuyện gì cũng không cần làm ? ”

“ Nàng không cần động tay vào chuyện gì cả . ” Yến Độ Phi cao mình lảng tránh vấn đề này : “ Những chuyện khác tự nhiên có những người khác sẽ làm . ”

Lực phá hoại của nàng cao siêu , hắn kể thiếu một chuyện . Tuy rằng hắn vui mừng thay nàng giải quyết cục diện rối rắm , nhưng ..... Hắn cũng không biết nếu nàng ở trong quân doanh có bị lan truyền không , khiến cho các huynh đệ khác thêm muốn nàng !

“ Thật không ? ” Hoa Mộc Lan dò xét hắn , về mặt không tin .

Thiếu một binh lính , quân doanh không phải lại thiếu một người sao ?

“ Nàng thật sự cái gì cũng không cần làm . ” Yến Độ Phi lại nhấn mạnh .

“ Cảm ơn ngài . ” Nhìn về mặt hắn nghiêm túc thành khẩn , Hoa Mộc Lan tin hắn : “ Ngài đối xử với tôi thật tốt . ” Một bên môi nàng phỉm ra nụ cười thật mê người .

Xem ra hắn đối xử với nàng tốt như thế , nàng nhất định phải học làm một việc , hơn nữa làm cho thật tốt , mới không phụ lòng hắn .

“ Làm gì để cảm ơn ? ” Yến Độ Phi dịu dàng vén sợi tóc trên trán : “ Vốn dĩ cần phải .. ”

Trong lòng hắn đã có dự đoán , khi nào nàng sẽ hiểu những lời hắn nói ? Khi nào hắn mới có thể dụ dỗ tiểu cô nương này lớn lên ?

“ Kỳ quái . ” Hoa Mộc Lan nghe lời hắn nói , trong lòng lại nổi lên cái loại cảm giác ngọt ngào này . Không biết nên giải thích như thế nào , nàng vội vàng mở miệng hỏi một vấn đề khác , lảng tránh hắn : “ Rốt cuộc ngài làm cái gì trong quân doanh , hình như quyền lực rất lớn ? ”

“ Ta ? ” Yến Độ Phi phát hiện nàng không biết sự đời (ý của chàng là : chàng là nhị hoàng tử Yến Độ Phi , nàng biết hắn tên là Phi mà không biết là nhị hoàng tử nổi danh như cồn ý , chứng tỏ nàng không biết chuyện thiên hạ)

Chuyện này cũng khó trách , khi nàng nghe được tên của hắn , lại hoàn toàn thờ ơ , một chút cũng không tò mò .

“ Đúng vậy ! ” Hoa Mộc Lan gật đầu : “ Tôi quên chưa hỏi ngài là ai ? ” Nàng tròn tròn con mắt theo dõi hắn : “ Rốt cuộc ngài là ai ? ”

“ Ta ? ” Yến Độ Phi có ý nhạo nàng : “ Ta là Yến Độ Phi , nàng không biết à ? ” Vừa nói , hắn còn lấy tay nàng viết tên hắn .

“ Tôi biết ! ” Hoa Mộc Lan thiếu chút nữa giờ chân : “ Tôi biết ngài là Yến Độ Phi rồi , nhưng ..... Yến bay đi đâu ? ” Nàng hỏi những lời này , sau lại gật đầu : “ Ô , không phải , ý của tôi là , ngài làm gì trong quân doanh ? ”

Thật là , rõ ràng nàng vừa mới hỏi , hắn lại còn chuyển đề tài , hại nàng tốn nhiều nước bọt giải thích thêm một lần !

“ À , ... ” Yến Độ Phi về mặt thần bí lại gần Mộc Lan , ghé vào tai nàng nói nhỏ : “ Ta là mật thám ! ”

“ Mật thám ? ” Thiếu chút nữa Hoa Mộc Lan thét chói tai ra tiếng : “ Ngài không phải là quân địch phải tới đây chứ ? ” Nàng khẩn trương hỏi .

“ Nàng suy nghĩ nhiều quá . ” Yến Độ Phi nhẹ nhàng nheo mắt nàng , bên môi cười yếu ớt : “ Thật ra ta là đương kim nhị hoàng tử , lần này chủ động theo

lện của phụ hoàng tới nơi này học tập , thuận tiện theo dõi quân tình , cho nên nói ta là mật thám”

“Nhị hoàng tử?” Nàng nháy mắt mấy cái, bỗng chốc bừng tỉnh : “ Khó trách lúc trước tôi cảm thấy tên ngài rất quen tai , lại không nhớ qua là nghe ở đâu.” Nàng suy nghĩ một chút , còn nói thêm : “ A ! Thảo nào trước ngài nói gia đình ngài giàu có , không sợ tôi phá hỏng ...”

Hóa ra không phải người bình thường !

“Đúng !” Yến Độ Phi cười gật đầu , con ngươi sâu và đen nhìn khuôn mặt thanh tú đang kinh ngạc kia : “ Cho nên căn bản nàng không cần sợ ta rước họa , biết không? “ Lời cuối cùng nói xong , bàn tay to xoa nhẹ trán nàng , cung chiều đến cực điểm

“Biết.” Hoa Mộc Lan cảm giác được nhiệt lực hần cuộn cuộn không ngừng , trong lòng nhộn nhạo .

Dường như nàng đã tìm được chỗ dựa vững chắc , lúc trước nàng gây chuyện , đều có phụ thân tiên nhiệm võ lâm minh chủ kia giải quyết , tuy rằng phụ thân không tình nguyện làm , đều cuối cùng bắt buộc đi đem nàng giương oai ở trong nhà , nhưng dù sao phụ thân cũng đối xử với nàng rất tốt , bây giờ có một nam nữ khác đối tốt với nàng , hơn nữa thật sự là như vậy , điều quan trọng hơn là , hần không sợ nàng phá hoại hần ! Sao nàng không cảm động cho được?

Nhìn Yến Độ Phi mỉm cười , nàng cảm giác tâm hồn mình cùng dĩ vãng không giống nhau , hình như có chút gì đó ....

“Sao lại nhìn ta như vậy?” Yến Độ Phi nhìn nàng , cảm giác cả người đều sa vào lưới tình , không thể dứt ra .

Sắc mặt Hoa Mộc Lan bắt đầu đỏ lên , không dám nói suy nghĩ trong lòng nàng , cứ kêu một : “ Không , tôi mệt mỏi quá.”

Thật ra nàng rất nhanh mệt , mới vừa rồi còn được ngủ , ăn no bổ sung được một ít tinh thần , nhưng hao tổn nguyên khí vẫn không có tầm bổ đủ .

“Xem ra ta hại nàng mệt rồi.” Yến Độ Phi hôn lên đôi môi ướt át hồng nhạt : “Nghỉ ngơi đi.”

Nếu khi đó hần kịch liệt một chút , có khi ba ngày ba đêm nàng cũng không xuống giường được nhỉ ?

“Đã ngủ rồi , tôi sẽ không thành trư chứ?” Kỳ quái , bị hần dỗ như thế , ý thức của nàng dần dần lờ mờ .

Vừa mới dỗ dành nàng đi vào giấc ngủ , Yến Độ Phi nghe đến môi nàng truyền ra lời nói .

Nhìn nàng ngủ ngon , tâm hần bắt đầu rung động .

Mặc kệ nàng như thế nào , hần phải có được nàng !

“Á ....” Hoa Mộc Lan ở bên ngoài chơi đùa với Yến Độ Phi , nhắm đôi mi thanh tú lại : “ Tôi hỏi ngài , ngài không phải là quá nhàm chán , không có việc gì làm à?”

“Ta nhàm chán? Không có việc gì làm?” Yến Độ Phi dựng mi , không biết vì sao nàng lại nói ra những lời ấy .

“Đúng vậy!” Hoa Mộc Lan gật đầu , lộ ra bộ nghi hoặc : “ Nếu không thì tại sao ngài lại dắt tôi đi du sơn ngoạn thủy hả?”

Làna trước mang nàng đi leo núi làm cho nàng thở hồng hộc , thiếu chút nữa vứt bỏ nửa cái mạng , mấy ngày hôm trước lại mang nàng đi chơi thủy , nàng ướt đầm người , hôm nay lại dắt nàng đi ngắm hoa .... Hiện tại nàng còn nghĩ , hần còn mang nàng đi ..... Nàng đúng thật là cao hứng . ! Vấn đề là , làm sao hần có thể rảnh như vậy nhỉ?

Hần không phải là đương kim nhị hoàng tử , là hoàng thượng phái giám quân tới theo dõi sao? Muốn nói hần là giám quân , bằng không nói nàng là kẻ gian trá ... chắc .... Từ ngữ mới của nàng hình như có chút không ổn ..... ai da ... dù sao cũng là , mỗi ngày hần đều dính nàng ở cùng một nơi? Hơn nữa ..... hơn nữa ..... luôn luôn cần nàng , hại nàng không chống cự được , sau đó cùng hần lăn qua lăn lại , trở mình đến trở mình đi , làm cho hần dùng binh khí bắt nạt nàng , còn vui vẻ chịu đựng .....

Mỗi lần nghĩ đến đây , nàng liền cảm thấy mình bị ngược cuồng ..... Hu hu .....

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 6.2

“Nàng không thích ta mang nàng đi chơi cả ngày sao?” Yến Độ Phi đồng màu đen như mực hỏi xém xết nàng .

“Thích !” Hoa Mộc Lan gật đầu , nói cảm giác của mình : “ Nhưng , sao ngài lại rảnh thế ?”

Yến Độ Phi bên môi phỉm ra mỉm cười sùng ái : “ Bởi vì muốn đền cho nàng.” Đây là đáp án chân thực nhất hẳn trả lời Hoa Mộc Lan .

Hắn không phải không vội, chỉ là muốn trong thời gian ngắn nhất khiến nàng biết được hắn đối với nàng tốt, hẳn thật tình thương yêu nàng, nàng mau lớn lên, nàng an tâm giao cả bản thân cho hắn .

Cho nên, nhiều công việc nặng nề có thể gác lại, hoặc là thừa dịp nàng ngủ sau thì xử lý !

“ Muốn theo ta trong lúc rảnh cũng được sao?” Giữa con người mắt Hoa Mộc Lan hiện lên khó hiểu .

“ Nàng nghĩ ta đây rất nhàn, cho nên mới cả ngày mang nàng chạy ngược chạy xuôi à?” Yến Độ Phi nhìn khuôn mặt đầy nghi hoặc của nàng hỏi .

“ Chẳng lẽ không đúng sao?” Hoa Mộc Lan hỏi lại hắn .

“ Mộc Lan ...” Yến Độ Phi vừa buồn cười vừa tức giận, phê phẩy đầu : “ Thật lòng của ta, nàng không cảm nhận được sao?”

Nếu nàng không thể hiểu ra, thay đổi sách lược, làm cho nàng có cảm giác với hắn ! Vô luận như thế nào, hắn đều phải lấy được lòng nàng !

“ A ?” Hoa Mộc Lan đôi mắt đẹp tròn lên, không rõ vì sao hắn lại nói gà bà nói vịt trả lời : “ Ngài ? Thật lòng?” Nàng đi đến trước mặt dựa vào ngực hắn, nghe được tiếng tim đập mạnh thình thịch : “ Tôi cảm nhận được tiếng nhịp đập của ngài.”

“ Mộc Lan .....” Yến Độ Phi gắt gao ôm lấy nàng, khe thở dài, đáp án của nàng thật sự là không biết phải làm sao .

Xem ra, hắn còn phải cố gắng nhiều lắm ! Muốn cho nàng cảm nhận được trái tim hắn, rồi yêu hắn, dường như không phải là chuyện dễ dàng .

Nàng, khi nào mới biết được sự hiện diện của hắn ?

“ Quá chán.” Hoa Mộc Lan ở trong quân doanh hô to.

“ Tiểu thư, tỷ chán cái gì?” Yến Độ Phi vì nàng mà đặc biệt vào trong thành mời nữ hầu Tiểu Hồng dò hỏi .

“ Không có cái gì cho ta làm, chán quá.” Hoa Mộc Lan tay chống sườn, hồi tưởng lại mấy ngày này.

Từ ngày nào đó nàng hỏi Yến Độ Phi, đột nhiên hắn trở nên vô cùng bận rộn, làm cho mỗi ngày nàng muốn gặp hắn đều có chút khó khăn .

Bất đắc dĩ vì quá chán chường, nàng đành phải bắt đầu tự tìm việc cho mình .

Vốn dĩ là sợ mình ở trong này lâu lỏng, sẽ làm một nhân công trong quân, vì thế lấy nữ trang hóa trang đến quân doanh giúp các huynh đệ .

Ai biết được vừa đến nàng cảm giác được mọi người nhìn nàng bằng ánh mắt không hợp, dường như có loại chảy nước miếng thì phải !

Cho đến khi mọi người biết nàng là nhân tinh của Yến Độ Phi, mới thu hồi tầm mắt như muốn ăn tươi nàng lại .

Chỉ có điều, thời điểm nàng ra tay giúp việc, tình hình dường như biến thành một loại khác .

Nàng muốn đến phòng bếp hỗ trợ, mọi người đều nhìn nàng cười, hoan nghênh nàng đến .

Lúc nàng không phân biệt được hành, gừng, tỏi, có người kiên nhẫn chỉ bảo nàng . Nhưng nàng vô ý đem gạo nấu thành cháy, lại đốt cháy nồi nát vụn, thức ăn binh lính bản đến khó coi .

Lập tức, nàng thông minh chuyển đổi chiến khu, đi sửa chữa binh khí của binh lính .

Ngay từ đầu, mọi người cũng đều nhiệt tình tiếp nhận nàng, cho nàng gia nhập vào công việc này, chỉ có điều, nàng không cẩn thận một cái, làm hỏng binh khí, sau đó phá hỏng toàn bộ binh khí tốt đến nỗi không sửa chữa được, nàng đã bị chúng huynh đệ kia ngoài mặt âm ái, thật ra ánh mắt lạnh buốt đến dọa này, lại phải đổi địa điểm lần nữa .

Lúc này, nàng đến nơi may quần trang để may bộ y hồng .

Hứng thú tràn trề nàng nhìn thấy phường tuyến, đã nghĩ muốn khiêu chiến một lần nữa, không nghĩ tới trong quân doanh cũng có khung cửi, không biết có phải lâu năm thiếu tu sửa, không chỉ có đem tất cả phường tuyến này bị đứt, hơn nữa tình hình tai nạn so với ở nhà càng thâm hơn, bởi vì khung cửi hoàn toàn bị hỏng .

Đến lúc này, nàng còn không hết hy vọng, nghĩ muốn ra vườn rau, nhưng vào phòng bếp, binh khí, phòng may đều ghi lại quá trình của nàng, căn bản không ai dám nhận nàng .... Không chỉ vườn rau, mà toàn bộ trong quân doanh đều tránh xa, chỉ cần nàng đến, mọi người đều xua tay . Chẹp, nàng không cẩn thận thôi mà, vì sao bọn họ lại không cho nàng thử lại?

“ Haiz ....” Hoa Mộc Lan lại lần nữa thở dài : “ Mọi người giúp ta xem có chỗ nào chơi được không?”

Tiểu Hồng ái oán Yến Độ Phi, bị hấn chiếu cô tới, cuộc sống của nàng bắt đầu thành nữ hầu.

Có trời mới biết nữ hầu này tuy rằng rất thích, nhưng sau khi nàng đến đây, nhưng nhiều người giúp nàng cũng nhanh nhảm chán..... haizz

Không phải nàng cố ý muốn nghĩ như vậy, thật sự là bởi vì nàng hỏi Tiểu Hồng có chỗ nào chơi, Tiểu Hồng cũng không có ý kiến gì, mỗi lần đều chỉ có thể mắt trừng to nhìn, hại nàng chán đến điên mất!

“Tiểu thư, tôi thật sự không nghĩ ra được.” Tiểu Hồng khổ sở.

“Ày da, đều tại Yến Độ Phi.” Thật sự quá mức chán, Hoa Mộc Lan bắt đầu chỉ trích hấn: “Muốn ta đến quân doanh, lại không cho ta tòng quân, hại ta ở trong này rất nhàm chán, người khác lại không biết chạy đi đâu, cả ngày không thấy bóng người, thật sự là rất ác liệt.”

Nói tới đây, nàng lại nhớ đến những khoảng thời gian trước kia hấn đền cho nàng... Híc... Nàng rất nhớ hấn! Cứ khi nghĩ đến hấn, lòng của nàng có loại cảm giác cực kì ngọt ngào, lại hơi đau đớn, không biết rốt cuộc là cảm giác gì.

Hay nàng bị bệnh???

“Tiểu thư, tại sao tỷ lại mắng Yến công tử?” Ở trong quân, Yến Độ Phi không dùng thân phận hoàng tử, tất cả mọi người gọi hấn là Yến công tử.

“Đương nhiên là ta phải mắng hấn, hấn hại ta chán muốn chết, nhưng lại hại ta nghĩ đến hấn, lúc này trái tim ta rất đau, hấn hại ta sinh bệnh, vì sao ta không thể mắng hấn?” Hoa Mộc Lan mắng hấn là đúng hợp tình hợp lý.

Với thân phận là thị nữ Tiểu Hồng, đành phải nghe Hoa Mộc Lan đồng một câu mắng, tây một câu rống, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Tiểu Hồng, nếu chúng ta giả nam trang đi ra ngoài, người khác có nhận ra không, hay lại phải chuyện gì cho chúng ta làm?” Hoa Mộc Lan thật sự buồn đến điên mất thôi, đầu óc có chút chủ ý tính quái.

“Tiểu thư.....” Tiểu Hồng mặt biến sắc.

Muốn giả nam trang lại để cho người khác không biết, khó đấy?

Khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ đi, rất khó làm cho người ta tin tưởng nàng là nam nhân.

“Quyết định, như vậy đi!” Hoa Mộc Lan nhẹ nhàng cười: “Dù sao lúc này ta cũng không bị kiểm tra, chắc cũng không cần dùng nước bùn, cũng không buộc ngực!”

Nàng tự ý nhập giấc mộng đẹp giả nam trang, lại làm cho Tiểu Hồng mơ chủ tử bị điên, không biết tại sao lại có ác mộng, thật lâu khó có thể thức tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 7.1

Sự thật được chứng minh, cho dù nàng có hóa thành tro bụi, nhưng hình dáng nàng vẫn rất giống nhau.

Hoa Mộc Lan giả nam trang kéo Tiểu Hồng đi vào phòng bếp, phòng binh khí, may phục, vườn rau, phòng ngựa..... Binh lính phòng nào đều nhìn thấy khuôn mặt kia, liền không nói hai lời liền mình đuổi nàng đi, ý bảo đơn vị không cần nàng.

“Chán quá!” Bọn nàng đã giả thành nam nhi mà vẫn không hiệu quả? Chẳng lẽ lại muốn nàng trát một lớp bùn, mới có thể đi tìm việc sao?

“Ồ.....” Bỗng nhiên Hoa Mộc Lan trông thấy đằng trước là nơi đóng quân nàng chưa bao giờ đến, xem ra không khí chỗ đó rất im ắng, không bận bịu tới mức tới mấy như đơn vị khác, luôn luôn có một đồng người ra vào.

“Đó là chỗ nào?” Hoa Mộc Lan tò mò, là bởi vì khoảng cách khá xa cho nên không nhìn rõ, nàng lúi cúi Tiểu Hồng lại, ba bước cũng làm hai bước đi đến nơi đóng quân kia.

“Tiểu thư, đi chậm chút!” Tiểu Hồng bị Hoa Mộc Lan kéo, chạy hỗn hển: “Đi nhanh như vậy làm gì?”

“Gặp công tử!” Hoa Mộc Lan uốn nắn cách dùng từ của Tiểu Hồng: “À, ta biết rồi, vừa rồi người không gọi công tử, hai chúng ta cứ như vậy mà đi.”

Nàng cứ đem sai lầm đổ tội lên người Tiểu Hồng, một chút cũng không có nghĩ là vì kiều nhan kia chịu thiệt thòi lớn, rất khó làm cho người ta nhìn

không ra là nàng .

Tiểu Hồng bắt đầu đi thờ dài , thật sự không biết làm thế nào cho phải . Nàng vừa mới tiếp nhận chức vị này không lâu , trong đầu cũng đã có ý nghĩ từ chức , cứ cùng tiểu thư chạy ngược chạy xuôi như thế này , liệu nàng có chết sớm không?

Hai người chạy vọt tới doanh trại đằng trước , còn chưa đứng vững , bất chợt có đám người hình như muốn đẩy nàng đi vào .

“ Đây là đâu?” Trước mặt Hoa Mộc Lan là đám nữ tử đang vây quanh , làm cho nàng tròn mắt há hốc mồm , không biết tại sao mình lại ở trong này .

Một vị nữ tử cười duyên , dùng ngón trỏ lưu luyến đặt ở trên người nàng : “ Ta nói cho thiếu gia biết , huynh không biết nơi này là thật hay giả ? Đến được đây mà còn không biết à?”

“ Ta không biết thật mà!” Hoa Mộc Lan thoáng nhú mày , sao nữ nhân này cứ sò soạng nàng nhỉ? Kỳ lạ thật ~!

Điều kỳ quái hơn là , cùng sò tới sò lui , nhưng Yến Độ Phi sò loạn , nàng còn có thể nhận . Hơn nữa trong lòng rất ngọt ngào , nếu đổi thành người khác , dù nam hay nữ chạm vào nàng , nàng chán ghét đến cực điểm , không biết là nguyên nhân gì?

“ Tiểu .... Công tử nhà chúng ta .....” Tiểu Hồng nói lắp : “ Không biết chỗ này là thật?”

“ Thế sao?” Một lão bà cười duyên đánh giá Hoa Mộc Lan : “ Ta nói cho thiếu gia nhà ngươi nghe nhé ! Cả đời ngươi chưa từng đi kỹ viện à ? Hôm nay ta cho một giai nhân đây kinh nghiệm đến hầu hạ ngươi , thế nào?”

“ Kỹ viện ?” Hoa Mộc Lan mở rộng sáng con mắt .

Nàng tiến vào khu bên trong , dường như danh từ này đối với nam nhân là chuyện bình thường , nhưng lúc nàng ở cùng cha mẹ , căn bản chưa từng nghe qua .

Mà đây là nơi nam nhân chơi đùa với nữ nhân ? Nghe bọn họ nói một hồi , nhưng là chơi như thế nào ?

Nhìn đồng nữ tử trước mắt đang trông ngóng nàng , đột nhiên nổi da gà đầy người .

Lão tú bà nhìn phản ứng Hoa Mộc , mặt mày hớn hờ nói : “ Thiếu gia , ngay cả kỹ viện ngươi cũng chưa đi qua ? Vậy lúc này có thể đụng tới quân kỹ , xem như là phúc phận của ngươi !”

Quân kỹ : có thể hiểu là kỹ nữ của doanh trại , chuyên phục vụ binh lính .

“ Gì?” Hoa Mộc Lan không hiểu.

“ Lúc này đây , muốn chúng ta hầu hạ ngươi như thế nào ? Dù sao đây là lần đầu tiên của thiếu gia , sức lực chắc rất mạnh mẽ , mà nơi này ít khách tới , vừa vận ăn nhịp với nhau , đại nương ta tính rẻ cho ngươi!” Lão tú bà cười đến run rẩy cả người.

“ A ? “ Hoa Mộc Lan cảm thấy không nên đi vào .

“ Thiếu gia , chúng ta đi vào bên trong đi , đừng ở chỗ này lãng phí thời gian.” Lão tú bà tiếp tục nói rồi nhìn Tiểu Hồng về mặt bối rối : “ Về còn vị này , ngươi ra ngoài canh cửa , đợi lát nữa tặng cho ngươi một người phục vụ.”

Hoa Mộc Lan còn muốn nói cái gì đó , cũng đã bị kéo vào bên trong , rồi sau đó một đám nữ tử đều cởi áo tháo thắt lưng , lộ ra vẻ mặt muốn cởi quần áo cho nàng .

“ Đợi chút ...” Nàng bị hoảng sợ liên tiếp lui về phía sau : “ Các ngươi muốn làm gì?” Nàng đã lùi đến đường cùng .

Đám nữ nhân nháy mắt nhìn bộ váy quanh nàng , trong đó có một vị cười nói : “ Công tử , chàng đừng chạy , để nhóm tiện tì hầu hạ ngài....”

Hầu hạ ? Hầu hạ cái gì? Hoa Mộc Lan nghĩ không ra , chỉ cảm thấy nữ nhân này hình như muốn cởi quần áo của nàng ..... Hừ , nơi này cũng không phải phòng kiểm tra , các nàng cũng không phải Yến Độ Phi , cũng không có quyền lợi cởi quần áo của nàng ra .

Ồ , hình như chuyện cởi y phục nàng nghĩ đến Yến Độ Phi ...híc !

Còn đang suy nghĩ , đám nữ nhân đột nhiên ủa đến , bắt đầu lột quần áo của nàng .

“ Ê , các ngươi đang làm gì ?” Hoa Mộc Lan không cự nổi đám người này , tuy rằng liệu mình vẫn không thể tránh được đám người nhanh nhẹn .

Làm sao bây giờ ? Yến Độ Phi ở nơi nào , đến cứu nàng đi ? Híc .....

“ Đây là cái gì?” Mọi người ba chân bốn cẳng cởi , đột nhiên lâm vào sừng sốt.

“ Đây là cái gì , mau cởi ra !” Trong đó một vị nữ tử hô lên , mọi người động thủ cởi dây buộc ngực .

Chương 15: Chương 7.2

Muốn lấy tay che cảnh xuân trước ngực , mắt thấy khó có thể vãn hồi .

Dù sao các nàng đều lỏa lồ , nên nàng cũng không thấy ngại cho lắm !

“Trời ạ !” Khi đám nữ nhân nhìn trước ngực Hoa Mộc Lan rất tròn cao ngất , một đám đều kinh ngạc tròn mắt há hốc mồm : “Ngươi là nữ?”

“Ta bảo ta là nam bao giờ hả?” Hoa Mộc Lan không biết vì sao nữ nhân kia vẽ mặt đại ra , nàng đi vào nơi này , chưa kịp nói gì , chẳng hiểu vì sao lại bị còi hết quần áo nửa người trên .

“Trời ạ , ngươi là lưỡng tính , bất nam bất nữ à?” Đám nữ nhân kinh ngạc hỏi .

“Ta là nữ!” Hoa Mộc Lan cũng bất cứ giá nào , reo lên : “Các ngươi có muốn coi khổ của ta để xem không?”

“Không không không !” Đám nữ nhân vội vàng xua tay : “Không cần ..... Chúng ta tin tưởng ngươi là nữ !”

Nếu không tin nàng là nữ , đó chẳng phải là gián tiếp hoài nghi vóc người lưỡng tính lồi lõm như vậy ? Nói như thế , các nàng càng xấu hổ hơn ?

Các nàng liên tiếp nhìn dáng người Hoa Mộc Lan , tầm mắt quay về thân hình mình , đột nhiên trốn , lủi lủi chạy về bên cạnh Hoa Mộc Lan .

“Các người đang làm gì đấy?” Người lúc này tròn mắt há hốc mồm đổi lại là Hoa Mộc Lan .

Động tác các nàng cực nhanh , thật sự không thua các huynh đệ kia , đều dọa chết người !

“Ồ .... Ngực nhũ cô còn đẹp hơn của ta!” Một nữ tử mặc nhanh quần áo : “Làn da rất mịn lại mềm , thoát nhìn muốn cắn một phát ....” Một vị nữ tử khác cũng cấp tốc mặc .

“Không chỉ như vậy ....” Một vị nữ tử khác bèn lên tiếng : “Thân thể của cô ta khiến người khác tức giận ! Muốn đòi mạng ....” Nàng sớm đổi quần áo , giờ phút này đứng trước mặt Hoa Mộc Lan . “Hơn nữa khuôn mặt này quả thật khuynh quốc khuynh thành ....” Nàng chuyển hướng nhìn tú bà : “Ma ma , sao vừa rồi bà lại nhìn nhầm người ta thành nam ? Hại chúng con bây giờ đau đầu không chịu nổi.”

“Làm sao ta biết được?” Về mặt tú bà cũng kinh ngạc không kém : “Lâu lắm rồi chúng ta không có khách đến ! Cho nên ....”

“Đội chút!” Hoa Mộc Lan đột nhiên lên tiếng , đại khái hiểu được câu nói của các nàng : “Các ngươi vừa thấy ta đi vào , bèn còi bỏ quần áo ta ra , chính là vì các ngươi không có khách tới cửa ?” Khó trách nàng cảm thấy nơi này vắng người như vậy .

“Đúng vậy ! Đúng vậy!” Đám nữ nhân nhất trí gật đầu : “Chúng tôi buồn bán ở trong này ế ẩm , sắp chết đói rồi ....”

“Thật đáng thương ....” Hoa Mộc Lan thương hại họ : “Sao lại chết được ? Thật sự rất lạ ....”

Nàng đại khái hiểu được nữ nhân này làm cái gì , chỉ có điều là , Yến Độ Phi rất thích coi quần áo nàng , vì sao không ai muốn coi quần áo của họ ?

Thấy vẻ mặt đồng tình của nàng , đám nữ nhân đột nhiên quỳ xuống : “Van xin cô , cô nương !”

“Các người xin ta cái gì?” Hoa Mộc Lan nghi hoặc nhìn mọi người đang quỳ trên mặt đất : “Các người mau đứng lên đi!”

Đám nữ nhân bắt đầu ngượng một lời ta một câu .

“Xin cô nương giúp chúng tôi tìm kế sinh nhai! Chúng tôi sắp chết đói rồi!”

“Cô có thể đến nơi này làm chiêu bài , chuyện gì cũng không cần làm , đứng ở cửa cười là được rồi , chắc chắn sẽ có khách đến !”

“Thật sao?” Hoa Mộc Lan nhíu mày : “Nhưng ở trong quân doanh mọi người đều sợ ta!” Nàng đem kể lại thân phận cùng hành động đáng sợ của mình cho các nàng biết .

“Tình hình này không giống nhau!” Tú bà nói : “Dù sao bọn họ ngại quân kỉ , không dám liếc mắt cô , trong thời điểm bận rộn này nghĩ thêm người làm trở ngại chứ không giúp được gì .... Nhưng khi bọn họ tới đây , đương nhiên muốn xem tiểu mỹ nhân !”

“Thật không?” Hoa Mộc Lan vẫn bán tín bán nghi .

“Đúng vậy!” Tú bà gật đầu : “ Dù sao cô cũng nhân rồi không có việc gì , nơi này giúp tôi kiếm tiền , chúng tôi thật sự cần cô ! Bằng không , cô dạy chúng tôi làm thế nào đẹp như cô cũng được rồi !”

Hoa Mộc Lan nghe được câu cuối cùng thiếu chút nữa té xỉu . Muốn dạy người như thế nào để trở nên đẹp như nàng ? Muốn nàng dạy như thế nào? Hay là dạy mọi người đòi cha mẹ , có phẩm chất đẹp .

Song , lời nói của nữ nhân này cũng có lý , nàng đang rảnh rồi , không giống các nơi khác luôn đuổi nàng đi .

Nàng hiếm khi có cơ hội được người khác trọng dụng .

“Được rồi!” Hoa Mộc Lan gật đầu , hai tròng mắt sáng rực : “ Nếu tất cả mọi người đều muốn ta ở lại giúp đỡ , ta sẽ ở lại!”

“ Cảm ơn cô .” Đám nữ nhân quỳ trên mặt đất dập đầu với nàng : “ Thật sự cảm ơn cô!”

“ Không cần .” Hoa Mộc Lan vội vàng kéo đoàn người đứng dậy : “ Các người nếu cứ dập đầu như vậy , ta sẽ không giúp nữa!”

“Được , được , được !” Đám nữ nhân vội vàng đứng dậy , không dám để vị cứu tinh trốn thoát .

Hoa Mộc Lan cười duyên nhìn mọi người , nói : “ Như vậy mới đúng ! Nhóm các người về sau đừng có một tí là quỳ như vậy nhé !”

“Được!” Đám nữ nhân nhất trí gật đầu đồng ý .

Đạt đến thỏa thuận thống nhất , hai bên đều thoải mái .

Xem ra , buồn nhất là người kia , có thể lạnh nhạt Hoa Mộc Lan một thời gian , là cơ hội để nàng cảm thấy thiếu vắng hân , kết quả ngược lại khiến Yến Độ Phi không tưởng tượng nổi .

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 8.1

“Tiểu thư , cô thật sự muốn tiếp tục à ?” Tiểu Hồng trông thấy Hoa Mộc Lan cả ngày kỹ viện , trong lòng có nhiều bất an .

Cũng không phải nói nữ tử ở kỹ viện không tốt ! Nhưng với thân phận tiểu thư dù sao có khác biệt . Suốt ngày ở đây , hình như học được rất nhiều thứ gì đó không nên học , huống chi tiểu thư còn giúp kỹ nữ này kiếm khách !

Việc này Yến công tử mà biết , không hiểu sẽ có hậu quả gì xảy ra ?

“Đương nhiên.” Hoa Mộc Lan hưng trí bừng bừng nói : “ Ta vất vả lắm mới đến giai đoạn này , sao có thể buông tha được ?”

“ Nhưng mà , cô không sợ Yến công tử biết sao?” Về mặt Tiểu Hồng lo lắng .

“ Trông nom hân.” Hoa Mộc Lan khề hừ một tiếng : “ Dù sao hân không để ý ta trước , đương nhiên ta phải đi tìm việc để làm ! Hơn nữa , ta giúp các nàng , cũng tương đương gián tiếp giúp huynh đệ trong quân của hân tạo phúc nha !

“...”

Dựa vào cái gì chỉ có hân được coi quần áo của nàng , còn các huynh đệ khác buồn khổ ở nơi nào ? Đương nhiên nàng vì người khác mà làm phúc !

“Tiểu thư !” Tiểu Hồng cũng không biết nên khuyên can Hoa Mộc Lan như thế nào cho phải .

Nàng chỉ có thể thành tâm cầu nguyện , hi vọng sau này Yến Độ Phi biết chuyện sẽ không phẫn nộ , kết cục của các nàng không thảm mới lạ !

Hóa ra có ý lạnh nhạt Hoa Mộc Lan vài ngày khiến cho Mộc Lan nhớ hân , nhưng không nghĩ tới lại làm giả hóa thật , tiền tuyến chiến sự bận rộn không chịu nổi .

Mấy ngày này thương mưu chiến lược (bàn bạn mưu kế) làm cho hân nghỉ ngơi không đủ , gần như thức đêm mấy ngày , ngay cả ngủ còn không có chứ đừng nói đến có thời gian muốn gặp Mộc Lan .

“ Ô ...” Người nào đó bất giác phát ra âm thanh truyền vào trong tai Yến Độ Phi .

“Hầu...” Một người khác đánh tiếng hô gia nhập chiến cuộc.

“Khẩu, khẩu, khẩu...” Còn có thêm một người ôn tồn lên tiếng.

Yến Độ Phi khó có thể tin được.

Làm cái gì? Giám quân như hần còn chưa ngủ, các quan quân cấp dưới lại mệt muốn ngủ thành một đồng rôi.

“Thôi” Lắc đầu, trong lòng hần nghĩ đến dung nhan kiều diễm kia: “Tan họp.”

Đi ra khỏi lều trại, hần suy nghĩ vì nàng, bởi vậy đối với âm thanh xèo xèo thì thầm của binh lính nói chuyện với nhau, căn bản cũng không để ý.

“Nghe nói đêm nay kỹ viện buồn bán trở lại đây!” Giọng nói của một binh lính nào đó hưng phấn truyền vào trong tai Yến Độ Phi.

Kỹ viện? Hần cong môi cười, từ sau khi có Mộc Lan, nữ tử khác hần đều không để tâm.

“Kỹ viện? Có từ lần trước, cậu hưng phấn làm gì? Hay là không tham gia quân ngũ nữa, heo mẹ mà đòi sánh với Điều Thuyền à?” Một người khác khinh thường nói: “Muốn chuồn ra khỏi doanh trại, một cuộc bỏ phiếu tốt hơn, đếm xem có nên đi không!”

Yến Độ Phi mỉm cười. Cuộc sống trong quân đội, hần mở một mắt nhắm một mắt, làm bộ không nhìn thấy.

“Cậu biết không, tôi vụng trộm chạy tới xem, nữ không biết ăn cái gì, uống cái gì mà một đám đều đẹp hơn rất nhiều, điều quan trọng hơn là Hoa cô nương của Yến công tử lại xuất hiện ở chỗ đó!” Ban đầu vị binh lính kia không giấu được sự hưng phấn: “Cậu đã quên cô ấy đẹp như thế nào à? Lúc trước đều đuổi cô ấy đi, bây giờ lại vất vả chỉ cần một ít bạc là có thể nhìn thấy cô ấy... Cứ nghĩ đến là chảy nước miếng...”

“Lời cậu nói là thật sao?” Hai tròng mắt của vị binh lính khác cũng sáng ngời: “Hoa cô nương thật sự hiện thân ở kỹ viện sao?”

“Đúng vậy!” Binh lính liếc mình gạt đầu. “Ở đây còn có các nàng phát truyền đơn tờ quảng cáo kia, không tin cậu cứ xem!”

Tờ quảng cáo chưa kịp tới trong tay vị binh lính khác, nửa đường đã bị Yến Độ Phi chặn lại.

Híp mắt lại, nhìn vào tờ giấy kia, hần nổi cáu.

Chết tiệt! Thừa dịp hần làm việc, nàng lại chạy đến kỹ viện.

Hần mà không đi kỹ viện một chuyến, bắt nàng trở về giáo huấn một phen thì không phải là hần?

Từ khi có Hoa Mộc Lan giúp đỡ, kỹ viện trong quân một lần nữa khai trương!

Trong thời gian nghỉ ngơi, đầu tiên các nàng thay đổi ẩm thực, cố gắng rèn luyện, một lần nữa trang điểm lại, nhưng sau đó phải ngời đi mua xiêm y mới, thay đổi phong cách ăn mặc màu mè kia.

Rồi sau đó, Hoa Mộc Lan phân tích kỹ xảo các nàng mê hoặc nam nhân... Thật ra nàng cũng không phải đánh giá! Dù sao chỉ cần nàng cảm thấy là đúng, cho qua cửa là được rồi!

Về phần tiêu chuẩn này? Cũng không giống như trước, nàng vừa vào cửa đã bị cởi quần áo... nam nhân thôi, chắc là càng ăn không được càng muốn ăn chứ?

Nàng cũng không biết ý tưởng này đúng hay sai, dù sao nhìn binh lính tập nập vào nơi này, nàng cũng rất mỹ mãn.

Như vậy chứng minh kế sách của nàng là đúng nhĩ? A... Rốt cuộc nàng cũng có thể làm tốt một việc.

Nhìn binh lính bờ ngõ đến, nàng vội vàng đến trước cửa, khuôn mặt tươi cười nghiêng người nói: “Mau vào! Các cô nương của chúng tôi ở bên trong, toàn là người xinh đẹp như hoa, tha hồ chọn lựa, các vị sẽ hài lòng.... Các vị còn chờ gì nữa?”

“Hoa cô nương...” Binh lính thường thức dung nhan kiều diễm, dáng người đẹp, ai nhìn cũng đều chảy nước miếng, nhưng khóe mắt vô ý miết đến khuôn mặt lạnh ở đằng sau, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

“Làm sao vậy?” Hoa Mộc Lan nhìn bộ dáng binh lính lùi bước

“Công tử...” Binh lính kinh hãi chỉ vào Yến Độ Phi.

Hoa Mộc Lan nhìn theo hướng chỉ tay, mới phát hiện không biết từ khi nào Yến Độ Phi đã đứng ở bên cạnh nàng, hơn nữa đang dõng bước đến trước mặt nàng.

“Ta tới đón nàng trở về.” Trên khuôn mặt Yến Độ Phi vẫn nở nụ cười, tức giận cực điểm cũng phải kiềm chế ở trong lòng.

Khi trở về hần cũng phải giáo huấn nàng thật tốt!

“Được!” Hoa Mộc Lan vừa nhìn thấy hấn , đầu tiên là vui vẻ muốn lao vào trong lòng hấn , sau ngấm lại không đúng , lại lắc đầu nói : “ Không được , tôi còn có chuyện khác , không về với ngài được.”

Hấn xa nàng lâu như vậy , hơn nữa nàng dồn sức cải tạo chỗ này , kiếm khách là quan trọng nhất !

“Mộc Lan .” Giọng điệu dịu dàng của hấn bắt đầu trầm xuống lạnh lẽo , lửa giận cũng sắp điên cuồng muốn bộc phát ra .

“Ngài đừng chặn đường!” Hoa Mộc Lan dùng sức đẩy hấn ra , đẩy không ra , rõ ràng tự thân dời bước , trên mặt tiếp tục niềm nở đón khách : “ Mọi người đừng để ý đến hấn , đừng sợ hấn , nhìn các cô nương bên của chúng tôi còn quan trọng hơn!” Nàng vốn muốn nói tiếp , không nghĩ tới mình bị nhắc bóng lên : “ Ê , ngài làm gì thế ?” Nàng bị hấn xúc lên , khuôn mặt áp vào lưng hấn , không thấy được vẻ mặt của hấn , chỉ có thể lấy hai chân không ngừng mà đá đá hấn : “ Tôi còn phải buồn bán , sao ngài lại đánh tôi?”

“Buồn bán?” Yên Độ Phi nổi xung : “ Nàng muốn làm ăn cái gì ?”

Chết tiệt , chẳng những nàng kêu gọi khách đến , lại còn không thèm nhìn hấn ! Điều này làm cho hấn sao có thể chịu được ?

“Tôi đến giúp các tỷ muội trong kỹ viện đón khách mà!” Hoa Mộc Lan hợp tình hợp lý nói : “ Có cái gì không đúng à?”

“Tỷ muội ? Sao nàng gọi thân thiết thế?” Yên Độ Phi hừ lạnh một tiếng : “ Sao lại gọi đám người đó là tỷ muội?” Hấn bước nhanh , rời xa kỹ viện , đi vào trong rừng chỉ có hấn được đến .

“Các người đây đương nhiên là chị em của tôi.” Hoa Mộc Lan nói năng hùng hồn đầy lý lẽ : “ Dù sao cũng đều là lấy sắc đẹp phục vụ người khác , gọi tỷ muội có gì không đúng ?”

“Ai nói nàng lấy sắc đẹp phục vụ người khác?” Yên Độ Phi đem thân thể nàng xoay chuyển trở lại , đối diện nàng : “ Nàng vẫn nghĩ là lấy sắc phục vụ người khác sao?” Sắc mặt hấn u ám , khó coi như muốn động thủ giết người .

“Đương nhiên tôi phục vụ người khác ! Chẳng lẽ ngài muốn nói ngài không chạm vào tôi ? Chỉ có điều người tôi cùng các nàng phụng dưỡng không giống nhau .” Hoa Mộc Lan lên tiếng : “ Tôi không nghĩ tới thay cha tòng quân lại giống như ở kỹ viện , nhưng ....”

“Ai nói nàng theo kỹ ?” Yên Độ Phi hung hăng hân lên môi nàng , lưỡi trơn nhẵn quấy động trong miệng nàng .

Nàng là bảo bối của nàng , che chở cho nàng , nàng ngang nhiên lại chạy đến kỹ viện , lại còn tự xưng theo kỹ?

Nàng nghĩ là hấn đang đùa nàng sao ?

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 8.2

“Tôi ..... Ô ..” Hoa Mộc Lan rên rỉ phụ họa theo hấn : “ Nàng như vậy , ta thật sự không có cách nào nói chuyện ...”

Hấn rút cuộc là có vẻ muốn nghe nàng nói chuyện , vẫn có vẻ muốn sờ nàng ? Thật sự là ..... Tuy rằng chính nàng cũng muốn nói , lại muốn được hấn sờ ....

Nhưng ..... Lời không thể nói ra , thật đáng ghét ! Điều không thể biểu đạt rõ ràng ..... Mỗi lần bị hấn sờ ..... , đầu nàng oang oang , ngay cả chính nàng cũng không biết bản thân mình đang nói cái gì .

“Nàng nghĩ tới ta sao? Mộc Lan ....” Lời lẽ Yên Độ Phi thổi bên tai nàng , làm xui lợ nhiệt khí .

“Tôi .....” Hoa Mộc Lan bị hấn thổi như vậy , nói cũng không xong : “ Rất ... nhớ ngài ..”

Hấn thật sự là kì quái , vì sao vẫn muốn sờ nàng , làm cho nàng thổ lộ cũng khó ? Híc ... Vốn dĩ nàng muốn nói cho tốt mà .

Yên Độ Phi bởi vì lời nói của nàng , bên môi cười yếu ớt : “ Về sau không được làm ta lo lắng , biết chưa?”

“Vâng...” Nàng say mê làm nhiệt độ trong người cao hơn : “ Nhưng ngài không được xa tôi .....”

Nàng cảm giác được lời lẽ của hấn mà dựng đứng nụ hoa , xoa nhẹ : “ A ... A a ....”

“Ta rất nhớ nàng , Mộc Lan .” Yên Độ Phi coi bỏ ý phục toàn thân nàng , động tác nhẹ nhàng chậm rãi , giống như trêu ghẹo , khiêu khích .

“Thật không?” Hoa Mộc Lan theo bản năng cười bỏ ý phục của hắn , cười quần hắn : “Chúng ta vừa mới cãi nhau mà ....”

Vì sao vừa nãy hai người giống như kẻ thù , hiện tại lại ngọt ngào ân ái cùng một chỗ ? Bất luận cùng hắn làm cái gì , đến cuối cùng đều chỉ ừ a a là chấm dứt .

...

A ... Vì sao nàng lại biến thành cái dạng này ? Đều tại hắn làm hỏng nàng !~

“Đó là vừa mới.” Yến Độ Phi mỉm cười sửa đúng từ ngữ của nàng : “Hơn nữa chúng ta không phải cãi nhau , chỉ là giao tiếp.”

Hắn lấy quần áo của hai người đặt trên đất , tự thân dựa vào thân cây mà ngồi , đem ôm nàng ngồi trên đùi của mình .

Đầu gối dựng thẳng , hắn lấy đầu gối chống đỡ , làm cho nàng đang vô lực ngồi trên đùi hắn như là ngồi thẳng trước mặt hắn .

“Mộc Lan ...” Yến Độ Phi khẽ gọi tên nàng .

Hắn vuốt ve u huyết khéo léo của nàng , không ngừng xoa xoa nơi mềm mại đó , khiến cho nàng không ngừng ưm ra tiếng .

“A .... Phi ..... Tôi nóng quá ...” Mỗi lần hắn đối xử với nàng như vậy , tâm tư ngứa ngáy khó nhịn , không biết mình bị làm sao . “Nóng quá .....”

Nàng cảm giác giữa hai chân mình đã chảy ra dịch nhầy ẩm ướt , hơn nữa càng lúc càng mãnh liệt .

“Ta biết.” Yến Độ Phi mỉm cười . “Nhưng ta muốn xác định xem nàng có hoàn toàn tiếp nhận ta , mới có thể yêu nàng thật tốt , ta không muốn làm tổn thương nàng , hiểu không?”

Nói xong , hắn lại vùi đầu vào ngực nàng , hít hương thơm thật sâu , đồng thời lờ lễ trêu chọc hôn liếm nhụy hoa đỏ tươi của nàng .

“U .....” Nàng liên tiếp đóng đưa trán , khuôn mặt chuyển hồng : “Phi ..... A .....” Toàn thân cơ bắp nàng nổi lên .

“Mộc Lan .... Chờ chiến sự qua đi , ta sẽ lấy nàng làm vợ.” Yến Độ Phi rời khỏi ngực nàng , nhìn dung nhan say mê của nàng , bàn tay không nghe lời lại tiếp tục xoa nắn vú nàng .

“Vâng ...” Hoa Mộc Lan nhẹ giọng : “Nhưng , ngài không sợ tôi đem phiền toái ..... A ...a ....” Đến bây giờ nàng vẫn khó hiểu .

Cả người nàng nóng rực , toàn thân như là ở trong nồi hấp .... Thân thể mềm mại nhện không được xích lại gần hắn , muốn hắn an ủi .

“Ta thích nàng , rất rất thích nàng.” Yến Độ Phi che lại cánh môi nàng , vừa vận cùng thời gian xâm nhập vào bên trong hoa huyết của nàng .

“A ..... a .....” Môi bị hắn che lại , nàng chỉ có thể phát ra tiếng kêu : “Ô .. ô .....ô “

Toàn thân vì hắn xâm nhập mà run rẩy , nàng cơ hồ không chịu nổi sự dưng mãnh nóng rực như vậy , một tay vòng qua cổ hắn , tay kia ấn cái đùi của hắn để giữ lại cân bằng .

Hắn kiên quyết cùng nơi ẩm ướt kia ma sát mãnh liệt , từng giọt từng giọt phụt vào trong hoa huyết , yêu dịch đặc sệt như minh chứng tình yêu nóng bỏng của hắn đối với nàng .

“A ...” Hắn rời khỏi nàng , thay đổi tư thế , khấn nàng kêu lên : “AAAAAAAAAAAAA...”

Cảm giác được cảm xúc của nàng đang dâng cao , hắn ôm lấy thân thể mềm mại của nàng , vật nam tính bùng bùng phấn chấn xoay trong thân thể của nàng , khiến thân thể nàng quay ngang .

“A ...” Bởi vì đột nhiên chuyển động mà càng cảm thấy hưng phấn , hai tay vòng qua gáy hắn , trán dựa sát vào hắn : “Tôi giống như tân nương từ đang bị ôm lấy ...”

Yến Độ Phi mỉm cười : “Nàng vốn dĩ là tân nương của ta mà .”

Ôm nàng , hắn bắt đầu ở trong cơ thể nàng , cùng lờ lễ dễ hiểu , lần lượt va chạm u huyết của nàng , nóng rực và ẩm ướt lần lượt giao hoan nhau .

“A ..... A ...” Nàng cảm giác được vật cường tráng của hắn không ngừng động đập trong cơ thể nàng , làm cho dục hỏa của nàng tăng vọt .

“Mộc Lan .....” Thứ khỏe mạnh nóng cháy cùng hắn kêu gọi nàng ở trong cơ thể không ngừng mà uốn lượn : “Mộc Lan .....”

“Phi .....” Nàng học hắn , lần lượt gọi tên hắn : “Phi ..... Tôi thích ngài ... rất thích ....”

Nhiệt độ bên trong rất cao , nàng nói ra tâm ý của mình . Nàng cũng không biết thích nhiều như thế nào , chỉ biết là quá sâu , quá sâu , sâu đến nỗi không đo được .

“Ta thích nàng thích ta!” Yên Độ Phi điên cuồng hét lên một tiếng, vật nam tính lửa nóng phun ra vô số yêu dịch.

Hai người cứ gắt gao ôm nhau triền miên như vậy, hưởng thụ bầu không khí kiều diễm.

“Phi .....” Nàng mỉm cười, dựa vào trong lòng hắn : “ Vì sao mỗi lần như thế này tôi lại mệt ? Là thật ....”

“Việc này vốn dĩ tiêu hao rất nhiều thể lực.” Hắn cười, hôn nhẹ lên gò má hồng, biết bảo bối của hắn mệt mỏi.

“Thế sao ngài lại không mệt ?” Hoa Mộc Lan phát hiện trong mắt hắn đầy dục vọng . “Thật sự kì quái....”

Tinh lực hắn tràn đầy như vậy, nếu nàng không thể thỏa mãn hắn, liệu hắn có đi tìm nữ nhân khác không? Nàng không muốn hắn đi tìm người khác, nàng chỉ cần hắn có nàng.

“Bởi vì tư vị của nàng ngọt muốn làm cho người ta thêm khát có được nàng.” Yên Độ Phi cười nói : “Nếu mệt thì ngủ đi.”

“Tôi ngủ, ngài không được tìm đám tỷ muội nhé?” Rõ ràng nàng rất mệt, nhưng vẫn lo lắng hắn sẽ đi tìm nữ nhân khác.

“Mộc Lan.” Hắn dịu dàng nói : “Trừ nàng ra, ta sẽ không đi tìm người khác, nàng đừng đa nghi.”

“Ừm.” Nghe hắn cam đoan, bên môi nàng nở nụ cười ngọt ngào.

“Còn có.” Yên Độ Phi dặn dò : “Không cho phép nàng gọi họ là tỷ muội !”

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 9.1

Hai người tình cảm lưu luyến vừa rồi trong sáng, đúng là ngọt ngào, chiến sự tiền tuyến liên báo nguy, làm cho giám quân Yên Độ Phi phải lên chiến trường.

“Phi à.” Tay Hoa Mộc Lan dài và nhỏ bé giữ chặt ống tay áo của hắn : “Tôi cũng muốn đi.” Nàng khẩn cầu hắn muốn cho mình đi đến nơi tiền tuyến đánh giặc.

“Không được.” Yên Độ Phi quả quyết từ chối.

Thân mình nàng yếu đuối chịu sao được ? Mỗi lần hoan ái xong bọn họ mệt muốn chết, mang nàng đi lên núi, sắc mặt nàng đã tái nhợt, làm sao hắn có thể dắt nàng theo tiền tuyến chịu khổ?

“Vì sao không được?” Hoa Mộc Lan biểu tình rõ ràng không nghe theo. “Tôi muốn đi, ngài cho tôi đi, được không?”

“Không được.” Yên Độ Phi quyết đoán nói : “Thân thể nàng gầy yếu như vậy, ở trong này nghỉ ngơi là được rồi, ta sẽ trở lại ngay.”

“Thân thể gầy yếu?” Hoa Mộc Lan nhũn nhũn : “Tôi nào có á ? Ngài nói vậy, cả ngày tôi nhảy nhót suốt, gầy yếu thế nào được?” Nàng bày ra bộ dáng bị người khác vu oan hiểu lầm.

“Ta so với nàng còn hiểu được thân thể của bản thân nàng.” Yên Độ Phi quơ chặt eo nhỏ của nàng : “Nàng ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta, được không?”

“Không muốn.” Hoa Mộc Lan cố chấp thật sự : “Cho mình ngài đi tiền tuyến, tôi lo lắng.” Nàng muốn đi theo bên cạnh hắn xác định an toàn, nàng mới có thể yên tâm mà thôi !

“Để nàng đi theo ta ở cùng nơi đó, tâm ta không yên, không có biện pháp đánh giặc cho tốt.” Yên Độ Phi khuyên nàng vỗ về : “Mộc Lan, ngoan, hãy nghe ta, chờ ta ở đây.”

“Không cần.” Hoa Mộc Lan nghe như thế đều cảm thấy lời nói của hắn như là đang khuyên dỗ sủng vật : “Không đi cùng ngài, tôi không yên tâm.”

“Nàng bất an cái gì?” Yên Độ Phi mỉm cười dỗ dành : “Tướng công của nàng rất lợi hại đấy, không có gì lo lắng đâu.”

“Tôi cũng biết là ngài rất lợi hại!” Nàng lấy ánh mắt sùng bái xem xét nhìn hắn : “Nhưng ngộ nhỡ ....” Giọng điệu nàng trì hoãn, ánh mắt không ngừng đảo quanh : “Huống chi .....

“Huống chi cái gì?” Yến Độ Phi nhìn bộ dáng nàng muốn nói lại thôi, tự nhiên muốn hỏi rõ.

“Huống chi tôi làm sao mà biết được sau khi ngài đến tiền tuyến, đột nhiên có .... À .... Nhu cầu sinh lý, ở nơi nào rất muốn muốn, liền đi tìm nữ nhân khác làm điều xằng bậy?” Bàn tay trắng nõn nàng nhanh cầm lấy ống tay áo của hắn, vẻ mặt kích động: “Cho nên tôi đương nhiên muốn đi cùng ngài, giữ thật tốt, đảm bảo an toàn.”

“Mộc Lan, không phải ta cùng nàng đã nói qua, ta sẽ không đi tìm nữ nhân khác sao?” Yến Độ Phi hỏi lại nàng: “Nàng không tin ta?”

“Đương nhiên tôi tin tưởng ngài.” Hoa Mộc Lan vẫn kiên trì: “Nhưng con giun xéo lắm cũng quăn, con người trong lúc cấp bách ... ày da ..... trong lúc đó muốn làm cái gì tôi không hiểu được! Dù sao, có lẽ ngài sẽ có nhu cầu, lại không tìm thấy người, đến lúc đó nếu lại là có người giống đám tỷ muội tôi, kéo ngài vào trong phòng, dám chắc đem ăn sống nuốt tươi ngài đấy, làm sao bây giờ?”

“Mộc Lan.” Yến Độ Phi khẽ thở dài, bội phục sức tưởng tượng trong đầu nàng: “Nàng suy nghĩ nhiều quá.”

Về phần cách xưng hô tỷ muội của nàng, hắn đã vô lực. Nàng kêu thế nào kệ nàng, chỉ cần nàng không làm hỏng là tốt rồi.

“Tôi nên phải như thế rồi!” Hoa Mộc Lan làm bộ dáng đương nhiên.

“Mộc Lan, nàng còn không tin ta, ta sẽ mất hứng.” Yến Độ Phi làm mặt lạnh, giả giận hờn nhìn nàng.

“Được được được, tôi tin ngài!” Ngữ khí Hoa Mộc Lan như thế nào trả lời qua loa.

“Ngoan nhé, hãy nghe ta, chờ ta trở về.” Yến Độ Phi nhẹ nhàng hôn lên cánh môi đỏ búng của nàng.

“Chỉ có điều .....” Tâm nàng không dễ dàng khuất phục như vậy: “Tôi tin ngài, tôi không tin tôi tự mình có thể đi? Ngài không sợ tôi rất muốn muốn, ngài lại không ở bên người tôi, tôi sẽ đi tìm nam nhân khác? U’...” Trong đầu nàng bắt đầu suy nghĩ: “Huynh đệ trong quân nhiều như vậy, cho dù phần lớn đều bị ngài mang ra ngoài đánh giặc, vẫn phải giữ một tí, không cần nhiều, một người theo giúp tôi một lần là được rồi....” Nàng bắt đầu tính ở đầu ngón tay: “Như vậy tôi sẽ không thấy cô đơn! Thế là đủ rồi...”

“Nàng dám?” Sắc mặt Yến Độ Phi buồn bã: “Nếu như nàng thật sự cần cái kia, trước khi ta xuất binh sẽ khiến nàng bỏ ý nghĩ đó!”

Rõ ràng nói ba ngày ba đêm, làm cho nàng không xuống giường được trước lúc hắn xuất binh.

Hoa Mộc Lan khò sờ nhìn hắn, nhìn vẻ mặt hắn kiên quyết, biết chính mình nói như thế nào cũng rất khó đã động được hắn.

Vậy phải làm sao bây giờ? Nàng nhất định phải đi cùng!!!

Vất óc nghĩ không ra phương pháp, nàng bắt đầu thi triển mỹ nhân kế: “Phi à ....” Thân thủ vòng qua cổ hắn, nàng nhẹ nhàng dụ dỗ hôn lên môi hắn.

Chỉ cần hôn hắn thất điên bát đảo, rồi bắt hắn gật đầu đồng ý cho nàng đi, chắc là không thành vấn đề!

“Cho tôi đi đi mà!” Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp sau khi rời cánh môi hắn, nũng nịu: “Cầu xin ngài đấy, Phiiiiiiiiiiii .....”

“Không được.” Yến Độ Phi cười thầm, phát hiện chủ ý của nàng thật sự là càng ngày càng nhiều.

“Ai da .....” Một cái hôn cũng không có hiệu quả sao? Hoa Mộc Lan nổi giận nhìn hắn, quyết định tiếp tục cố gắng: “Van xin ngài cho ta đi cùng mà.”

Bàn tay nhỏ bé của nàng tiến vào bên trong quần áo của Yến Độ Phi, vồ về cơ bắp hắn, khiêu khích tình dục của hắn.

Giọng nói Yến Độ Phi trầm xuống: “Mộc Lan, nàng đừng đùa với lửa.”

Nếu nàng còn như vậy, hắn rất khó không chế chính mình không ăn nàng!

Hắn nói như vậy, có phải là phương pháp của nàng có hiệu quả? Vừa nghĩ như vậy, Hoa Mộc Lan thế nào có khả năng dễ dàng buông tha hắn? Đương nhiên là tiếp tục cố gắng tán tỉnh! Dù sao thì nàng vất vả lắm mới tìm được phương pháp thành công như thế.

“Cầu xin ngài cho tôi đi mà!” Hoa Mộc Lan vuốt ve lồng ngực hắn, một bên cầu xin hắn: “Tôi muốn đi theo ngài...”

“Mộc Lan, đừng tưởng rằng làm như vậy sẽ có hiệu quả!” Yến Độ Phi cảnh cáo nàng.

Nàng thật sự là ..... ngang nhiên dám dùng mỹ nhân kế dụ hoặc hắn đồng ý! Chẳng lẽ nàng đã quên, tất cả kinh nghiệm nàng có được là do hắn dạy hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 9.2

edit : Mai Như Ánh

Sắc mặt hần càng lúc càng khó coi , có phải hần bị nàng kích thích tình dục đến mức lên đỉnh không ?

“Đi mà .....” Hoa Mộc Lan vẫn không nghe lời , tiếp tục tấn công .

Yến Độ Phi rút cuộc chịu không nổi , cười tà ma : “Mộc Lan , đây chính là nàng tự tìm , đến lúc đó là ai thuyết phục được ai , ta không biết đâu nha !”

Bắt đầu cởi quần áo của nàng ra , hần muốn nàng biết , độ trâu chọc người của hần , so với nàng cũng không kém đâu !

Đương nhiên Hoa Mộc Lan tiếp nhận cuộc chiến , đi đánh trận này thật oanh liệt !

Về phần hai người bọn họ ở trên giường , liệu ai đạt được thắng lợi ?

.....

Thật sự rất khó nói !

“A !” Hoa Mộc Lan tay chống đầu , làm bộ buồn rầu .

Tiểu Hồng cùng với mọi người trong đám kỹ nữ ở quán doanh thân thiết nhìn nàng : “Yến công tử không cho tiểu thư đi cùng sao?”

“Đúng vậy.” Hoa Mộc Lan làm bộ đáng thất bại : “Ta khuyên can mãi , nhưng hần vẫn không chịu đồng ý cho ta đi cùng .”

“Thế còn chiêu mỹ nhân kế?” Quả không hổ là gừng càng già càng cay , tú bà nhất thời mở miệng đánh trúng điểm yếu : “Cô có cùng mỹ nhân kế dụ hần không?”

“Có rồi!” Hoa Mộc Lan bắt đầu dĩ gạt đầu : “Mỹ nhân kế ta cũng dùng qua , chẳng qua tại lúc đó ý nghĩ hỗn loạn , bình thường là ta ....”

Nàng không phải không có cố gắng , nhưng hoàn toàn không thể thành công , ngược lại là nàng dùng cảm xúc thân , bị hần nuốt mất , lại còn bị giáo huấn nữa .

Hơn nữa , nàng còn chưa có mở miệng yêu cầu làm cho nàng theo , cũng đã bị hần thuyết phục đồng ý không cần theo , thật sự là thất bại thảm hại .

“À !” Đám kỹ nữ đều hiểu được về mặt của nàng lúc này : “Thế ..... cô có muốn lên lút đi theo không?”

“Lên lút đi theo?” Trong đầu Hoa Mộc Lan đột nhiên có tia hi vọng : “Đúng nha ! tại sao ta lại không nghĩ đến cơ chứ ?”

Thường này nàng luôn lên lút đi chơi , như thế nào trong phút quan trọng lại không nghĩ đến nhỉ?

“Đúng vậy.” Đám kỹ nữ đều cho ý kiến : “Hiện tại cô nên bắt đầu biểu hiện ra vẻ làm bộ không nhớ xa hần , đương nhiên , một ngày trước khi đi muốn cùng hần nói lời từ biệt , làm cho hần hoàn toàn không ngờ cô đi theo phía sau .”

“Phương pháp này ổn.” Hoa Mộc Lan cảm kích mỉm cười : “Quyết định như vậy đi , cảm ơn các tỷ muội giúp ta .”

Trước đó , nàng cùng hần dây dưa triền miên , đợi đến lúc trời sáng tiễn hần , lại đi theo phía sau đại quân , cùng đi xuất chinh !

Như vậy chắc là hần sẽ không phát hiện ? Dù sao đợi đến lúc hần phát hiện , cũng đã quá muộn ! Hi ..... thật tốt , làm như vậy đi !

“Đâu có , đâu có ..!” Đám kỹ nữ trái lại nói lời cảm tạ với nàng : “Đều là cô cho chúng tôi có cơm ăn , có bộ đồ mới mặc , chúng tôi cảm ơn cô còn không kịp , việc này thấm thoát gì !”

Hoa Mộc Lan nhìn các tỷ muội trước mặt , cười đến sáng lạn .

Những nữ nhân nơi đây thật sự là tỷ muội tốt của nàng ! Cho nên bất luận Yến Độ Phi nói như thế nào , bọn nàng là tỷ muội đã được định đoạt rồi .

Toàn bộ kỹ nữ đều cười thoải mái , duy chỉ có Tiểu Hồng sắc mặt khó coi đến không thể khó coi hơn .

Nàng làm sao có thể hùa hạ loại chủ tử này nhỉ ? Híc.... Chủ tử làm chuyện phức tạp này , nàng phải nghĩ biện pháp tiếp theo , nếu chuyện chủ nhân bị bại lộ , nàng sẽ bị tước .....

Hic ..... Nàng muốn từ chức ..... nàng nhất định phải .....

“Tôi không muốn xa ngài.” Bàn tay trắng nõn vòng qua cổ Yến Độ Phi, Hoa Mộc Lan làm bộ lưu luyến hấn không rời.

Nếu việc thành công, tới hôm nay nàng sẽ biểu hiện giống một chút, mới không bị hấn phát hiện quỷ kế của mình.

“Ta sẽ trở về rất nhanh, đừng lo lắng.” Yến Độ Phi cười, hôn lên môi nàng: “Hiện tại tình hình ở tiền tuyến đối với chúng ta có lợi, chỉ thiếu một bước nữa, cũng đủ đánh hạ phương!”

“Tối hôm nay đừng nói ....” Hoa Mộc Lan kiều mị cười: “Hôm nay tôi sẽ tốt với ngài ...”

“Đối xử với ta như thế nào?” Yến Độ Phi biết rõ còn có hỏi.

“Chẹp .....” Tuy rằng biết hấn là cố ý, Hoa Mộc Lan vẫn xấu hổ đến về mặt đỏ bừng, không được tự nhiên nói sang chuyện khác: “Nào, chúng ta cùng nâng chén!”

Nàng dẫn Yến Độ Phi đến bên cạnh bàn, muốn cùng hấn uống rượu, mặt ngoài nói từ biệt hấn, trên thực tế nàng nhân cơ hội uống chút rượu!

Trước đây, phụ thân cất hầm rượu lâu năm, nàng tò mò uống thử, sau đó say bảy ngày bảy đêm không rời giường được, phụ thân liền cấm nàng không được chạm vào rượu, ngay cả một giọt cũng không cho.

Nếu so sánh, phụ thân đau lòng, khả năng không phải nàng say bảy ngày bảy đêm, mà là loại rượu ngon này đã bị nàng uống và làm đổ hết.

Dù sao thì từ lúc đó nàng không được uống rượu, cho nên hôm nay có cơ hội, đương nhiên nàng muốn nhân cơ hội này uống, tiện thể gây rối hấn ..... khả khả, men ở trong người rồi, dù có làm bậy nàng cũng không ngưng ngừng ...

Yến Độ Phi nhíu mày: “Mộc Lan, uống rượu hại sức khỏe.”

Hoa Mộc Lan tròn mi: “Nhưng không uống rượu thì đau lòng lắm ...” Nàng giả bộ điềm đạm đáng yêu: “Ngài muốn đi .....

Yến Độ Phi bắt đắc dĩ cho phép nàng: “Một chén, một chén thôi.”

“Một ly không đủ?” Hoa Mộc Lan đương nhiên không chịu, bàn tay mềm vì hấn rót một chén rượu, cũng vì chính mình rót một chén: “Ta uống nhiều một chút thôi!”

Nàng đã nhiều năm không say rượu, cho dù cho nàng uống một chút thôi! Huống chi lúc trước nàng uống hết.

Một hầm rượu nên say bảy ngày bảy đêm, ngày hôm nay nàng mới cầm bầu rượu, chẳng qua khi đó là số lẻ mà thôi, sao lại ngủ, sáng sớm mai cũng tỉnh.

“Không được.” Yến Độ Phi uống một ngụm rượu, sau đó đem rượu cho vào trong miệng nàng.

“Ô ....” Hoa Mộc Lan kịch liệt ứng phó lời lẽ cùng hấn, miệng uống rượu xong: “Được ....” Rượu này, uống không ngon lắm!

“Rượu này cay lắm, không thích hợp với nàng.” Yến Độ Phi lại uống một ngụm rượu, đem toàn bộ rượu vào miệng nàng: “Cho nên một chén là một chén, không uống nhiều.”

“Ô ...” Hoa Mộc Lan lại bị rượu kia ghen nói không nên lời.

Kỳ lạ, uống mới được mấy hớp, cổ họng dạ dày nàng cũng đã nóng thành một mảng.

“Uống một chén nhanh lên.” Yến Độ Phi mỉm cười, uống nốt ngụm rượu trong chén, đi vào miệng hấn rồi từ từ chuyển vào trong miệng nàng.

“Nóng quá ....cay quá ...” Vì chén rượu này mà hai gò má nàng đã chuyển hồng: “Không uống được.”

Nàng nhớ rõ phụ thân uống rượu này khỏe lắm

“Thế mới nói, uống một chén là được rồi.” Yến Độ Phi mỉm cười nhìn kiều nhan của nàng rất là đỏ bừng.

“Ô ....” Hoa Mộc Lan có cảm giác hoa mắt, đầu choáng váng: “Đầu tôi choáng quá ....sao nhỉ?”

“Mộc Lan, nàng say rồi ....” Yến Độ Phi cười nhợt nhạt. Mộc Lan của hấn, uống một chén là say .... Xem ra thân thể này phải chăm nghỉ ngơi mới được.

Đội mang nàng vào cung, nhất định hấn dùng nhiều thuốc bổ bắt nàng uống.

“Tôi say sao?” Nàng hỏi lại chính mình: “Nhưng tôi còn có một đồng việc cần làm mà! Làm sao bây giờ?” Nàng lơ đãng ngắm nhìn hấn, phát hiện dung nhan hấn rất khôi ngô, liền chớp mắt nhiều cái.

“ Chuyện gì thế?” Yến Độ Phi cười hỏi nàng .

“ Tôi muốn .....ách ...” Nàng nhẹ nhàng nạt cụt : “ Tôi muốn ngài ... muốn ngài .... Ách ..... muốn làm nhiều chuyện với ngài ...”

“ Ví dụ?” Hắn bên môi ý cười càng lúc càng nhiều , cảm thấy nhiều sự tình của nàng rất đáng giá chờ mong .

Đến lúc nồng độ cồn phát huy , lời nói của nàng tuy có đứt quãng , nhưng càng cứng càng mạnh dạn : “ Tôi muốn trối ngài , sau đó ...”

“ Sau đó thì sao?” Không nghĩ tới trong đầu nàng có loại ý tưởng này , được lắm , hắn thích .

“ Sau đó?” Nàng dụi mắt , cảm thấy suy nghĩ này quá khó khăn : “ Sau đó ..... Ách ...” Nàng có chút phiền chán nói : “ Tôi cũng chưa nghĩ ra ... Dù sao nói mà không bằng hành động , chúng ta tự gắng làm , được không?”

“ Được .” Yến Độ Phi đồng ý lời đề nghị này , trên môi tràn đầy ý cười : “ Tối hôm nay , ta sẽ nghe nàng xử trí .”

Hoa Mộc Lan lôi kéo hắn đứng dậy , lắc lắc , thiếu chút nữa thì té ngã .

“ Nàng !” Yến Độ Phi cười tức bụng , thật sự không biết là ai kéo ai .

“ Tôi ....” Lấy ra mảnh vải dự bị , nàng nhìn so với mình , hắn còn cao lớn hơn rất nhiều : “ Làm sao bây giờ ..... tôi định trối ngài lại cái tượng điêu khắc này , nhưng ngài cao quá ....”

Yến Độ Phi nghĩ ngợi , thà để hắn tự buộc mình còn hơn , nàng bắt đầu nói : “ Ai da , phiền toái quá , không trối nữa ... tôi muốn cởi quần áo của ngài , ngài ngoan ngoãn không được nhúc nhích nha !”

Yến Độ Phi thật sự khó tin Mộc Lan của hắn lại làm như vậy !

“ Bình thường đều là ngài sờ tới sờ lui trên người tôi , cắn lấy cắn để , tôi chưa nhìn kỹ ngài đã bị ngài ăn mất .... Hôm nay tôi xem ngài thật kỹ .” Ngón tay Hoa Mộc Lan run run bắt đầu cởi quần áo .

Toàn thân hắn bị cởi đến sạch trơn , tầm mắt của nàng dừng trên vật nam tính của hắn .

“ Ồ ....” Nàng tò mò chỉ vào nó , nâng mắt nhìn hắn hỏi : “ Đây là binh khí sao?”

“ Đúng .” Yến Độ Phi gạt đầu mỉm cười đáp .

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 9.3

edit : Mai Như Ảnh

“ Tôi đây cũng không thể được ....” Hoa Mộc Lan chỉ vào cái kia của hắn rồi nói , đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khan : “ Tôi có thể sờ không?”

“ Không phải ta đã nói , tối hôm nay tùy nàng xử trí hay sao?” Yến Độ Phi mỉm cười : “ Nàng yêu thế nào được cái đó.”

“ Được.” Nàng lấy bàn tay nhỏ và dài cầm lấy vật nam tính , tò mò đem chơi : “ Đây .... Rất mềm , làm sao lại nói cứng cáp như thế?”

Yến Độ Phi thấy bàn tay nàng đang chơi đùa vật của mình , dục vọng bắt đầu bốc hơi : “ Nàng sờ nhiều là biết liền .”

“ Sờ nhiều ?” Hoa Mộc Lan tiếp tục xoa bóp , chỉ cảm thấy vật mềm mại kia hình như càng lúc càng nóng , hơn nữa dần dần phình to : “ Tôi hoa mắt à?”

Nàng không tin , lại lần nữa vuốt ve vật nam tính , hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm nó , rồi sau đó kinh ngạc phát hiện nó bắt đầu nhòe máu sưng tấy lên .

“ Nó ...” Nàng kinh ngạc không thôi , chỉ vào vật đang nóng rực : “ Nó đang mềm tự nhiên thành cứng rắn !”

“ Đây là công lao của nàng .” Giọng nói đầy dục vọng của Yến Độ Phi trở nên thô ráp : “ Mộc Lan của ta , nàng có biết là nàng đang khơi mào dục vọng của ta không?”

“Tôi ....” Hoa Mộc Lan vẫn tỏ vẻ khó tin : “ Sao nó lại cứng như đao kiếm nhỉ , kì quái ....” Nàng chớp mắt một cái cũng không chớp mắt nhìn hấn , đột nhiên dâng lên cảm giác khác thường : “ Tôi khát .... Tôi .....

“ Nàng ăn thử xem sao?” Yến Độ Mi khiêu khích , chỉ là đề nghị , cũng không có bắt buộc nàng làm như vậy , hấn tôn trọng quyết định của nàng .

“Được .” Nàng đồng ý vô điều kiện . “ Tôi cảm thấy lạ ....” Đến giờ nàng vẫn chưa hiểu vì sao nó lại trở nên cứng rắn như thế ?

“ Nếu nàng ăn nó , sẽ cảm thấy nó cứng rắn hơn nhiều.” Yến Độ Phi bởi vì dục vọng mà hai tay bắt đầu cời xiêm y của nàng ra.

“ Tôi ăn nhé ! “ Hoa Mộc Lan thấy hấn đang cời xiêm y của mình , mở miệng nói với hấn : “ Ngài dừng tay lại , cho tôi thử ăn binh khí có hương vị gì .”

Nàng hé mở môi anh đào , đầu tiên là lấy đầu lưỡi treu chọc , cảm nhận được môi lưỡi của nàng chạm vào , vật nam tính trở nên nóng như lửa , hơn nữa còn dài không ít .

“ Oa ! Nó còn có thể to lên !” Hoa Mộc Lan kinh ngạc không thôi , ngẩng đầu trong thấy gương mặt hấn bắt đầu vận vẹo , nàng quan tâm hỏi : “ Ngài đau à ?”

“ Không , Mộc Lan , nàng làm tốt lắm.” Yến Độ Phi thoải mái như vậy , khuôn mặt tuấn tú bởi vì dục vọng mà nhăn nhó .

“ Nhưng ....” Hoa Mộc Lan nhìn khuôn mặt hấn cố gắng nhẫn nhịn rất khổ sở : “ Hình như ngài rất đau .... Ngài không thèm để ý lời tôi nói sao? Tôi biết tôi là sao chổi , nếu làm ngài đau , ngài đừng ngại ngốc không kêu lên .”

“ Mộc Lan , nó rất cần nàng.” Yến Độ Phi ám chỉ nói : “ Chẳng những nàng tiếp tục ăn nó , còn có thể đưa lên miệng nữa .”

“ Thật không?” Hoa Mộc Lan ngẩng đầu nói về phía trước , nhìn hấn gật đầu , vì thế yên tâm mà mở miệng , đưa binh khí lên miệng .

Binh khí của hấn thật sự lợi hại ! Lại có thể dài ra , không ngừng to ..... Nếu lợi dụng nguyên lý này để đúc binh khí , nhất định nàng sẽ trở thành bậc thầy binh khí trên toàn vũ lâm .

Được ..... Về sau nàng tình nguyện trở thành người như thế ! Còn bây giờ nàng nghiên cứu cho thật tốt , nhìn xem bên trong rốt cuộc có cái gì kì lạ .

Cảm giác mới mẻ làm cho nàng bỏ vật nam tính ra , lưu luyến ở bên ngoài , không còn đầu lưỡi quần quýt nó , càng không ngừng khiêu chiến dục vọng của hấn .

“ Ô ....” Yến Độ Phi khó nhịn rít gào ra tiếng .

“ Tôi làm đau ngài sao? “ Hoa Mộc Lan lại ngẩng đầu nhìn hấn .

Nàng còn muốn tiếp tục nghiên cứu , nhưng ..... nếu hấn đau ..... Nàng chỉ có thể buông tha công việc trở thành bậc thầy binh khí thôi !

“ Tiếp tục đi !” Yến Độ Phi chỉ có thể nói câu đó .

Kỹ xảo của nàng tuy có vụng về nhưng lại thành công khiêu khích hấn , làm cho dục vọng của hấn càng dâng cao , cũng sắp nhịn không được .

“ Ừ ..” Hoa Mộc Lan nghe lời , tiếp tục nghiên cứu công việc của nàng .

Lúc này , nàng mút như đang treu chọc hấn , không ngừng cảm nhận được vật nam tính kiên cường đang gắng gượng dữ phát ra , trong lòng âm thầm cảm thấy rất là thú vị .

Hơn nữa , điều kì lạ hơn là , thời điểm ăn binh khí , giữa hai chân của nàng cũng chảy ra chất lỏng dính ẩm ướt , thật sự làm cho người ta ngàn lần không nghĩ ra .

Rốt cuộc , hấn không thể nhẫn nại nữa .

“ Mộc Lan , ta muốn nàng .”

Tự mình đem vật nam tính lấy ra khỏi miệng nàng , Yến Độ Phi cời hết xiêm y của nàng ra , áp đảo thân thể mềm mại này lên giường , bàn tay ma đạo của hấn vuốt ve lên hang u huyết ẩm ướt .

“ Mộc Lan , nàng có thể chứ ?”

“ Ừm ....” Hoa Mộc Lan gật đầu lung tung , chỉ cảm thấy các giác quan đã sớm vì chơi đùa binh khí của hấn mà thiêu đốt .

“Được .” Yến Độ Phi cúi người xuống , đẩy háng cao lên , hướng nơi u huyết của nàng đâm sâu vào .

“ A ...” Hoa Mộc Lan ngâm ra tiếng , hai tay vòng qua lưng hấn , ngón tay bấm vào lưng hấn .

“Mộc Lan ...” Yến Độ Phi nghe âm thanh kiều mị của nàng , dưới thân trường nóng càng hướng tới hoa nhị của nàng : “ Mộc Lan của ta ....”

Hắn yêu nàng say đắm , không nỡ bỏ nàng lại !

“Phi ...” Hoa Mộc Lan mê say lắm bấm tên hắn , hai gò má không uống rượu bất giác hồng lên : “ A ....”

Thân thể dính sát vào hắn , thân mật như vậy , làm cho nàng khó có thể hình dung cảm giác thỏa mãn .

“ Ô ...” Hoa Mộc Lan không ngừng la hét .

Đem mặt áp vào cổ của nàng , hắn hôn lên môi nàng : “ Mộc Lan ....” Không ngừng lắm bấm tên nàng .

“Tôi không muốn xa ngài .” Hoa Mộc Lan cảm giác được đầu lưỡi nóng bỏng của hắn đang chạy khắp khuôn mặt nàng , dường như muốn khuôn mặt nàng in lại dấu vết hắn .

“Ta cũng không muốn .” Yến Độ Phi cùng nàng ân ái , rồi sau đó phun ra yêu dịch nóng nóng trong cơ thể nàng .

Đã say rượu lại còn mệt , bèn ngó dưới thân hắn thật sâu , bên môi còn cười ngọt ngào .

Chỉ có hắn , vẫn còn thức trắng đêm ngắm nàng ngủ .

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 10.1

edit : Gà

Beta : Mai Như Ảnh

“Tiểu thư.” Tiểu Hồng mỉm cười nhìn nàng: “Công tử đã lĩnh quân đi ra ngoài, hắn muốn tôi nói cho cô đừng quá lo lắng cho hắn.”

Thật tốt quá, may mà tiểu thư ngủ quên mới không có len lén ra ngoài, nàng cũng không cần lo lắng đề phòng chuyện gì, thật sự là quá tốt.

“Cái gì? Hắn đã đi ra ngoài rồi?” Hoa Mộc Lan mở to đôi mắt đẹp, dùng thái độ không thể tin được nói: “Hắn lại dám len lén chạy đi, không thèm nói với ta một tiếng?”

“Công tử thấy cô ngủ say cho nên không đành lòng gọi dậy, tiểu thư đừng tức giận.” Tâm tình Tiểu Hồng đang rất tốt, cười mị mị khuyên nhủ Hoa Mộc Lan.

“Ta sao có thể không giận chứ?” Hoa Mộc Lan nói tới đây liền đề cao thanh âm: “Thật tình, tại sao vào thời khắc trọng yếu này mà ta lại ngủ quên được?”

Vẫn là say rượu gây họa mà.

Sớm biết thế nàng sẽ không uống rượu, chết tiệt, đầu của nàng cho đến bây giờ vẫn còn hỗn loạn. Bây giờ nên làm thế nào đây?

Tiểu Hồng nghe vậy thiếu chút nữa bật thốt lên ba chữ “ngủ rất ngon”.

“Dù thế nào.” Hoa Mộc Lan đứng dậy: “Ta vẫn phải đi.” Đây là quyết định của nàng.

“Nhưng mà hiện tại không biết được công tử đã đi tới đâu rồi?” Tiểu Hồng nghe thấy Hoa Mộc Lan quyết định thiếu chút nữa té xỉu ngay tại chỗ.

Tiểu thư lại còn muốn đi? Trời ạ, chuyện này có thể sẽ đòi mạng của nàng đó!

“Dù thế nào, ta có thể dẫn một nhánh quân đội đi theo phía sau hắn.” Hoa Mộc Lan đột phát ý tưởng, nói gấp: “Dù sao ta cũng không biết đường đi, chắc phải mời lão Bảo đi chung, cuối cùng ta vẫn có thể tới chiến trường tìm được hắn thôi.”

“Tổ chức một nhánh quân đội?” Tiểu Hồng kinh ngạc trừng con ngươi thật to.

Trời đất ơi, nàng không nghe có lầm chứ? Tiểu thư muốn tổ chức quân đội?

“Đúng vậy.” Hoa Mộc Lan gật đầu nói: “Ta có thể tập hợp toàn bộ các tỷ muội lại, tạo thành một nữ quân đoàn, mọi người cùng nhau đi đến tiền tuyến

phục vụ cho huynh đệ.”

“Tiểu thư.” Tiểu Hồng kinh ngạc quá độ đã không biết nên nói gì nữa.

“Cứ quyết định như vậy!” Hoa Mộc Lan cười mỉa mỉ nói: “Làm vậy chẳng những có thể đi tới, mà còn có thể giải quyết nhu cầu cho những binh lính khác, thật là một biện pháp không tệ nha!” Nàng không thêm để ý tới thái độ của Tiểu Hồng, nghĩ xong là lập tức xoay người chạy ra ngoài.

“Ta phải nhanh chóng triệu tập những ty muội kia tạo thành quân đội.”

.....

“Làm sao bây giờ?” Thủ lĩnh Ô Đức nhìn Yến Độ Phi đánh cho quân đội của mình liên tiếp bại lui, bối rối không biết làm thế nào cho phải.

“Địch quân dừng mãnh thiện chiến như vậy, chúng ta mau mau đầu hàng đi thôi, tránh cho thương vong thảm trọng.” Thuộc hạ Cáp Đạt đề nghị.

“Không được.” A Ô Đức nói gì cũng không chịu đầu hàng.

“Có lẽ chúng ta còn có một cơ hội cuối cùng, tại sao có thể nhận thua nhanh vậy được?”

Chỗ này đường ranh biên giới là có giới hạn, bọn họ có thể chiếm thêm một tấc là lợi một tấc, mặc dù tình huống bây giờ dường như bị người ta đánh như hoa rơi nước chảy, bọn họ vẫn kiên quyết không nhân nhượng.

“Ách.” Cáp Đạt dĩ nhiên không dám nói thêm, thật ra hắn cũng không quá hi vọng điều này.

“Vậy bây giờ chúng ta nên dùng kế sách gì?”

Đã thua thảm như vậy, tại sao không dứt khoát đầu hàng? Như vậy có thể giảm bớt thương vong cho nhóm huynh đệ, lại có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, lưu lại lực lượng sau này Đông Sơn Tái Khởi cũng không muộn mà?

Nếu cứ tiếp tục chiến đấu như vậy, có lẽ bọn họ sẽ tổn thất rất lớn.

“Ta nhớ rằng bọn họ có một câu nói là đánh rần bảy tấc? Còn có đánh giặc phải bắt vương trước? Chúng ta dứt khoát bắt giữ Yến Độ Phi, vậy thì những tướng quân và binh lính sẽ suy sụp toàn bộ rồi.” A Ô Đức cao hứng nói.

“Ách.” Cáp Đạt thật sự là rất không muốn vui đập cao hứng của A Ô Đức.

“Nhưng mà làm sao mới bắt được Yến Độ Phi?”

Nếu như bắt được thì đã sớm bắt rồi, làm gì còn đợi tới bây giờ.

“Ách.” Chính bản thân A Ô Đức cũng không biết làm sao.

“Vậy thì bắt người yêu của hắn tới đây, không phải là hắn có một người yêu xinh đẹp như hoa như ngọc sao? Chúng ta dứt khoát bắt ả tới đây, rồi lại bàn điều kiện với hắn.”

“Chuyện này tương đối dễ dàng hơn. Nhưng mà, ta nghe nói người yêu của hắn không có ở đây?” Cáp Đạt do dự.

“Hơn nữa, nghe nói ả có lực phá hoại rất mạnh, cho nên mọi người đều gọi ả là sao chổi, duy chỉ có mỗi Yến Độ Phi mới xem trọng ả mà thôi.”

“Đã dễ dàng thì mau đi bắt ả tới đây.” A Ô Đức hất hàm nói.

“Bớt nói nhảm đi, trước tiên bắt người trở lại rồi tính sau.”

Sau khi nữ quân đoàn được tạo thành đến tột cùng là sẽ có bộ dáng nào nhỉ? Hắn là chỉ có bốn chữ để hình dung ...

“Quân chẳng ra quân.”

Đúng vậy, một đám nữ tử trói gà không chặt bôn ba lên đường, cưỡi ngựa cũng mệt, đi đường say nắng..., đủ các loại. Tình huống nói ra muốn thăm bao nhiêu thì chắc chắn là có bấy nhiêu.

“Chúng ta không phải là lạc đường chứ?” Hoa Mộc Lan miễn cưỡng chống đỡ thân thể mệt nhọc, hỏi thăm lão Bảo đã sắp xụi lơ.

“Tại sao chúng ta đã đi lâu như vậy mà vẫn chưa tới chiến trường?”

Không chỉ như thế, cơ hồ các nàng không thấy một bóng người, làm hại các nàng muốn hỏi đường cũng không có ai để hỏi.

“Tôi cũng không biết.” Lão Bảo nhún vai, bắt đầu hối hận nhận lời tương trợ.

“Tôi nóng quá !”

Thanh âm của nàng vừa ra, các nữ tử lập tức oán trách nháo nhào cả lên.

“Tôi khát quá.”

“Tôi đói bụng sắp chết rồi.”

“Đầu tôi choáng váng.”

“Tôi...” Một câu cuối cùng là khoa trương nhất.

“Tôi muốn nam nhân.”

“Này...” Thanh âm Hoa Mộc Lan cũng vô lực.

“Mấy cô à, bên kia bụi đất tung bay, có phải là có người hay không?”

Các tỷ muội lập tức bừng sáng hai mắt.

“Hình như là đúng.”

“Nhanh lên một chút, chúng ta đi tới cầu cứu nhanh lên.”

Ai nấy đều kích động chạy về phía trước, tốc độ nhanh đến mức Hoa Mộc Lan cũng theo không kịp, chỉ có thể đứng tại chỗ thờ đốc từng hồi.

“Rốt cuộc ta đã tổ chức một nhóm nữ quân đoàn gì vậy nè?” Nàng vỗ vỗ trán, thờ dài buồn bã.

Quên đi, nên đến đằng trước xem tình hình thế nào, sau đó lại quyết định cũng được.

“Các cô biết Hoa Mộc Lan người yêu của Yến Độ Phi ở đâu không?” Cáp Đạt ẩn danh tiến vào trong quân doanh Yến Độ Phi tìm không thấy người mới bắt đầu quay trở về, ở trên đường vô tình gặp được một đám nữ tử nhất thời mừng rỡ.

Thảm nhất chính là cho đến bây giờ hắn cũng không biết Hoa Mộc Lan có hình dạng thế nào, chỉ biết là ả có dung nhan xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, làm cho người ta phải si mê mà thôi.

Ài... Đây là một nhiệm vụ không thể hoàn thành, hắn từng nghĩ rằng nếu như Hoa Mộc Lan ở trong quân doanh hậu phương, vậy thì còn dễ tìm, không nghĩ tới nàng lại không có ở đó.

Ở trong biển người mịt mờ, bảo hắn đi nơi nào tìm người đây?

“Không biết.” Lão Bảo mặc dù mệt nhọc nhưng đầu óc còn có mấy phần thanh tỉnh.

Nghe giọng nói và thân hình của người này, hắn cảm thấy người này rất có thể là địch nhân, cho nên hắn phải nói không biết.

“Vậy thì làm sao bây giờ đây?” Cáp Đạt nhức đầu không biết làm sao để trở về báo cáo chiến quả.

“Bất không được Hoa Mộc Lan, ta sẽ rất là khổ sở.”

“Vị huynh đệ này, tại sao ông muốn bắt Hoa Mộc Lan?” Thì ra Hoa Mộc Lan đang đi ở phía sau nghe thấy có người nhắc tên của mình, vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

Cáp Đạt nhức đầu vô cùng, lại bị dáng vẻ xinh đẹp của nàng mê hoặc, kim lòng không được nói ra hết mọi chuyện.

“Thì ra là như vậy.” Hoa Mộc Lan cười duyên nói: “Bất không được Hoa Mộc Lan cũng không sao, ông có chúng tôi mà.”

“Các cô?” Cáp Đạt không biết nàng nói như vậy là có ý tứ gì.

“Đúng vậy, ông không biết tại sao quân đội Yến Độ Phi lại mạnh như vậy, đúng không?” Hoa Mộc Lan chỉ vào đám nữ nhân phía sau, nói: “Là nhờ các nàng hậu hạ giúp cho tinh thần đám binh lính tăng cao, anh dũng hơn nhiều.”

“Nhưng mà...” Cáp Đạt nhìn một ít nhóm nữ tử gầy gầy, yếu yếu, bộ dáng mảnh mai kia, nói: “vì sao các cô thoạt nhìn cũng không hào hứng gì lắm?”

“Đó là bởi vì Yến Độ Phi vong ân phụ nghĩa, muốn giải tán kỹ viện của chúng tôi, cho nên chúng tôi quyết định tới nương tựa các ông, hơn nữa...” Hoa Mộc Lan dí sát vào Cáp Đạt, cười tươi như hoa: “Ông cũng biết thời điểm nam nhân thần trí mơ hồ sẽ nói ra một vài cơ mật, có lẽ chúng ta có thể trao đổi.”

Nếu có thể thuyết phục người này lặng lẽ tiến vào quân doanh kẻ địch náo loạn một phen người ngã ngựa đổ, hẳn là rất thú vị nha!

“Rất tốt.” Cáp Đạt đã bị mê hoặc thần trí mơ hồ, cũng không suy nghĩ gì nhiều gật đầu đồng ý.

“Các cô cứ yên tâm nương tựa vào huynh đệ chúng tôi đi.”

Bắt không được Hoa Mộc Lan nhưng có thể mang về một đám nữ nhân, xem như không đến nỗi trở về tay không.

vì hôm nay ta phải đi học cả ngày nên k làm gì được.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 10.2 (End)

edit : pé Gà

beta : Mai Như Ảnh

“Cái gì?” Yến Độ Phi kinh ngạc nghe thuộc hạ báo cáo tin tức.

“Mộc Lan và tất cả nữ nhân đều mất tích?”

“Đúng vậy.” Binh lính đưa tin khẩn trương nhìn Yến Độ Phi, vẻ mặt lạnh lùng kia khiến cho hắn cảm rét lạnh cả người.

“Hoa cô nương và toàn bộ nữ tử ở hậu phương đều biến mất.”

“Nhanh chóng tìm ra các nàng cho ta.” Sắc mặt Yến Độ Phi lạnh lẽo hạ lệnh.

“Không tìm ra nàng, hoặc nàng thiếu một cọng lông tơ, ta sẽ hỏi tội các người.”

Mộc Lan rút cuộc chạy đi đâu? Là bị bắt hay là tự mình chạy mất?

Cho dù nàng ở địa phương nào vẫn hi vọng bọn họ bình an, không nên xảy ra chuyện gì mới tốt, hắn không thể đánh mất nàng.

“Ai dà...” Cáp Đạt nhìn một đồng nữ nhân ở trước mặt, cực kỳ hối hận tại sao bản thân hắn lại mang các nàng trở về quân doanh vậy chứ?

Những nữ nhân này vừa tới chỉ cố ý phóng túng và phá hư mọi thứ, nhất là cái cô nương dẫn đầu kia, mỗi đi đến đâu là gây họa đến đó, đốt cháy quân phòng, phá hủy binh khí, ngay cả hôn phách đám binh sĩ cũng bị nàng mê hoặc, làm cho người ta vừa yêu vừa hận, không biết nên đối xử với nàng thế nào cho phải.

“Các cô rút cuộc khi nào mới phục vụ mọi người?” Cáp Đạt nhìn sang Hoa Mộc Lan đang cầm đầu một đám nữ nhân cười nói không ngọt.

“Các cô đã ăn gần sạch quân lương rồi, vẫn còn chưa no sao?”

Những nữ nhân này có thể là do trên đường đói quá, vừa tới là yêu cầu ăn uống, nói là phải ăn uống no say mới có khí lực phục vụ các huynh đệ, cho nên hắn cho phép xuất ra một mớ quân lương. Không nghĩ tới các nàng lại ăn uống thả cửa, cả hệ thống quân lương cũng bị các nàng ăn cho gần sập rồi.

“Chúng tôi...” Hoa Mộc Lan đang định trả lời, đột nhiên có một thanh âm nam tử chen vào.

“Người rút cuộc không tìm được Hoa Mộc Lan?” Thanh âm này là thủ lĩnh A Ô Đức, hiện tại đã mất đi khí khái tự tin trước kia.

“Ách.” Cáp Đạt ấp úng không biết nên trả lời như thế nào, hôm trước lãnh binh tác chiến trở về đã bẩm báo lại tình hình chân thật với trưởng quan rồi.

“Ta...”

“Quân đội của chúng ta đã không thể thua được nữa, nếu như tìm được Hoa Mộc Lan thì gọi nàng ra nhanh lên, chúng ta trực tiếp cầu tình, bảo nàng nói với Yến Độ Phi để cho chúng ta còn một con đường sống.” A Ô Đức ừ rử nói.

Hắn bây giờ đã không còn mộng đẹp vợ vét tài sản hay giết người chiếm đất nữa rồi. Bởi vì Yến Độ Phi quá mức lợi hại, cho đến cuối cùng người bị vợ vét tài sản ngược lại chính là bản thân hắn.

Cho nên bọn họ quyết định cầu tình Hoa Mộc Lan.

“Ngại quá.” Hoa Mộc Lan biết lúc này đã có thể đứng ra.

“Các ông mới vừa nói Hoa Mộc Lan chính là tôi.”

“Cái gì?” Cáp Đạt kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng.

“Cô chính là Hoa Mộc Lan?”

“Đúng vậy.” Hoa Mộc Lan cười nói: “Nếu không ông cho rằng ai có lực phá hoại mạnh như vậy, có thể phá quân doanh các người ngổn ngang tan nát nhanh như vậy?”

Nàng làm như vậy hẳn là muốn giúp Yến Độ Phi một tay.

“Cô thật sự là Hoa Mộc Lan?” Cáp Đạt cảm thấy rất có thể, kinh ngạc mở to hai mắt. Thì ra người hẳn muốn tìm đã ở bên cạnh nhiều ngày như vậy, làm hại hẳn buồn rầu muốn chết, không biết làm thế nào cho phải.

“Đúng vậy.” Hoa Mộc Lan gật đầu, nơi khóe miệng treo lên nụ cười khinh thường.

Nhìn Cáp Đạt và A Ô Đức nhìn nàng chăm chăm, thoạt nhìn không tin tưởng đó là nàng, vì thế nàng mới nói: “Các ông không tin thì tôi có thể dùng bồ câu đưa tin cho Yến Độ Phi, nói với hẳn, tôi bị các người giam giữ ở chỗ này, bị các người làm nhục, xem hẳn sẽ phản ứng ra sao nhé? Đến lúc đó các ông sẽ biết tôi có phải là Hoa Mộc Lan.”

“Không ~!” Cáp Đạt vội vàng ngăn cản.

“Vạn lần không được.”

“Hoa cô nương, nhờ cậy cô cầu tình Yến Độ Phi giúp chúng tôi, mong hẳn tha chúng tôi một con đường sống.” Không quân người trước mắt có đúng là Hoa Mộc Lan hay không, A Ô Đức vẫn phải nhờ cậy nàng, bởi vì bọn họ thật sự đã cùng đường rồi.

“Ừ.” Hoa Mộc Lan suy tư một hồi, cười nói: “Muốn tôi cầu hẳn cũng được, thế nhưng...”

“Thế nhưng cái gì?” A Ô Đức vội vàng vàng hỏi.

“Thế nhưng các ông phải giao ra một cái giá.” Hoa Mộc Lan mỉm cười ngây thơ.

“Cái giá? Chi cần cô nương chịu nói, chúng tôi đều đồng ý.” A Ô Đức trả lời rất nhanh.

“Đó, thật ra cũng rất đơn giản.” Hoa Mộc Lan giơ mấy ngón tay lên.

“Ta muốn một tòa thành trì, một vạn lượng hoàng kim, một vạn sấp lụa tốt, ...” Nàng nói ra một tràng thật dài, cũng chẳng quan tâm nội dung dài hay phức tạp gì cả, dù sao đối phương có thể nghe được là tốt rồi.

“Cô ...” A Ô Đức thiếu chút hộc máu bỏ mình.

“Cô rõ ràng đang thi triển công phu mồm sư tử mà.”

“Đúng thì thế nào?” Hoa Mộc Lan mỉm cười nói.

“Dù sao tôi từ lúc sinh ra cũng không có làm chuyện gì oanh oanh liệt liệt, lần này dứt khoát làm một lần là đủ rồi. Ông không đáp ứng cũng được, cứ đợi đến lúc nhìn kết quả đi, các ông hẳn là cực kỳ bi thảm nha!”

“Cô ...” A Ô Đức không biết nên nói gì nữa.

“Quên đi, chúng tôi không nên nhờ cô đi cầu tình, chúng tôi tự đi chịu tội là được, dứt khoát quy thuận đầu thành, trả cô lại cho Yến Độ Phi, như vậy hẳn là tốt rồi chứ?”

Phải biết rằng mấy thứ nàng yêu cầu, hẳn căn bản không lấy ra nổi, dù có táng gia bại sản cũng không đủ.

Đã như vậy bọn họ dứt khoát đầu hàng cho rồi, không cần tiếp tục tái chiến, bởi vì tình cảnh hiện tại thật sự là quá cực khổ.

Ai...! Đây thật sự là một trận chiến quá thảm, quá khổ rồi.

Yến Độ Phi vui mừng nhìn quân đoàn đi tới đầu hàng mình.

Để cho hẳn vui vẻ không phải là chuyện này, mà là vì đi phía trước nhất chính là người mấy ngày nay hẳn gấp gáp tìm kiếm, tiểu nương tử Hoa Mộc Lan.

“Ha ha...” Hoa Mộc Lan mừng rỡ như điên chạy nhanh tới nép vào trong lồng ngực hẳn.

“Tôi rất nhớ ngài, rất nhớ ngài đó.”

“Mộc Lan.” Yến Độ Phi ôm chặt lấy nàng.

“Nàng làm cho ta lo lắng muốn chết. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Ai dà...” Hoa Mộc Lan cảm thấy muốn giải thích chuyện này thì rất phức tạp.

“Chuyện này tôi từ từ nói được không? Ngài nhìn đi, tôi mang về cho ngài một người muốn đầu hàng, thấy tôi lợi hại không?”

“Lợi hại.” Yến Độ Phi vừa bực vừa buồn cười vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, nhìn thấy lúm đồng tiền trên má nàng, tất cả tức giận lo lắng lúc trước đều hóa thành hư ảo.

“Nàng đó !”

“Tôi rất nhớ ngài, mà ngài có nhớ tôi không?” Hoa Mộc Lan cũng không sợ bị người ta nhìn thấy, cứ công khai nở nụ cười thật tươi hỏi hắn.

“Nhớ đến mức tâm cũng phải đau đớn.” Yến Độ Phi trả lời rất dứt khoát.

Chỉ thấy tất cả binh lính đứng gần Yến Độ Phi cũng phải liên tiếp gật đầu đồng tình.

Không có biện pháp, quãng thời gian Hoa Mộc Lan rời đi, bọn họ đã bị náo loạn thành một đồng, cả ngày chạy đông chạy tây tìm kiếm sống không bằng chết, vì thế bọn họ nghĩ đến Hoa Mộc Lan là lại đau lòng.

Hai bên tường thuật lại cuộc sống trong mấy ngày này, vừa vuốt ve đối phương vừa hưởng thụ thân mật lâu ngày không có.

“Mộc Lan.” Nghe nàng nói lại mọi chuyện phát sinh, Yến Độ Phi nghiêm mặt nói.

“Sau này không thể làm như vậy nữa, biết không?”

“Biết rồi.” Hoa Mộc Lan biết điều gật đầu.

“Tôi đã bị giáo huấn rất nghiêm trọng.”

Quá lâu không gặp mặt, hắn biểu hiện tình cảm quá mãnh liệt, thiếu chút nữa làm cho nàng phải sợ hãi, hoan ái kịch liệt như vậy, ừ, nếu thật sự như thế nàng có thể ba ngày ba đêm không xuống giường nổi.

Cho nên lần sau có chiến sự, nàng nhất định sẽ không uống rượu, lúc đó mới có thể kịp thời theo sát phía sau hắn, len lén ra chiến trường cùng hắn, để ngừa hắn có nhu cầu trên sa trường lại không có biện pháp phát tiết, tích lũy lâu ngày bộc phát toàn bộ ra một lần mạnh bạo như thế.

“Nàng bị giáo huấn nghiêm trọng?” Yến Độ Phi nghe nàng nói như vậy, nghi ngờ nhíu mày hỏi.

Hắn không có trách cứ nàng, lại càng không khả năng đánh nàng.

“Ai... à... !” Hoa Mộc Lan lười giải thích.

“Là do tôi ái ngại với ngài thôi.” Nàng tùy tiện tìm lý do lừa dối cho qua chuyện.

“Biết là tốt rồi.” Yến Độ Phi ôm chặt lấy nàng, vẫn không quên dặn dò.

“Mộc Lan, đừng để cho tôi lo lắng nữa được không?”

“Ừ.” Hoa Mộc Lan cười nói: “Nhưng mà ngài bây giờ không cần phải lo lắng nữa, không phải sao? Ngài nhìn đi, tôi còn lập công lớn cho ngài đó.”

Nàng lần này rời đi không có gây họa, ngược lại hù cho đối phương người ngã ngựa đổ, vì thế nàng cũng bắt đầu kính nể bản thân mình rồi.

“Ừ.” Yến Độ Phi cung chiêu nói: “Nàng là lợi hại nhất, khi trở về ta sẽ nhờ phụ hoàng thưởng, như vậy được không?”

“Dĩ nhiên !” Hoa Mộc Lan gật đầu lia lịa, nói giỡn gì chứ, có cơ hội để hành diện tại sao lại không nhận?

“Nàng vui vẻ là tốt rồi.” Yến Độ Phi nhìn vào cặp mắt đen như mực kia, tình ý nồng đậm tuôn trào không dứt.

” Cuối cùng coi như tôi không có thẹn với họ Hoa rồi, lập công thật tốt.” Hoa Mộc Lan nghĩ đi nghĩ lại không tự chủ được nở nụ cười đắc ý.

“Đúng vậy, Mộc Lan, nàng rất là lợi hại.” Yến Độ Phi mỉm cười hôn nàng một cái, hiện tại hắn cũng rất đắc ý.

Yêu nàng, trong mắt hắn, nàng thật sự là một tòa bảo khố.

Trên điện Kim Loan, hoàng đế luận công ban thưởng.

Hắn cười dài nhìn Hoa Mộc Lan đã đổi lại nữ trang, hỏi: “Lúc này nàng đã lập công lớn, trăm phong nàng làm Hộ Quốc công chúa, được không?”

Hoa Mộc Lan đang mỉm cười sung sướng, nhưng nghe hoàng thượng tứ phong sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

“Không, hoàng thượng, dân nữ không thể tiếp nhận sắc phong.”

“Tại sao?” Hoàng thượng không hiểu hỏi lại Hoa Mộc Lan.

“Nàng không thích phân thưởng trăm ban cho? Vậy thì trăm có thể cho nàng nhiều hơn.”

Hắn rất thích nữ tử này, hơn nữa hai nhi tử của hắn cũng yêu nàng, vì thế hắn dĩ nhiên đối đãi nàng thật tốt.

“Không phải.” Hoa Mộc Lan cuống quýt phẩy phẩy tay, ngược mắt nhìn hoàng thượng.

“Hoàng thượng, không phải là dân nữ không hài lòng.”

Mặc dù nàng rất muốn hạ công phu mớm sư tử, nhưng vào lúc này có công không nhận lộc mới là người thông minh, ít nhất sẽ khiến cho mọi người cảm thấy nàng thanh cao.

Hơn nữa, đồ của nhi tử Hoàng đế chính là đồ của nàng, nàng còn nhận thêm ban thưởng làm gì?

“Nếu không thì sao?” Hoàng thượng khẽ nhún mày, muốn biết cho rõ ràng chuyện này.

“Hộ Quốc công chúa có chỗ nào không tốt?”

“Dĩ nhiên không tốt.” Nàng nhún chặt lông mày, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Nếu như hoàng thượng phong ta là Hộ Quốc công chúa, ta chẳng khác nào là nữ nhi của hoàng thượng. Nếu như ta kết nhân duyên với Nhị hoàng tử không phải là loạn luân hay sao?”

“Ha ha!” Hoàng đế nghe nàng nói liền cười lên sảng khoái. “Hay cho hai chữ loạn luân. Vậy trăm sắc phong nàng làm Trấn Quốc tướng quân, nàng thấy thế nào?”

“Dân nữ tạ ơn hoàng thượng ban thưởng.” Hoa Mộc Lan vội vàng quỳ lạy lãnh thưởng, khóe miệng mỉm cười tuyệt mỹ làm mê đảo một đám nam nhân trên chính điện.

Yến Độ Phi thấy một màn như vậy cũng cười theo.

Chỉ cần nàng vui vẻ, hắn sẽ nuông chiều nàng cả đời, phụng bồi nàng cùng cười vui, ngăn cản tất cả mưa gió cho nàng.

Dĩ nhiên, thu dọn tất cả cục diện rồi rầm dùm cho nàng, hắn sẽ làm không chút ngần ngại.

Hắn sẽ tận sức làm tất cả mọi chuyện, chỉ vì chiếm được nụ cười giai nhân.

Sự tích Hoa Mộc Lan từ đó bắt đầu, sau khi nàng được phong làm Trấn Quốc tướng quân đã nhanh chóng lan truyền ra khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Mọi người đều cực kỳ quan tâm, có người yêu thích có người ngưỡng mộ, cũng có rất nhiều nữ tử bắt chước hành động thường ngày của nàng. Còn đám nam nhân cũng vội vàng chạy đi nhập ngũ, bởi vì suy nghĩ rằng nữ nhân trong quân đội xinh đẹp và tài giỏi hơn bên ngoài, dĩ nhiên bọn họ nghĩa bất dung từ, toàn bộ tiến hành nhập ngũ.

Kết quả là quân doanh phát triển cực nhanh, lều trại không đủ, nữ nhân càng lúc càng hiếm, bởi vì nhân khẩu quá đông.

Bốn năm sau.

Hoa Mộc Lan và Yến Độ Phi đang ân ái quấn lấy nhau, hai người hôn thắm thiết đến mức chẳng phân biệt được ai là ai nữa.

Trong lúc bất chợt, một đôi mắt to sáng nhìn bọn họ chăm chú.

“Mẫu thân, tại sao lại cần miệng phụ thân vậy?” Thanh âm trẻ thơ tò mò hỏi Hoa Mộc Lan.

“Trời đất !” Hoa Mộc Lan lấy tay che mặt mình, nhìn nữ nhi giống nàng như đúc.

Không nghĩ tới một câu năm đó nàng nói với cha mẹ, bây giờ lại được nghe từ miệng nữ nhi của mình.

Báo ứng, thật sự là báo ứng.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Đi Theo Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

